

തിരുസ്സഭാ ചരിത്രം

ഡോ. ജോർജ്ജ് കാഞ്ഞിരക്കാട്ട് (എഡിറ്റർ)

ALPHA INSTITUTE OF THEOLOGY AND SCIENCE

Thalassery, Kerala, India - 670 101

Ph: 0490 2344727, 2343707

Web: www.alphathalassery.org, Email: alphits@gmail.com

തിരുസ്സഭാ ചരിത്രം

Title: General Church History
Published by: The Director, Alpha Institute, Archdiocese of Tellicherry
 Sandesa Bhavan, Tellicherry, 670 101, Kannur, Kerala
 Ph: 0490 - 2344727, 2343707
Published on: 2015 April 15 (Easter)

Editor : Rev. Dr. George Kanjirakkatt

Office Assistance: Mr. Renjith K.C.
 Mrs. Anitha Vijayan
 Mrs. Jeshitha Vijesh
Language Mentor: Rev. Fr. Mathew Edamula
Design & Layout: Mr. Midhun Thomas
Printing: Vimala Offset, Thalassery
Copy Right: © All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted, in any form, or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior written permission of the publisher

1. സഭയുടെ ആരംഭം: ആദിമസഭ	5
2. മതമർദ്ദനങ്ങൾ	20
3. സന്യാസസഭകളുടെ ആരംഭം	30
4. സഭാപിതാക്കന്മാർ	35
5. സഭയുടെ ഘടന	40
6. പൗരസ്ത്യ സഭകൾ	54
7. പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം	63
8. മദ്ധ്യയുഗത്തിലെ സഭ	69
9. ക്രിസ്തീയ സഭയും ഇസ്ലാംമതവും	73
10. പാശ്ചാത്യസഭയും രാഷ്ട്രങ്ങളും	80
11. റോമൻ കേന്ദ്രീകരണം	86
12. ഇൻക്വിസിഷൻ.....	93
13. ഗലീലിയോയെ സഭ എന്തുചെയ്തു?.....	99
14. നവോത്ഥാനം	104
15. ദബ്ബിംഗ് വിമോചനം	108
16. ആധുനികയുഗം പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് വിപ്ലവം, ആംഗ്ലിക്കൻ സഭ	116
17. സന്യാസസഭകൾ - പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം	122
18. പാപ്പാസ്ഥാനവും ലിബറലിസവും	130
19. മാർപാപ്പാമാരുടെ ചരിത്രം.....	134
20. പാശ്ചാത്യസഭയുടെ നവീകരണം	142
21. സാർവ്വത്രിക സുന്നഹദോസുകൾ.....	151
22. സഭ ആധുനികയുഗത്തിൽ	154
23. നവീകരണവും സഭയുടെയും	156

സഭയുടെ
ആരംഭം: ആദിമസഭ

ആധാരഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. ഡോ. സേവ്യർ കുടപ്പുഴ, തിരുസ്സഭാ ചരിത്രം (കോട്ടയം: പൗരസ്ത്യ വിദ്യാപീഠം, വടവാതുർ, 1966).
2. ഡോ. ജോസഫ് പാപ്പാനി, വിശ്വാസവും വ്യാഖ്യാനവും (തലശ്ശേരി: ആൽഫാ ബുക്സ്, 2010).
3. വിശ്വാസത്തിന്റെ വഴിയിൽ: വിശ്വാസപരിശീലനസഹായക ഗ്രന്ഥം (തലശ്ശേരി: ആൽഫാബുക്സ് 2009).

ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ച സഭ നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ എങ്ങനെ വളർന്നുവെന്നും ഏതെല്ലാം പ്രതിബന്ധങ്ങളാണ് സഭയ്ക്ക് അഭീമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നതെന്നും കാലഗതിയിൽ സഭയ്ക്കുണ്ടായ നേട്ടങ്ങളും കോട്ടങ്ങളും ഏവയെന്നും നിഷ്പക്ഷമായി സഭാചരിത്രം അപഗ്രഥിക്കുന്നു. ആന്തരികവും ബാഹ്യവുമായ മാനങ്ങളുള്ള സഭ ഇവരണ്ടിലും വളർച്ച പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കുന്നത് സഭാചരിത്രത്തിന്റെ മുഖ്യ ധർമ്മമാണെന്നു പറയാം. കേവലം വസ്തുക്കളെ വിവരിക്കുക എന്നതിനേക്കാൾ ആ വസ്തുതകൾ ഇന്നത്തെ സഭാ ജീവിതത്തിന് എപ്രകാരം പ്രയോജനപ്രദമാണെന്നും സഭാ ചരിത്രകാരൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഇന്ന് യഥാർത്ഥമായ ഒരു സഭാ ജീവിതം നയിക്കാൻ സഭയിലെ അംഗങ്ങൾക്ക് സാധ്യമാകണമെങ്കിൽ കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളിൽ സഭാജീവിതം എപ്രകാരമായിരുന്നുവെന്ന് വിലയിരുത്തേണ്ടതുണ്ട്. പല നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ വളർന്നപ്പോൾ സഭ ആർജ്ജിച്ച പൈതൃ

കവും അനുഭവസമ്പത്തും വരുംതലമുറകൾക്ക് പകർന്നുകൊടുക്കുക എന്ന മഹനീയ കൃത്യമാണ് സഭാചരിത്രത്തിന് നിർവ്വഹിക്കാനുള്ളത്. വി. ഗ്രന്ഥം പോലെതന്നെ പ്രാധാന്യമുള്ള വിശുദ്ധ പാരമ്പര്യത്തെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് അറിവ് ലഭിക്കുന്നത് സഭാചരിത്ര പഠനത്തിലൂടെയാണ്. വിളിക്കപ്പെട്ടവരുടെ സമൂഹമായ സഭ വൈവിധ്യമാർന്ന സഭകളുടെ കൂട്ടായ്മയാണ്. വിശ്വാസം, കൂദാശകൾ ഹയരാർക്കി എന്നീ ഘടകങ്ങൾ ഈ സഭകളെ ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്. വൈവിധ്യത്തിന് കാരണമായ ഘടകങ്ങൾ: ആരാധനക്രമം, ആദ്ധ്യാത്മികത, ദൈവശാസ്ത്രം, ഭരണക്രമം, വേഷഭൂഷാദികൾ, മുതലായവയാണ്. ഈ വ്യത്യസ്തസഭകൾ വഴിയാണ് വൈവിധ്യമാർന്ന വിശുദ്ധ പാരമ്പര്യം തലമുറകളിൽ നിന്ന് തലമുറകളിലേക്ക് കൈമാറ്റപ്പെടുന്നത്. വിവിധ സഭകളിലൂടെ ആദിമസഭയുടെ ക്രിസ്താനുഭവവും സാക്ഷ്യവും നമുക്ക് കരഗതമാകുന്നു.

A. ജനപദങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷയായ മിശിഹ

മറ്റു മതസ്ഥാപകരെപ്പോലെ അപ്രതീക്ഷിതമായി ചരിത്രത്തിലേക്ക് കടന്നുവന്ന വ്യക്തിയല്ല ക്രിസ്തു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനത്തിന് വളരെ നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പു തന്നെ അവിടുത്തെ ജനനം പ്രവചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. തെരെഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനമായ ഇസ്രായേലിന് ക്രിസ്തുവിന്റെ വരവിനെക്കുറിച്ച് അടിയുറച്ച ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. പഴയ നിയമത്തിൽ ദൈവപുത്രന്റെ ജനനം പ്രവചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അയയ്ക്കപ്പെടാനിരിക്കുന്ന - ജനതകളുടെ പ്രത്യാശാപാത്രമായിരിക്കുന്ന - അയാൾ വരുന്നതുവരെ യൂദായിൽനിന്ന് ചെങ്കോലോ അവന്റെ ഗോത്രത്തിൽനിന്ന് ഭരണകർത്താവോ എടുക്കപ്പെടുകയില്ല (ഉൽപത്തി 49:10) യാക്കോബിൽ നിന്ന് ഒരു താരമുദിക്കും, ഇസ്രായേലിൽനിന്ന് ഒരു ചെങ്കോലുയരും. (സംഖ്യ 14:17) ബത്ലഹമേ, നീ യൂദായുടെ ഗോത്രങ്ങളിൽ ചെറുതാകുന്നു. എങ്കിലും ഇസ്രായേലിന്റെ അധിപതിയാകേണ്ടവൻ നിന്നിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിക്കും. അവിടുന്ന് ആദിയിലേ ഉള്ളവനാണ് (മിഖാ. 5:2).

യഹൂദേതരമതങ്ങളിലും ഒരു രക്ഷകന്റെ ആഗമനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതീക്ഷയായിരുന്നു. റോമാക്കാരും പേർഷ്യക്കാരും ഈ പ്രതീക്ഷയോടെയാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. ബി.സി. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഗ്രീക്കു തത്വചിന്തകൻ സോക്രട്ടീസ് എഴുതി : കാത്തിരിക്കുക; വരുവാനിരിക്കുന്ന സാർവ്വത്രിക വിജ്ഞാനീയെ പാർത്തിരിക്കുക. ദൈവത്തിന്റേയും മനുഷ്യരുടേയും മുമ്പാകെ എങ്ങനെ വ്യാപരിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം നമുക്ക് പറഞ്ഞു തരും. റോമൻ ചക്രവർത്തിയായ വേസ്പേഷിയന്റെ കാലത്ത് (എ.ഡി. 69-79) സേറ്റോ

ണിയസ് എന്ന ചരിത്രകാരൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്. അക്കാലത്ത് യൂദായിൽനിന്നും വരുന്നവർ ലോകം ഭരിക്കണം എന്ന് അതിപുരാതനവും അംഗീകൃതവുമായ ഒരു വിശ്വാസം പൗരസ്ത്യരെ മുഴുവൻ സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു. റോമൻ ചരിത്രകാരനായിരുന്ന ടാസിറ്റസ് ഹിസ്തോറിയ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെഴുതിയ പൗരസ്ത്യദേശങ്ങൾ ശക്തിപ്രാപിക്കുമെന്നും യൂദായിൽ നിന്ന് ലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ നാഥനും ഭരണകർത്താവുമായവൻ ഏറെ താമസിയാതെ വരുമെന്നും പ്രാചീന പ്രവചനങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി ജനങ്ങൾ ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ബി.സി. 551-479 കാലയളവിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കൺഫുഷ്യസ് രേഖപ്പെടുത്തി: വിശുദ്ധനായവൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നും വരണം. അദ്ദേഹത്തിന് എല്ലാം അറിയാം. സ്വർഗ്ഗത്തിന്റേയും ഭൂമിയുടേയും മേൽ അവിടുത്തേക്ക് അധികാരമുണ്ടായിരിക്കും. യൂദന്മാർക്ക് ജനിച്ച രാജാവിനെ തേടി കിഴക്കുനിന്ന് ജ്യോതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ യാത്രയായതിന്റെ കാരണവും ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു പ്രതീക്ഷ തന്നെയായിരുന്നു. ലോകം ക്രിസ്തുവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു എന്നതിന് വ്യക്തമായ തെളിവുകളാണല്ലോ മുകളിലുദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള സാക്ഷ്യങ്ങൾ.

B. സഭയുടെ ഉത്ഭവത്തിന്റെ പാശ്ചാത്തലങ്ങൾ

സഭയുടെ ഉത്ഭവത്തെയും വളർച്ചയെയും ഗണ്യമായി സ്വാധീനിച്ച മൂന്നു പാശ്ചാത്തലങ്ങൾ നമുക്കു കാണാനാവും. രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവും മതപരവുമായി ഔന്നത്യം കൈവരിച്ച ഒരു ലോകത്തിലാണ് സഭ ജന്മം കൊണ്ടത്.

1. രാഷ്ട്രീയ പാശ്ചാത്തലം

ക്രൈസ്തവ സഭയുടെ പിള്ളത്തൊട്ടിലായിരുന്നു റോമാസാമ്രാജ്യം. നാൾക്കുനാൾ ശക്തിയാർജ്ജിച്ച് ഭൂമിയിലെ ഏറ്റവും വലിയ രാഷ്ട്രീയ ശക്തിയായി റോം വളർന്നു വരുന്ന കാലത്താണ് ഈശോ ജനിച്ചത്. റോമാസാമ്രാജ്യം യൂറോപ്പു മുഴുവനും ബ്രിട്ടൻ, ഏഷ്യാമൈനർ, സിറിയ പാലസ്തീന, അറേബ്യ, ഈജിപ്ത്, ആഫ്രിക്കയുടെ വടക്കേതീരം എന്നിവിടങ്ങളിലെല്ലാം വ്യാപിച്ചിരുന്നു. ബി.സി. 31-ൽ അഗസ്റ്റസ്സീസർ (ഒക്ടേവിയൻ) ആക്സിയം യുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ചപ്പോൾ ഒരു നൂറ്റാണ്ടോളം നിലനിന്നിരുന്ന രാഷ്ട്രീയ കലഹവും വിപ്ലവവും അവസാനിച്ചു. അങ്ങനെ അഗസ്റ്റസ് സീസർ ശക്തമായ റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിന് അടിത്തറപാകി . വിവിധ സിറ്റിസ്റ്റേറ്റുകൾ ഏകോപിപ്പിച്ചാണ് സാമ്രാജ്യത്തിന് രൂപം കൊടുത്തത്. സുപ്രസിദ്ധമായ റോമൻ സമാധാനം (Pax Romana) ഉദ്ഘാടനം

ചെയ്യപ്പെട്ടത് അഗസ്റ്റിനീസറിന്റെ കാലത്താണ്. സാമ്രാജ്യത്തിലെങ്ങും ആഭ്യന്തര സമാധാനം ഉറപ്പിക്കാൻ ഇതുമൂലം സാധിച്ചു. ഉന്നത നിലവാരമുള്ള ജീവിതരീതി വളരാനും റോമൻ സമാധാനം ഹേതുവായി. സാമ്രാജ്യത്തിലെങ്ങുമുണ്ടായിരുന്ന സമാധാനപരമായ അന്തരീക്ഷം ആദിമസഭയുടെ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങളെ വളരെ സഹായിച്ചു. വൈവിധ്യം റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പ്രധാന സവിശേഷതയായിരുന്നു. വിവിധ സംസ്കാരങ്ങളും വിവിധ ഭാഷകളും വിവിധ മതവിശ്വാസങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും എല്ലാറ്റിനേയും സഹിഷ്ണതയോടെ വീക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഗവർണർമാർ ഭരിച്ചിരുന്ന ഏതാണ്ട് 40 പ്രോവിൻസുകൾ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. റോമൻ സമാധാനത്തോടൊപ്പം തന്നെ അടിമസ്വഭാവം പോലുള്ള അക്രമങ്ങളും സാമ്രാജ്യത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന എന്ന വസ്തുത വിവരിക്കാനാവില്ല.

2. സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലം

സാംസ്കാരിക ബൗദ്ധികമണ്ഡലങ്ങളുടെ മേധാവിത്വം ഗ്രീസിലായിരുന്നു. ഗ്രീക്കുസംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വാധീനം വളരെ ശക്തമായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു ക്രിസ്തുവിന്റേത്. ഗ്രീക്ക് ചിന്ത സഭയെ വളരെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇരുന്നൂറുവർഷക്കാലത്തേക്ക് ബൗദ്ധിക മണ്ഡലത്തിൽ ഗ്രീസിലായിരുന്ന സ്ഥാനം അവിസ്മരണീയമാണ്. ഗ്രീക്കു സംസ്കാരം അന്യ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിൽ അതീവ ശ്രദ്ധ പ്രദർശിപ്പിച്ചവർ മാസിഡോണിയായിലെ മഹാനായ അലക്സാണ്ടറും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവ് ഫിലിപ്പുമാണ്. താൻ കീഴടക്കിയ എല്ലാ വർഗ്ഗങ്ങളെയും ഒരുമിച്ച് ചേർത്ത് ഒരു പുതിയ മനുഷ്യ സമൂഹം പടുത്തുയർത്തണമെന്നതായിരുന്നു അലക്സാണ്ടറിന്റെ മോഹം ഗ്രീക്ക് സംസ്കാരം അതേരൂപത്തിൽ പൗരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടില്ല. ഗ്രീക്ക് സംസ്കാരവും പൗരസ്ത്യസംസ്കാരങ്ങളുമായി കൂടിക്കലർന്ന് ഒരു സങ്കര സംസ്കാരമുണ്ടായി. അതാണ് ഹെലനിസം . പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ ഹെലനിസം പ്രചരിപ്പിച്ചത് റോമ ആയിരുന്നു. താരതമ്യേന ഹെലനിസത്തിന്റെ സ്വാധീനം പാലസ്തീനയിൽ കുറവായിരുന്നുവെന്നു വേണം പറയാൻ. ശ്രദ്ധ യഹൂദനായ ക്രിസ്തുവിനെയും ഹെലനിസം കാര്യമായി സ്വാധീനിച്ചില്ല. ക്രിസ്തുവിനു ശേഷം ക്രിസ്തുമതം പാലസ്തീനയ്ക്കു പുറത്തു വ്യാപിച്ചപ്പോൾ അത് ഹെലനിസത്തിന് അധീനമായിട്ടാണ് വളർന്നതും പുഷ്ടിപ്രാപിച്ചതും.

ഗ്രീസിലെ പ്രസിദ്ധ തത്വചിന്തകരായ സോക്രട്ടീസ് (ബി.സി. 469-399) പ്ലോറ്റോ (ബി.സി. 428-347) അരിസ്റ്റോട്ടൽ (ബി.സി.384-322)

എന്നിവർ ഗ്രീക്കു ദർശനത്തിന്റെ നെടുംതൂണുകളായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിനും ക്രിസ്തുമതത്തിനും നല്ല പാശ്ചാത്തലമരുളാൻ ഗ്രീക്കു ദർശനത്തിനു സാധിച്ചു.

ഈശ്വര വിശ്വാസം യുക്തിരഹിതമല്ലെന്നും യുക്തിയിലൂടെ അതിലേയ്ക്കെത്താമെന്നും ഗ്രീക്കു ദർശനം സമർത്ഥിച്ചു. മരണാനന്തരജീവിതത്തിലേക്കും ഈ ദർശനം വിരൽ ചൂണ്ടി. പ്രപഞ്ചത്തിൽ കാണുന്ന ചലനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഈശ്വരാസ്തിത്വം തെളിയിക്കാമെന്ന് അരിസ്റ്റോട്ടിൽ സമർത്ഥിച്ചു. പ്രപഞ്ചത്തിലെ എല്ലാ ചലനങ്ങൾക്കും അടിസ്ഥാന കാരണമായി അചഞ്ചലമായ ഒരു സത്തയുണ്ടെന്നും ആദിമ സഞ്ചാലകനായ (Prime Mover) ഈ പരമയാഥാർത്ഥ്യമാണ് ദൈവം എന്നും അരിസ്റ്റോട്ടിൽ പ്രസ്താവിച്ചു.

യവനദർശനത്തിനു പുറമേ എപ്പിക്കൂറിയനിസം, സ്റ്റോയിസിസം, സ്കൈപ്റ്റിസിസം എന്നിങ്ങനെ വിവിധ ചിന്താസരണികളും റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നു തിന്നുകൂടിച്ചാനന്ദിക്കുക, നാളെ നമ്മുടേതല്ല എന്ന മുദ്രാവാക്യത്തോടെ ഐഹിക സുഖങ്ങളിൽ മുഴുകുന്നവരുടെ ദർശനമാണ് എപ്പിക്കൂറിയനിസം, സ്റ്റോയിസിസം, സന്മാർഗ്ഗിക ജീവിതത്തിൽ അങ്ങേയറ്റം പൂർണ്ണത നിഷ്കർഷിച്ചു. സത്യം ഗ്രഹിക്കാൻ മനുഷ്യന് കഴിയുകയില്ലെന്ന് വാദിക്കുന്ന ചിന്താധാരയായിരുന്നു സ്കൈപ്റ്റിസിസം.

3. മതപശ്ചാത്തലം

യഹൂദമതത്തിന്റെ പാശ്ചാത്തലത്തിലാണ് സഭ ജന്മം കൊണ്ടത്. സഭയുടെ ഘടനയേയും സ്വഭാവത്തേയും ആരാധനാ ക്രമത്തേയും യഹൂദമതം വളരെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് വാസ്തവമാണ്. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ യഹൂദതലങ്ങളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിന്ന ക്രൈസ്തവ സഭ ക്രമേണ വിവിധ മതവിശ്വാസികളെ തന്നിലേക്ക് സ്വാഗതം ചെയ്തു. തന്മൂലം സഭയുടെ വളർച്ചയിൽ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ യഹൂദേതര മതങ്ങളുടെ പാശ്ചാത്തലവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണ്.

i) യവന മതങ്ങൾ

ഒളിമ്പസ് മലയിൽ അധിവസിച്ചിരുന്ന സേവൂസ് ദേവന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ദേവന്മാരെയാണ് ഗ്രീക്കുകാർ പൊതുവെ ആരാധിച്ചിരുന്നത്. ഓരോ നഗരരാഷ്ട്രത്തിനും അതതിന്റെ കുലദേവതയുണ്ടായിരുന്നു. മതം ധർമ്മികതയിലെന്നതിനേക്കാളേറെ കർമ്മാ

നൂഷ്ടാനങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങിയതായിരുന്നു. മാനുഷിക ബലഹീനത യുള്ളവരായിരുന്നു യവന ദേവന്മാർ. വിജ്ഞാന കൃത്യകികളായിരുന്ന യവനദാശിനികരാകട്ടെ ഇത്തരം ദേവന്മാരിലുള്ള വിശ്വാസവും അവരോടുള്ള ആരാധനയും അനാചാരങ്ങളായി കരുതി.

ഗ്രീക്ക്മതങ്ങളിലെ രണ്ടു പ്രത്യേകതകളാണ് രഹസ്യാരാധനയും ഓർഫിയൻ മതവും. വിശ്വാസവും കർമ്മങ്ങളും പരമരഹസ്യമായി കരുതി പ്രതിജ്ഞാപൂർവ്വം രഹസ്യം സൂക്ഷിക്കുന്ന ആരാധനാ രീതിയായിരുന്നു രഹസ്യാരാധന. കുലദൈവത്തിന്റെ സന്താപസന്തോഷങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്ന നാടകീയാവതരണങ്ങളായിരുന്നു രഹസ്യങ്ങൾ. ദേവീദേവന്മാരുടെ സന്തോഷസന്താപങ്ങൾ സ്വായത്തമാക്കുന്നതിലൂടെ അമർത്യ കൈവരിക്കാമെന്ന് ആരാധകർ കരുതിയിരുന്നു. ധർമ്മിക നിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിനു പകരം അധഃപതിപ്പിക്കുവാനേ രഹസ്യാരാധന ഉപകരിച്ചുള്ളൂ.

രഹസ്യാരാധനയുടേയും തത്ത്വചിന്തയുടേയും സംയുക്തമാണ് ഓർഫിയൻ മതം. ദൈവികമായ നന്മയും ദേവശത്രുക്കളായ തീർത്ഥരിൽനിന്നുള്ള തിന്മയും മനുഷ്യർ അവകാശപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. തിന്മയിൽ നിന്നുള്ള മുക്തിയും നന്മയുടെ വിജയവുമാണ് ഓർഫിയൻ ആരാധന ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നത്. യവനമതങ്ങളിൽ ധർമ്മിക മൂല്യങ്ങൾക്ക് വിലകല്പിക്കുവാൻ മുൻകൈയെടുത്തത് ഓർഫിയൻ മതമാണ്.

i) റോമൻ മതങ്ങൾ

ആദിമറോമൻ മതം പ്രകൃതിശക്തികളെയാണ് ആരാധിച്ചിരുന്നത്. പിൽക്കാലത്ത് ജീവന്റെ രക്ഷാധികാരിയായി ഈശ്വരനെ കണ്ടുതുടങ്ങി. ഇതോടെ ഉപദേവന്മാരുടെ ഒരു പരമ്പര തന്നെ ആരാധനാ പാത്രങ്ങളായി. ഗാർഹികസ്വഭാവമാണ് റോമൻ മതത്തിന്റെ ഒരു സവിശേഷത. വീട്ടിലെ ഓരോ അംഗത്തിനും പ്രത്യേക ദേവന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. റോമൻ ദേവന്മാർ വ്യക്തികളെ നന്നിനേക്കാൾ ദിവ്യശക്തികളായിട്ട് കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. നിർദ്ദിഷ്ടമായ കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ടിച്ചാൽ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യങ്ങൾ സാധിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ ദേവൻ ബാധ്യസ്ഥനായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു.

എന്നാൽ അന്ധവിശ്വാസപൂർണ്ണമായ ഈ മതങ്ങൾക്കൊന്നും തന്നെ മനുഷ്യന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക ദാഹം പൂർണ്ണമായി ശമിപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തൽഫലമായി പല മതങ്ങളിലും ജനങ്ങൾക്ക് വിശ്വാസമില്ലാതായി.

രാജാരാധന

സാമ്രാജ്യ സ്ഥാപകരായ രാജാക്കന്മാർ ദേവന്മാരേക്കാൾ ശക്തരാണെന്ന് ജനങ്ങൾ പരിഗണിച്ച കാലമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ രാജാക്കന്മാരെ അവർ ആരാധിച്ചു. സിറിയായിലേയും ഈജിപ്റ്റിലേയും രാജാക്കന്മാരെ കിരിയോസ് (അധിപതി), വോത്തേർ (രക്ഷകൻ), എപ്പിഫെനസ് (ദേവാവതാരം) എന്നെല്ലാമുള്ള വിശേഷണങ്ങൾ ചേർത്താണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. റോമൻ ചക്രവർത്തിമാർ സ്വയം ദേവന്മാരാണെന്ന് അവകാശപ്പെട്ടു. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ പലേടത്തും ജനങ്ങൾ രാജാവിനു ബലിയർപ്പിക്കുകയും രാജനാമത്തിൽ സത്യം ചെയ്യുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ജപ്പാനിലെ ചക്രവർത്തിമാരും ഇപ്രകാരം ദേവന്മാരാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചവരാണ്. ജപ്പാനിൽ രാജാരാധന നിയമമായിരുന്നു (1946-ൽ ജപ്പാൻ യുദ്ധത്തിൽ അടിയറവു പറയും വരെ ജപ്പാൻ ചക്രവർത്തി ദിവ്യത്വം അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നു.)

iii) യഹൂദമതം

മിശിഹാ പിറന്നതും പ്രവർത്തിച്ചതും യഹൂദമതത്തിലാണ്. മിശിഹായ്ക്കുവേണ്ടി ദൈവം പ്രത്യേകം തിരഞ്ഞെടുത്ത് ഒരുക്കിയ ജനമാണ് യഹൂദജനം മദ്ധ്യധരണ്യാഴിയുടെ കിഴക്കേതീരത്തുള്ള പാലസ്തീനയാണ് യഹൂദരുടെ നാട്. യഹൂദകുലത്തിന്റെ പിതാവായ അബ്രാഹത്തെ ദൈവം ഊർദേശത്തുനിന്ന് വിളിച്ച് കാന്നാൻ ദേശത്തിന്റെ അധിപതിയാക്കി അദ്ദേഹവുമായി ഒരു ഉടമ്പടിയിലേർപ്പെട്ടതു മുതലാണ് യഹൂദജനതയുടെ ആരംഭം (1850 B.C) ഗോത്രപിതാക്കന്മാരിലൊരാളായ ഇസ്രായേലിൽ (യാക്കോബ്)നിന്ന് യഹൂദജനതയ്ക്ക് ഇസ്രായേൽ എന്ന പേരു കിട്ടി. നാനൂറു വർഷത്തോളം ഈജിപ്റ്റിൽ അടിമത്തത്തിൽ കഴിഞ്ഞശേഷം ഇസ്രായേൽ ജനം മോശയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ വിമോചിതരായി വാഗ്ദത്തഭൂമിയായ പാലസ്തീനയിലേക്ക് തിരിച്ചു. യുദ്ധവീരനായ ജോഷ്വായുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഇസ്രായേൽ ജനം വാഗ്ദത്തഭൂമി കൈയ്യടക്കി.

ഇസ്രായേൽ മതകേന്ദ്രീകൃതമായ രാജ്യമായിരുന്നു. രാഷ്ട്രനി യമങ്ങളും മതനിയമങ്ങളും ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നു. യഹൂദമതത്തിന്റെ ഏറ്റം പ്രധാന സവിശേഷത ഏകദൈവവിശ്വാസമായിരുന്നു. ദൈവദത്തമായ കല്പനകൾ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ അനുസരിക്കുവാൻ യഹൂദർ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരുന്നു. പലപ്പോഴും ആന്തരിക ചൈതന്യത്തെ അവഗണിച്ചും നിയമങ്ങളുടെ ബാഹ്യ പ്രത്യേകതകൾ നിറവേറ്റാൻ അവർ മടിച്ചിരുന്നില്ല.

വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള രക്ഷകൻ ഒരു രാഷ്ട്രീയ വിമോചകനായിരിക്കും എന്ന വിശ്വാസമാണ് പരക്കെ യഹൂദജനതയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നത്. ബാബിലോണിലേയും അസീറിയയിലേയും അടിമത്തങ്ങളുടെ കാലത്ത് അവർ വിമോചകനായ മിശിഹായെ കാത്തിരുന്നു. പേർഷ്യാക്കാരും റോമാക്കാരും കീഴടക്കിയപ്പോഴും യഹൂദർ രാഷ്ട്രീയ വിമോചകനായ ക്രിസ്തുവിനെയാണ് പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നത്.

ക്രിസ്തു മതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യഹൂദരും പരമ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നുണ്ട്. യഹൂദമതത്തിന്റെ വിശ്വാസ സംഹിതകളും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും ക്രിസ്തു മതത്തിൽ ചെലുത്തിയിട്ടുള്ള സ്വാധീനം വളരെ വലുതാണ്.

C. സഭയുടെ ഉത്ഭവവും വളർച്ചയും

1. ജറുസലേം സഭ (നടപടി 1:1 - 6:7)

പന്തക്കൂസ്താദിനത്തിലാണ് സഭ ഔദ്യോഗികമായി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടതെന്ന് പറയാം. ജറുസലേം നഗരത്തെ കേന്ദ്രമാക്കിയാണ് സഭ വളരുവാനാരംഭിച്ചത്.

പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രചോദനത്താൽ അപ്പസ്തോലന്മാർ തങ്ങളുടെ ദൗത്യം സമാരംഭിച്ചു. ജറുസലേമിലെ സഭയുടെ പ്രധാന സവിശേഷത അപ്പസ്തോലകേന്ദ്രീകൃതത്വമായിരുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ശക്തിയാൽ ആദിമ സഭ എതിർപ്പുകളുടേയും മതമർദ്ദനങ്ങളുടേയും മദ്ധ്യേ ധൈര്യസമേതം ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമം പ്രഘോഷിച്ചു. അപ്പസ്തോല സംഖ്യ പന്ത്രണ്ട് ആക്കുവാൻ നടത്തിയ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നുണ്ട് (നടപടി 1:15-26) സഭ സംഘടനാപരമായി രൂപംകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്നതിന്റെ സൂചനയാണിത്. മനുഷ്യന് ദൈവരാജ്യത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നതോടൊപ്പം ഭൗതികമായ ആവശ്യങ്ങളും സാധിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന് അപ്പസ്തോലന്മാർ മനസ്സിലാക്കി. അതിനായി ഏഴുപേരെ ഡീക്കന്മാരായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഡീക്കന്മാരും സുവിശേഷപ്രഘോഷണത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്നു. സമരിയയിലുള്ള ഫിലിപ്പിന്റെ പ്രവർത്തനം ഇതിനുദാഹരണമാണ്.

2. പാലസ്തീനയിലെ സഭ (നടപടി 6:8-9:3)

സഭ ക്രമേണ ജറുസലേമിനു പുറത്തേക്കു വ്യാപിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഡീക്കൻ സ്റ്റീഫന്റെ രക്തസാക്ഷിത്വം പുതിയൊരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു. സ്റ്റീഫന്റെ രക്തസാക്ഷിത്വത്തോടുകൂടി ആരംഭിച്ച മത

മർദ്ദനവും അതുവഴിയുണ്ടായ ശിഷ്യഗണത്തിന്റെ ചിതറലും യൂദയാസമരിയാ എന്നിവിടങ്ങളിൽ സഭ വളരുന്നതിനു കാരണമായി. സമരിയയിലും തീരപ്രദേശത്തുമുള്ള ഫിലിപ്പിന്റെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം വിജയകരമായിരുന്നു. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാന സംഭവം വിജാതീയരുടെ അപ്പസ്തോലനായി ക്രിസ്തു തിരഞ്ഞെടുത്ത സാവൂളിന്റെ മാനസാന്തരമാണ്. സഭയുടെ വളർച്ചയിലെ രണ്ടാം ഘട്ടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ചരിത്രം നടപടി പുസ്തകത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്.

3. അന്ത്യോക്യയിലെ സഭ (നടപടി 9:32 -12:24)

പാലസ്തീനയിൽ ധാരാളമായി വിജാതീയരും സഭയെ ആശ്ലേഷിക്കുവാൻ മുന്നോട്ടു വന്നു. വിജാതീയരുടെ മാനസാന്തര പ്രശ്നം ആദിമസഭയ്ക്ക് ഒരു തലവേദനയായിരുന്നു. സഭയിൽ അംഗമാകുന്നതിനു മുമ്പായി ഒരാൾ യഹൂദനായിരിക്കണമെന്ന് യഹൂദക്രൈസ്തവർ കരുതി. പിന്നീട് ജറുസലേം കൗൺസിലിൽ ഈ പ്രശ്നം പരിഹൃതമായി (നടപടി 15:6-21) ജറുസലേം സഭ വിജാതീയരുടെ മാനസാന്തരത്തെ സഹർഷം സ്വാഗതം ചെയ്തു. ആദിമസഭാസമൂഹം ജറുസലേമിലായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ വിജാതീയരിൽ നിന്ന് മാനസാന്തരപ്പെട്ടവരെല്ലാം ചേർന്ന് സിറിയയുടെ തലസ്ഥാനമായ അന്ത്യോക്യയിൽ ഒരു ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിന് രൂപം നൽകി. ഇതിന്റെ ചുമതല ബർണബാസിനായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുയായികൾക്ക് ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ന നാമം ആദ്യമായി നൽകപ്പെട്ടത് അന്ത്യോക്യയിൽ വെച്ചാണ്. പൗലോസിന്റെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ആരംഭം അന്ത്യോക്യയിൽ നിന്നാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രേഷിത സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനവും അന്ത്യോക്യാ ആണെന്നു പറയാം.

4. ഏഷ്യാ മൈനറിലെ സഭ (നടപടി 12:25-16:5)

ആദ്യത്തെ പ്രേഷിതയാത്രയ്ക്കിടയിൽ പൗലോസ് ഏഷ്യാമൈനറിലെ പല യവനനഗരങ്ങളും സുവിശേഷവൽക്കരിച്ചു. വിജാതീയർ ധാരാളമായി സഭയെ സ്വീകരിച്ചു. യവനനഗരങ്ങളിൽ സഭ സ്ഥാപിതമായതോടെ സാർവ്വത്രിക സഭ എന്ന ആശയം രൂഢമൂലമായി. നവോന്മേഷത്തോടെ പൗലോസ് രണ്ടാമതും ഏഷ്യാമൈനറിലേക്ക് പ്രേഷിതയാത്ര നടത്തി. യാത്രാമദ്ധ്യേ ആദ്യയാത്രയിൽ സ്ഥാപിച്ച സഭകൾ അദ്ദേഹം ശക്തിപ്പെടുത്തി.

5. യൂറോപ്പിലെ സഭ (നടപടി 16:6-19:20)

ഏഷ്യാമൈനറിൽനിന്നും യൂറോപ്പിലേക്കു തിരിച്ച പൗലോസ് പ്രസിദ്ധങ്ങളായ ഫിലിപ്പിയയിലും തെസലോനിക്കയിലും കൊറിന്തിലും സഭകൾ സ്ഥാപിച്ചു. ആതൻസിലും അദ്ദേഹം സുവിശേഷം അറിയിച്ചു. എന്നാൽ അത് വിജയകരമായിരുന്നില്ല. മൂന്നാമത്തെ പ്രേഷിതയാത്രയിൽ അദ്ദേഹം ഗലാത്തിയായിലേയും ഫ്രിജിയായിലേയും സഭകൾ സന്ദർശിച്ചു എഫേസുസം കേന്ദ്രമാക്കി കൊണ്ട് രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും അദ്ദേഹം സുവിശേഷം അറിയിച്ചു.

തുടർന്ന് സഭ റോമിലേക്കും വ്യാപിച്ചു. പത്രോസ് പൗലോസ് ശ്ലീഹന്മാർ റോമിലെ അപ്പസ്തോലന്മാരായി അറിയപ്പെടുന്നു. ജെറുസലേമിൽ നിന്ന് വളർച്ചയാരംഭിച്ച സഭ അക്കാലത്ത് അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന സാസംസ്കാരിക കേന്ദ്രങ്ങളിലൊക്കെ സ്ഥാപിതമായി. തോമാശ്ലീഹാ സുവിശേഷദൂതവുമായി കിഴക്കൻ നാടുകളിലേയ്ക്കു യാത്രയായി. പേർഷ്യ, മേദിയ കിക്കാനിയ, ബാക്ട്രിയ, ഇൻഡ്യ എന്നിവിടങ്ങളിലെല്ലാം സുവിശേഷം പ്രഘോഷിച്ച് അദ്ദേഹം സഭകൾ സ്ഥാപിച്ചു. ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടിൽ തന്നെ സഭ ആഗോളവ്യാപകമായി വളർന്നു. പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം ഏറ്റം കാര്യക്ഷമവും ഊർജ്ജസ്വലവുമായിരുന്നതാണ് സഭയുടെ ഈ അദ്ഭുതകരമായ വളർച്ചയ്ക്ക് വഴിതെളിച്ചത്.

D. ആദിമസഭയുടെ ഭരണസംവിധാനം

സഭയുടെ ആരംഭം മുതൽതന്നെ സഭയിൽ സംഘടനാപരമായ വളർച്ച കാണാനാവും ക്രിസ്ത്യാനികളെ വ്യക്തികളായും ഗ്രൂപ്പുകളായും തിരിച്ച് പ്രത്യേക ജോലികൾ ഏല്പിച്ചിരുന്നു. ആദിമസഭയിൽ അപ്പസ്തോലന്മാർ, മേലന്വേഷകർ, ആചാര്യന്മാർ, ഡീക്കന്മാർ എന്നിങ്ങനെ വിവിധ ശുശ്രൂഷാ വിഭാഗങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു.

സുവിശേഷമറിയിക്കുക, ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകുക, നയിക്കുക ഇവയായിരുന്നു അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പ്രധാനദൂതത്വങ്ങൾ. അപ്പസ്തോലന്മാരിൽത്തന്നെ പത്രോസിന് പ്രാമുഖ്യമുണ്ടായിരുന്നു. മേലന്വേഷകൻ (എപ്പിസ്കോപ്പോസ്) ആചാര്യസംഘത്തിന്റെ തലവനായിരുന്നു. ക്രിസ്തീയ സമൂഹത്തിന്റെ കാര്യസ്ഥനും പിതാവുമായിട്ടാണ് മേലന്വേഷകൻ കരുതപ്പെടുന്നത്. അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പിൻഗാമികളായി മേലന്വേഷകർ അറിയപ്പെട്ടു. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടായപ്പോൾ മേലന്വേഷകരുടെ (മെത്രാന്മാരുടെ) സ്ഥാനം കുറേക്കൂടി വ്യക്തമായി. വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹത്തിന്റെ ഗുരുവും നേതാവും

ഇടയനും കുദാശകളുടെ കാർമ്മികനുമായി മെത്രാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു.

അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ സഹായികളാണ് ആചാര്യന്മാർ. യഹൂദ സമൂഹത്തിന്റെ നേതാവിനെ ഈ പേരുകൊണ്ടാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. പിൻക്കാലത്ത് ആചാര്യന്മാർ മേലന്വേഷകരോടൊപ്പം സഹായികളായി പ്രവർത്തിച്ചു.

ഡീക്കൻ എന്നാൽ സേവകൻ എന്നാണർത്ഥം. ഡീക്കൻ മെത്രാന്റെ സഹപ്രവർത്തകനായിരുന്നു. ആദിമസഭയിൽ മെത്രാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത സ്ഥാനമാണ് ഡീക്കനുള്ളതായിരുന്നത്. ഡീക്കന്മാർ സഭയുടെ ഭരണത്തിൽ പങ്കുവഹിച്ചിരുന്നു. പണം വിതരണം ചെയ്തിരുന്നത് അവരാണ്. നാലാം നൂറ്റാണ്ടാകുമ്പോൾ ഡീക്കന്മാർ കൂടുതൽ അധികാരവും അവകാശവും നൽകിയിരുന്നു. രോഗികളായി വീട്ടിൽ കഴിയുന്നവർക്ക് തിരുപ്പാമേയം കൊണ്ടുപോയിക്കൊടുത്തിരുന്നത് ഡീക്കന്മാരാണ്. മെത്രാന്റെ അനുവാദത്തോടുകൂടി മാമ്മോദീസ നൽകാനും ഡീക്കന്മാർ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു.

സ്ത്രീകളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കാനായി ആദിമസഭയിൽ വനിതാഡീക്കന്മാരേയും നിയോഗിച്ചിരുന്നു. ഒരു കന്യകയോ വിശ്വസ്തതയും മാനുഷ്യമായ ഒരു വിധവയോ ആയിരിക്കണം വനിതാ ഡീക്കൻ എന്ന് നിബന്ധനയുണ്ടായിരുന്നു. വനിതാഡീക്കന്മാരെ പള്ളിയുടെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കാൻ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. അവർക്ക് അത്മായരുടെ സ്ഥാനമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

E. ആദിമസഭയുടെ വിശ്വാസവും ആരാധനാക്രമവും

ഈശോമിശിഹായുടെ ഉത്ഥാനമായിരുന്നു ആദിമസഭയുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ കേന്ദ്രം. ഈശോയുടെ ഉത്ഥാനമാണ് തങ്ങളുടെ ക്രൈസ്തവത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്ന് ആദിമസഭയിലെ വിശ്വാസികൾ കരുതി. പീഡാനുഭവത്തിന്റേയും മരണത്തിന്റേയും ഉത്ഥാനത്തിന്റേയും പാശ്ചാത്തലത്തിൽ അവർ ഈശോയുടെ ജീവിതത്തെ പുനർവീക്ഷിച്ചു. വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്ന മിശിഹായെ ഈശോയിൽ അവർ കണ്ടു. അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മിശിഹാ, കർത്താവും (നടപടി 1:11;7:59-60;9:1)പരിശുദ്ധനും നീതിമാനും (നട 3:14) ജീവന്റെ ഉറവിടവും ദൈവത്തിന്റെ ദാസനും മനുഷ്യരക്ഷകനും (നട 5:31) എല്ലാമായിരുന്നു.

ആരാധനാജീവിതത്തിൽ ആദിമക്രൈസ്തവർ യഹൂദപാരമ്പര്യങ്ങൾ പലതും അഭംഗുരം കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു. ദേവാലയത്തിലെ പ്രാർത്ഥനകൾ തുടർന്നു നടത്തി. പ്രാർത്ഥനായാമങ്ങളും നില

നിർത്തി. സങ്കീർത്തനങ്ങൾ തുടങ്ങിയ പ്രാർത്ഥനകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ യഹൂദർക്കില്ലാത്ത ആരാധനാരീതികളും സഭയിലുണ്ടായിരുന്നു. നടപടി 2:42 ഈ പ്രത്യേകതയിലേക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത് അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പ്രബോധനത്തിലും കൂട്ടായ്മയിലും അപ്പംമുറിക്കലിലും പ്രാർത്ഥനയിലും അവർ മുഴുകിയിരുന്നു. ദേവാലയത്തിൽനിന്നും വേറിട്ടുനിന്ന ആരാധനാരീതിയായിരുന്നു ഇത്. പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെട്ട് ധീരമായി കർത്താവിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്ന ഉത്തമ വിശ്വാസികളെയാണ് ആദിമസഭയിൽ നമുക്കു കാണാനാവുന്നത്.

മാമോദീസ

അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കാലത്ത് വളരെ ലളിതമായ രീതിയിലാണ് മാമോദീസ നൽകിയിരുന്നത്. പാപങ്ങളെക്കുറിച്ച് അനുതപിക്കുകയും ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം ഏറ്റു പറയുകയും ചെയ്താലുടനേത്തന്നെ മാമോദീസ നൽകുകയായിരുന്നുപതിവ്. (നട. 2:38). ലളിതമായ രീതിയിൽ വെള്ളത്തിൽ മുക്കിയാണ് മാമോദീസ നൽകിയിരുന്നത്. എന്നാൽ വെള്ളം ശിരസ്സിൽ ഒഴിച്ചു നടത്തുന്ന മാമോദീസായെക്കുറിച്ച് രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഡിഡാക്കെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ മാമോദീസ സ്വീകരിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നവർ (സ്നാനാർത്ഥികൾ) പ്രത്യേകം ഒരുങ്ങിയിരുന്നു. സാധാരണയായി വർഷത്തിൽ രണ്ടുപ്രാവശ്യം ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകിയിരുന്നു. ഈസ്റ്ററിന്റേയും പന്തക്കുസ്തായുടേയും തലേദിവസം മാമോദീസ സ്വീകരിച്ചവർക്ക് പരിശുദ്ധിയുടേയും വെൺമയുടേയും അടയാളമായ വെള്ളവസ്ത്രം നൽകിയിരുന്നു. ഒരാഴ്ചക്കാലത്തേക്ക് അവർ ഇതു ധരിച്ചിരുന്നു. പുതിയതായി ജ്ഞാനസ്നാനം സ്വീകരിച്ച വ്യക്തിക്ക് ഒരു ക്രിസ്തീയ നാമം നൽകുന്ന പതിവ് മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ ഉണ്ടായതാണ്. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ശിശുമാമോദീസ നിലവിലിരുന്നു എന്നതിന് തെളിവുകളുണ്ട്.

വി. കുർബ്ബാന

ഇന്നത്തെ കുർബ്ബാന രണ്ടു വ്യത്യസ്തശുശ്രൂഷകളിൽനിന്ന് രൂപം പ്രാപിച്ചതാണ്. യഹൂദരുടെ സിനഗോഗുകളിലെ വേദപുസ്തകവായന. പ്രസംഗം, പൊതുപ്രാർത്ഥന ഇവ കുർബ്ബാനയുടെ ആദ്യഭാഗമായ സ്നാനാർത്ഥികളുടെ കുർബ്ബാനയുടെ അടിസ്ഥാനമാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അപ്പം മുറിക്കൽ ശുശ്രൂഷയാണ് വിശ്വാസികളുടെ കുർബ്ബാനയ്ക്ക് അടിസ്ഥാനം. യഹൂദരായിരുന്ന ആദിമ ക്രിസ്ത്യാനികൾ സിനഗോഗിലെ പ്രാർത്ഥനയിൽ പതിവുപോലെ പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നു. വൈകുന്നേരം ഏതെങ്കിലും ഒരു വീട്ടിൽ സമ്മേ

ളിച്ച് അപ്പം മുറിക്കൽ ശുശ്രൂഷ നടത്തിയിരുന്നു. യഹൂദന്മാരിൽ നിന്ന് ക്രിസ്ത്യാനികൾ അകലാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഈ രണ്ടു വ്യത്യസ്ത ശുശ്രൂഷകളും ഒരുമിച്ച് നടത്തിത്തുടങ്ങി.

ഈശോയുടെ ബലിയുടെ ഓർമ്മയായിട്ടാണ് ആദിമ ക്രിസ്ത്യാനികൾ വി. കുർബ്ബാന അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നത്. ആരംഭകാലത്ത് ഈ ചടങ്ങ് നടത്തിയിരുന്നത് വൈകുന്നേരമാണ്. ഇതിനു മുൻപായി ജനങ്ങൾ ഒരുമിച്ചുകൂടി യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതുപോലെയുള്ള സ്നേഹവിരൂപ്ത (agape) നടത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ സ്നേഹവിരൂപ്തയിൽ ചില അപാകതകൾ കടന്നു കൂടുകയാൽ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കാലത്തിന്റെ അവസാനത്തിലോ രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലോ വി.കുർബ്ബാന സ്നേഹവിരൂപ്തയിൽ നിന്ന് മാറി ആഘോഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അന്നു മുതലാണ് വി.കുർബ്ബാന രാവിലെ നടത്തുവാൻ തുടങ്ങിയത്. ദീർഘമായ മണിക്കൂറുകളിലെ ചടങ്ങുകൾ ആദിമക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ഒരു തരത്തിലും വിരസമായിരുന്നില്ല. സാധാരണയായി ഞായറാഴ്ചയാണ് വി.കുർബ്ബാന അർപ്പിച്ചിരുന്നത്. കുർബ്ബാനയോട് ബന്ധപ്പെട്ട് സംഗീതം, തിരുവസ്ത്രങ്ങൾ, തിരി, മണി, എന്നിവ ആദ്യത്തെ മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല. ബലിയർപ്പിച്ചിരുന്ന അവസരങ്ങളിലെല്ലാം വിശ്വാസികൾ വി.കുർബ്ബാന സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നു വി.ജസ്റ്റിൻ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. സാധാരണ ദിവസങ്ങളിൽ വി.കുർബ്ബാന ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ വിശ്വാസികൾക്ക് കുദാശ ചെയ്ത അപ്പം ദിവസവും സ്വീകരിക്കുന്നതിനായി വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോകാമായിരുന്നു. കുദാശചെയ്ത അപ്പം കരങ്ങളിൽ സ്വീകരിക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്.

പാപമോചനം

ക്രിസ്തുവിന്റെ രണ്ടാമത്തെ വരവ് വളരെ ആസന്നമാണെന്നും തന്മൂലം മാമോദീസായിൽ കൈവരിച്ച് ഹൃദയനൈർമ്മല്യം യാതൊരു കുറവും കൂടാതെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കണെന്നും ആദിമ ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ആകയാൽ പാപികൾക്ക് കഠിനമായ ശിക്ഷയാണ് ആദിമ സഭ നൽകിയിരുന്നത്. പാപമോചന കുദാശയെ ദിതീയ മാമോദീസ എന്നത്രേ സഭാ പിതാക്കന്മാർ വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നത്. ആദ്യനൂറ്റാണ്ടുകളിൽ പാപമോചനത്തിനു നിയതമായ ഒരു രൂപം കൈവന്നിരുന്നില്ല. അനുതാപികൾ സഭയുടെ തലവനായ മെത്രാന്റെ അടുക്കൽ നേരിട്ടു ചെന്ന് കുറ്റങ്ങൾ ഏറ്റുപറഞ്ഞ് മാപ്പുപേക്ഷിച്ചിരുന്നു. പരസ്യപ്രായശ്ചിത്തമാണ് ആദ്യകാലത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നത് രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെ ചില മെത്രാന്മാർ വലിയ പാപങ്ങൾ ചെയ്തവരെ എന്നന്നേക്കുമായി

പുറത്താക്കിയിരുന്നു. പാഷണ്ഡത, വ്യഭിചാരം, കൊലപാതകം, എന്നിവയായിരുന്നു ഈ വലിയ പാപങ്ങൾ.

സഭയുടെ മാപ്പ് ഒരിക്കൽ മാത്രമേ ലഭിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്തതിനുശേഷം വീണ്ടും കഠിനമായ പാപത്തിൽ വീണവരുടെ നേരെ കാര്യം കാണിച്ചിരുന്നില്ല. അവരെ ദൈവത്തിന്റെ കരുണയ്ക്കായി വിട്ടിരുന്നു. ആദിമസഭയിൽ മാമോദീസായ്ക്കു ശേഷം ഒരേയൊരു പാപമോചനം മാത്രമേ നൽകിരുന്നുള്ളൂ.

പരസ്യമായ കുറ്റങ്ങൾക്ക് പരസ്യമായ കുറ്റം ഏറ്റുപറച്ചിലാണ് നടത്തിയിരുന്നത്. മെത്രാന്റേയും വൈദികരുടേയും ജനങ്ങളുടേയും മുമ്പിൽ വെച്ചായിരുന്നു ഇത്. എന്നാൽ രഹസ്യകുറ്റത്തിന് മെത്രാന്റേയോ വൈദികന്റേയോ പക്കൽ രഹസ്യബന്ധസാരമേ നടത്തിയിരുന്നുള്ളൂ എന്നാൽ പ്രായശ്ചിത്തവും പാപമോചനവും പരസ്യമായി നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നു.

തിരുനാളുകൾ

യഹൂദന്മാരുടെ ശനിയാഴ്ച ആഘോഷത്തിനു പകരമായി ക്രിസ്ത്യാനികൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉത്ഥാനത്തിന്റെ ഓർമ്മ ആചരിക്കുന്ന ഞായറാഴ്ച പ്രത്യേക ആരാധനയ്ക്കായി നീക്കിവെച്ചു. ഞായറാഴ്ചദിവസം ലൗകികമായ എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നും ക്രിസ്ത്യാനികൾ അകന്നുനിന്നിരുന്നു. യഹൂദന്മാരുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട രണ്ടു തിരുനാളുകൾ പെസഹായും പന്തക്കുസ്തായും ക്രിസ്ത്യാനികളുടേയും പ്രധാന തിരുനാളുകളായി. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പൗരസ്ത്യ സഭയിൽ ആരംഭിച്ച തിരുനാളാണ് ദനഹ (ജനുവരി 6) ക്രിസ്തുവിന്റെ അന്ത്യനന്ദനത്തിന്റെ സ്മരണ കൊണ്ടാടുന്ന തിരുനാളായി ഇതു പരിഗണിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യസഭയിൽ പൂജരാജാക്കന്മാർ ദിവ്യശിശുവിനെ സന്ദർശിച്ച് ആരാധിച്ച സംഭവമാണ് അനുസ്മരിക്കുന്നത്.

നാലാം നൂറ്റാണ്ടു മുതലാണ് ഡിസംബർ 25-ാം തീയതി ക്രിസ്ത്യാനികൾ ക്രിസ്തുമസ് ആഘോഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയത്. ഡിസംബർ 25-ാം തീയതി വിജാതീയർ സൂര്യദേവന്റെ ജനനത്തിനാൽ ആഘോഷിച്ചിരുന്നു. ആ തിരുനാളിനു പകരം ഒരു ക്രിസ്തീയ തിരുനാൾ ആഘോഷിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയാണ് ഡിസംബർ 25-ാം തീയതി ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനത്തിനാലായി ഘോഷിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്. എ.ഡി. നാനൂറ് മുതൽ ഓശാന ഞായറാഴ്ച പ്രത്യേക മതകർമ്മങ്ങളോടെ ജറുസലത്ത് ആഘോഷിച്ചിരുന്നു. മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ പരിശുദ്ധ മറിയത്തോട് ഭക്തി

പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നതിന് തെളിവുകളുണ്ട്. മറിയത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോപണത്തിനാൽ എ.ഡി 450 ൽ ജറുസലത്ത് ആരംഭിച്ചു.

ഉപവാസം

ആദ്യകാലം മുതൽ തന്നെ ക്രിസ്ത്യനികൾ ബുധനാഴ്ചയും വെള്ളിയാഴ്ചയും ഉപവസിച്ചിരുന്നു. യഹൂദന്മാരുടെ ആചാരമനുസരിച്ചാണ് ആദിമക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉപവാസം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നത്. സൂര്യാസ്തമയം വരെയോ അല്ലെങ്കിൽ സായാഹ്നമസ്കാരം ചെയ്തതിനുശേഷമോ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി വർജ്ജിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവർ ഉപവസിച്ചിരുന്നത്. എ.ഡി.400-നോടുകൂടി പാശ്ചാത്യസഭയിൽ ബുധനാഴ്ച ഉപവാസം മാറ്റി പകരം ശനിയാഴ്ച ഉപവാസം സ്വീകരിച്ചു. ഈസ്റ്ററിന് ഒരുക്കമായുള്ള നാല്പതുനോമ്പ് പൗരസ്ത്യർ രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ആചരിച്ചിരുന്നു. പാശ്ചാത്യ സഭയിൽ ഈ നോമ്പ് നാല്പതുദിവസമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചത് നാലാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ്. പൗരസ്ത്യ സഭയിൽ മറ്റു നോമ്പുകളുമുണ്ടായിരുന്നു - അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ നോമ്പ് (ജൂൺ 16-28) മറിയത്തിന്റെ നോമ്പ് (ആഗസ്റ്റ് 1-13) ക്രിസ്തുമസിന് ഒരുക്കമായുള്ള നോമ്പ് (നവംബർ 15 - ഡിസംബർ 24).

02

മതമർദ്ദനങ്ങൾ

മിശിഹായുടെ സഭയ്ക്ക് ആദ്യനൂറ്റാണ്ടുകളിൽ നേരിടേണ്ടി വന്ന പീഡനങ്ങളും പ്രയാസങ്ങളും ഭീഷണികളുമാണ് മതമർദ്ദനം കൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. മാനവ സമൂഹത്തെ രക്ഷിക്കുവാനായി മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്ത ദൈവപുത്രനും രാജാധിരാജനുമായ ഈശോമിശിഹായെ യഹൂദപ്രമാണികൾ കുരിശിൽ തറച്ചു കൊന്നു. തന്റെ ജീവിതകാലത്ത് ഈശോനാഥൻ ശിഷ്യരോടരുളിച്ചെയ്തു: (മിശിഹായുടെ അനുയായികളോടൊന്നുമായിരുന്നു അരുളിച്ചെയ്തത്) അവർ എന്തെങ്കിലും പീഡിപ്പിച്ചെങ്കിൽ നിങ്ങളെയും പീഡിപ്പിക്കും (യോഹ, 15:20). മിശിഹായുടെ ആ വചനങ്ങൾ അക്ഷരം പ്രതി നിറവേറുകയാണ്. മതമർദ്ദന കാലത്ത് ലോകചരിത്രത്തിൽ ഒരു മതവും ഇത്ര ക്രൂരവും ശക്തവുമായ എതിർപ്പിനും മർദ്ദനങ്ങൾക്കും വിധേയമായിട്ടില്ല.

മതമർദ്ദനത്തിന്റെ കാരണങ്ങൾ

മതമർദ്ദനത്തിനുണ്ടായ പ്രധാനപ്പെട്ട കാരണങ്ങൾ രണ്ടു തരമാണ്. ഒന്ന് മതപരം, രണ്ട് മതേതരം.

1. മതപരമായ കാരണങ്ങൾ

1. പന്തക്കുസ്താദിവസം പത്രോസ് ശ്ലീഹായുടെ പ്രസംഗം കേട്ട് 3000 പേരോളം ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെട്ട് (നടപടി 2:11) ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിച്ചതിനെത്തുടർന്ന്, ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭ വളരെ സ്വതന്ത്രമായും വ്യാപകമായും വളർന്നു. ഈ അദ്ഭുതകരമായ വളർച്ചയിൽ യഹൂദരും പിന്നീട് വിജാതീയരും അസൂയാലുക്കളായി.

2. ക്രൈസ്തവസഭ യഹൂദമതത്തിന്റെ പിടിയിൽനിന്ന് വിമോചിതമായി. വിജാതീയരും ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേരുകയും സഭ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിനകത്തും പുറത്തും വളർന്ന് പന്തലിക്കുവാനും തുടങ്ങിയതോടെ യഹൂദരുടെ വിരോധം വർദ്ധിച്ചു.

3. റോമാക്കാരുടേയും ഗ്രീക്കുകാരുടേയും മനസ്സുകളിൽ അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരുതരം ശൂന്യതാബോധത്തെ പരിഹരിക്കുവാൻ സുവിശേഷതത്വങ്ങൾക്ക് സാധിച്ചു. റോമാക്കാർക്കും ഗ്രീക്കുകാർക്കും ക്രിസ്തുമതവും, മിശിഹായുടെ പ്രബോധനങ്ങളും താത്പര്യമായിരുന്നു. ഈ വളർച്ച രാജാവിനും, വിഗ്രഹാരാധകർക്കും ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല.

4. എ.ഡി. 70-ലെയും 135 ലെയും ജറുസലേം തകർച്ച കർത്തവ്യപ്രവചനത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണമായും ഈശോമിശിഹായെ ക്രൂശിച്ചതിന് യഹൂദർക്ക് ലഭിച്ച ശിക്ഷയായും ക്രൈസ്തവർ കണ്ടു. സാവധാനത്തിൽ മോശയുടെ നിയമത്തിൽനിന്നും യഹൂദരുടെ ഭീഷണിയിൽ നിന്നും മോചനം നേടിയ ക്രിസ്തുമതം സ്വന്തമായ വ്യക്തിത്വത്തിൽ വളരുവാനാരംഭിച്ചു ഇതോടെ യഹൂദരുടെ കോപം ആളിക്കത്തി.

5. റോമാക്കാർ വിവിധ ദേവീദേവന്മാരേയും ദിവ്യത്വം കല്പിച്ച് ചക്രവർത്തിയേയും ആരാധിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഏക സത്യദൈവത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിഗ്രഹങ്ങളേയോ ചക്രവർത്തിയേയോ ആരാധിക്കുവാൻ വിസമ്മതിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഈ നിഷേധഭാവം റോമൻചക്രവർത്തിയേയും ഈശ്വരഭക്തരും രാജഭക്തരുമായ അക്രൈസ്തവ റോമൻ ജനതയേയും പ്രകോപിപ്പിച്ചു.

6. യഹൂദർക്ക് റോമൻ അധിപതികളിലുണ്ടായിരുന്ന സ്വാധീനം കൊണ്ട് ക്രൈസ്തവർക്കെതിരെ കരുക്കൾ നീക്കുവാൻ സാധിച്ചു.

7. ചക്രവർത്തിയെ ആരാധിക്കാതിരുന്ന ക്രൈസ്തവരെ നിരീശ്വരന്മാരായി കാണുകയും, രാജ്യത്താകമാനം ഉണ്ടായ അത്യാഹിതങ്ങൾക്കും, പ്രകൃതിക്ഷോഭങ്ങൾക്കും കാരണം ക്രൈസ്തവരുടെ ദൈവനിഷേധമാണെന്നു കുറ്റപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

8. ക്രൈസ്തവർ വി.കുർബ്ബാന അർപ്പണത്തിനുവേണ്ടി ഒന്നിച്ചു കൂടിയിരുന്നു. ക്രൈസ്തവരുടെ ഈ സമ്മേളനങ്ങൾ രാജാവിലും രാജഭക്തരിലും സംശയങ്ങൾ ജനിപ്പിച്ചു. ഈ സമ്മേളനങ്ങളിൽ ലൈംഗികവൈകൃതങ്ങളും, മനുഷ്യക്കുരുതികളും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചു.

9. ധാർമ്മികനിലവാരമില്ലാതിരുന്ന റോമൻ ഉത്സവങ്ങളോട് ക്രൈസ്തവർക്ക് അവജ്ഞയായിരുന്നു. യുദ്ധത്തെ അനുകൂലിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ട് ചില ക്രൈസ്തവർ സൈനികസേവനത്തിന് വിസമ്മതിച്ചു. ഇത് സാമൂഹ്യദ്രോഹമായും ദേശസ്നേഹമില്ലായ്മയായും മറ്റുള്ളവർ ചിത്രീകരിച്ചു.

10. വ്യാജപുരോഹിതന്മാരുടേയും, ജ്യോതിഷക്കാരന്മാരുടേയും വിഗ്രഹനിർമ്മാതാക്കളുടേയും വിദ്വേഷം ക്രൈസ്തവരെ പീഡിപ്പിക്കുവാൻ സഹായകമായി.

2. മതേതരകാരണങ്ങൾ

1. സാഹിത്യകാരന്മാരും കലാകാരന്മാരും ക്രൈസ്തവരോടുള്ള അവജ്ഞ തങ്ങളുടെ സൃഷ്ടികളിലൂടെ പ്രചരിപ്പിച്ചു.

2. ബുദ്ധിജീവികളുടെ ആശയപരമായ പിന്തുണ മതപീഡനങ്ങളുടെ തീവ്രത വർദ്ധിപ്പിച്ചു.

യഹൂദചരിത്രകാരനായ ഫ്ലാവിയൂസ് ജോസേഫൂസ് (എ.ഡി.37-105) റോമൻ ചരിത്രകാരനായ ടാസിറ്റസ് (എ.ഡി.54-119) പ്ലീനി (എ.ഡി.62-113) എന്നിവർ ക്രിസ്തുമതത്തെക്കുറിച്ചും , ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചും സൂചനകൾ നൽകുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രസ്തുത ചരിത്രകാരന്മാർക്ക് ക്രിസ്തുവിനോടും ക്രിസ്ത്യനികളോടുമുണ്ടായിരുന്ന അവജ്ഞയും ലാഘവമനോഭാവവും അവരുടെ കൃതികളിൽ വ്യക്തമാണ്.

രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തോടെ ചിലർ ക്രിസ്തുമതത്തിനെതിരെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെ രചിക്കുകയുണ്ടായി . അവരിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഏതാനും വ്യക്തികളുടെ പേരും അവരുടെ ചിന്താഗതികളും താഴെക്കാണുന്നു.

a) ചെൽസൂസ്

എ.ഡി. 161-180 വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ മതപീഡനം നടത്തിയ മാർക്കസ് ഔറേലിയസിന്റെ സമകാലികനാണിദ്ദേഹം. ഈശോയ്ക്ക് ദൈവികത്വമില്ലെന്നും അവിടുത്തെ ഉത്ഥാനം കെട്ടുകഥയാണെന്നും , ഈശോ ഒരു ജാരസന്തതിയാണെന്നും ഇയാൾ തന്റെ സരസമായ ഭാഷയിലൂടെ പ്രചരിപ്പിച്ചു. മനുഷ്യാവതാരം യുക്തിരഹിതമാണ്..... പത്രോസ് വഞ്ചകനും മിശിഹാ കരുത്തനായ വഞ്ചകനുമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെപോകുന്ന ചെൽസൂസിന്റെ ചിന്താഗതി. വി. യൗസേപ്പ് ഈശോയെ ഈജിപ്തിലേക്കു കൊണ്ടുപോയത് മന്ത്രവിദ്യകൾ പഠിപ്പിക്കാനായിരുന്നെന്നും, അതുകൊണ്ടാണ് മിശിഹാ അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിച്ചതെന്നും ഇദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

b) ലൂഷ്യൻ

ചെൽസൂസിന്റെ സമകാലികനും സാമൊസാത്താക്കാരനുമായിരുന്നു ലൂഷ്യൻ, മരണാനന്തരജീവിതം ഒരു കെട്ടുകഥയാണെന്നും ക്രിസ്തുമതം വിഡ്ഢികളുടെ മതമാണെന്നുള്ള ആശയങ്ങൾ 'പെരഗ്രീനൂസിന്റെ മരണം' എന്ന കഥയിലൂടെ ഇദ്ദേഹം പ്രചരിപ്പിച്ചു.

c) പോർഫിരി

ക്രിസ്തുമതത്തിനെതിരെ 15 പുസ്തകങ്ങളടങ്ങുന്ന ഒരു ദീർഘമായ കൃതി ഇദ്ദേഹം രചിച്ചു. പൗലോസ് വിപ്ലവചിന്താഗതിക്കാരനും, പത്രോസ് അബദ്ധങ്ങൾ വിളിച്ചുപറയുന്നവനുമാണെന്നും ഈശോയിൽ അസത്യവും, അസ്ഥിരതയും ഉണ്ടെന്നും ഇദ്ദേഹം ചിന്തിക്കുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ, പുരാതനഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ മൂന്ന് വാദഗതികൾ നൽകുന്നുണ്ട്. അവ താഴെപറയുന്നു.

1. മിശിഹായ്ക്കെതിരെ ജാരസന്തതി, ശിഷ്യർ മുക്കുവരാണ്, അടിമയെപ്പോലെ കുരിശിൽ മരിച്ചു
2. ക്രൈസ്തവ പ്രബോധനങ്ങൾക്കെതിരെ അന്ധവിശ്വാസമാണ് സംസ്കാരരഹിതമാണ് പരസ്പര വിരുദ്ധങ്ങളാണ്
3. ക്രൈസ്തവർക്കെതിരെ നിരീശ്വരന്മാർ, സംസ്കാരശൂന്യർ, ദേശസ്നേഹമില്ലാത്തവർ, അന്ധവിശ്വാസികൾ, മതഭ്രാന്തർ.

മതമർദ്ദനങ്ങൾ നടത്തിയ ചക്രവർത്തിമാർ

1. നീറോ (എ.ഡി.54-68)

ക്രിസ്തുമത പീഡനപരിപാടി ഔപചാരികമായി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തത് നീറോയുടെ കാലത്താണ്. സ്വന്തം മാതാവിനെയും സഹോദരന്മാരെയും, പത്നിയെയും മറ്റ് കുടുംബാംഗങ്ങളേയും ക്രൂരമായി കൊലപ്പെടുത്തിയ ഭീകരനായിരുന്നു നീറോ എന്ന് എവു സേബിയസ് സാക്ഷിക്കുന്നു. (എവുസേബിയസിന്റെ സഭാചരിത്രം, പേജ് 129-130) എ.ഡി 64 ജൂലൈ 14 ന് റോമാനഗരത്തിനുണ്ടായ തീപിടുത്തത്തിന് കാരണം ക്രൈസ്തവരിൽ ആരോപിക്കുകയും നിരവധി ക്രൈസ്തവരെ അറസ്റ്റു ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. മൃഗങ്ങളുടെ തോൽ ധരിപ്പിച്ച ക്രൈസ്തവരെ വന്യമൃഗങ്ങൾക്ക് ഇടിപ്പുകൊടുക്കുകയും, ചില ക്രൈസ്തവരെ നീറോയുടെ ഉദ്യാനത്തിലെ പന്തങ്ങളാക്കുകയും ചെയ്തു. അമ്പുകളെയും കുരിശിൽ തൂക്കിയും തോലുരുത്തും സിംഹത്തിന് ഇരയാക്കിയും തിളയ്ക്കുന്ന എണ്ണയിലിട്ടും ക്രൈസ്തവമക്കളെ ഹിംസിച്ചു. ആരും ക്രൈസ്തവരായിരിക്കാൻ പാടില്ല എന്ന പ്രമാണം നീറോ നിലവിൽ കൊണ്ടു വന്നു. വി. പത്രോസും വി. പൗലോസും എ.ഡി. 64-നും 65-നും ഇടയ്ക്ക് രക്തസാക്ഷികളായി. അനേകം ക്രൈസ്തവർ ക്രിസ്തു വിശ്വാസത്തെ ഉറക്കെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് മരണത്തെ ആശ്ലേഷിക്കുകയുണ്ടായെന്ന് ചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

2. ഡൊമീഷ്യൻ (എ.ഡി 81-96)

ദൈവത്തോട് വെറുപ്പും ശത്രുതയും പുലർത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ നീറോയുടെ പിൻഗാമിയായിരുന്ന ഡൊമീഷ്യൻ (എ.ഡി.163) ക്രൈസ്തവരായിരുന്ന പല ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും വധിച്ചു. വി. യോഹന്നാനെ തിളച്ച എണ്ണയിൽ മുക്കി പീഡിപ്പിച്ചെന്നും പാത്തോസ് ദ്വീപിലേക്ക് നാടുകടത്തിയെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഡൊമീഷ്യന്റെ കുടുംബക്കാരനായ ക്ലൈമൻസും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ ഡൊമ്റ്റില്ലയും വധിക്കപ്പെട്ടവരിൽപെടുന്നു.

3. ട്രാജൻ (എ.ഡി. 98-117)

വിഖ്യാതനായ മൂന്നാമത്തെ മതപീഡകചക്രവർത്തിയാണ് ട്രാജൻ. ക്രൈസ്തവരുടെ ആരാധനാസമ്മേളനങ്ങൾ തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയും, സമ്മേളനങ്ങൾ നിരോധിക്കുകയും രാജാവിന്റെ ആജ്ഞ ലംഘിച്ചവരെ വധിക്കുകയും ചെയ്തു. ട്രാജന്റെ ഔദ്യോഗിക നയം ഇങ്ങനെയാണിരുന്നത്. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കുറ്റം പലതാണ്. പശ്ചാത്തപിച്ചാൽ മാപ്പുകൊടുക്കാനും ക്രിസ്ത്യാനികളെ തെരഞ്ഞുപി

ടിക്കേണ്ടെന്നും ക്രിസ്ത്യാനികളെന്ന് പറക്കെ അറിയപ്പെടുന്നവരെ പിടികൂടിയാൽ മതിയെന്നും കല്പനയിൽ പറയുന്നു. ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസം ഉപേക്ഷിച്ച് നല്ല വഴിയിൽ തിരിയുവാൻ വിസമ്മതിക്കുന്നവരെ മാത്രം വധിച്ചാൽ മതിയെന്നും ആജ്ഞാപിച്ചിരുന്നു. അന്ത്യോക്യയിലെ വി.ഇഗ്നേഷ്യസ്, നാലാമത്തെ മാർപാപ്പ ആയ വി. ക്ലൈമന്റ് തുടങ്ങിയവർ ട്രാജന്റെ കാലത്ത് രക്തസാക്ഷികളായവരാണ്.

4. അന്റോണിനസ് പയസ് (എ.ഡി. 138-161)

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തും നിരവധിപ്പേർ രക്തസാക്ഷികളായിട്ടുണ്ട്. ഹിജിനൂസ് പാപ്പായും (136-140) പീയൂസ് 1-പാപ്പായും (140-155) സ്മിർണ്ണയിലെ മഹാനായ പോളിക്കാർപ്പും (69-155) ഈ രാജാവിന്റെ മതമർദ്ദനകാലത്ത് രക്തസാക്ഷികൾ ചൂടിയവരാണ്.

5. മാർക്ക് ഔറോലിയസ് (161-180)

ക്രൈസ്തവരെ അന്ധവിശ്വാസികളായി കരുതി രാജ്യത്തുണ്ടായ പ്രകൃതി ക്ഷോഭങ്ങൾക്ക് കാരണം ദൈവകോപമാണെന്നും അതിനു കാരണം ക്രൈസ്തവരാണെന്നും പറഞ്ഞുപറഞ്ഞി. രോഗിയായിരുന്ന ഫോത്തിനൂസ് മെത്രാനെ 90-ാമത്തെ വയസ്സിൽ വളരെ പീഡിപ്പിക്കുകയും കാരാഗൃഹത്തിലടക്കുകയും അവിടെക്കിടന്നു മരിക്കുകയും ചെയ്തു. ക്രൈസ്തവരെ വന്യമൃഗങ്ങൾക്ക് ഇരയാക്കുകയും അവരുടെ ശവങ്ങൾ കത്തിച്ച് ചാരം നദിയിൽ ഒഴുക്കുകയും ചെയ്തു. കൂടാതെ വനികളിൽ നിർബന്ധിപ്പിച്ച് ജോലി എടുപ്പിച്ചു. ഗവൺമെന്റ് സ്ഥാപനങ്ങളിലും പരസ്യ സ്ഥലങ്ങളിലും ക്രൈസ്തവർക്ക് പ്രവേശനം നിഷേധിച്ചു. പ്രകൃതി ക്ഷോഭങ്ങൾക്ക് എതിരെ നടത്തിയ ബലിയിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ സഹകരിക്കാതിരുന്നതായിരുന്നു പ്രധാനകാരണം.

6. സെപ്തീമിയസ് സെവേരസ് (193-211)

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയുടെ പ്രേരണനിമിത്തമാണ് പീഡനം തുടങ്ങിയത്. എ.ഡി. 202 -ൽ ആരും ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കാൻ പാടില്ല എന്ന രാജകീയ വിളംബരം പുറപ്പെട്ടു. തുടർന്ന് അതിരൂക്ഷമായ മതമർദ്ദനങ്ങളാണ് നടന്നത്. ആഫ്രിക്കയിലും ഈജിപ്തിലും ധാരാളം രക്തസാക്ഷികളുണ്ടായി. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ മഹാനായ ഒരിജന്റെ പിതാവ് - ലെയോണീദാസ്യം ഉൾപ്പെടുന്നു. ഒരിജനും ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ രക്തസാക്ഷിയാക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. (എ.ഡി.349) ലെയൺസിലെ മെത്രാനായ വി. ഇരനേയുസും 19,000 വിശ്വാസികളും ഒരുമിച്ചു വധിക്കപ്പെട്ടു.

7. ഡേഷ്യസ് (249-251)

ക്രിസ്തുമതത്തിനെതിരെ ഒരു പൊതുമർദ്ദനം, അഴിച്ചു വിട്ടതു ഡേഷ്യനായിരുന്നു. രാജ്യത്തുള്ളവരെല്ലാം റോമൻ ദൈവങ്ങൾക്ക് ആരാധനയർപ്പിക്കുമെന്നുള്ള കല്പന 250-ൽ പുറപ്പെടുവിച്ചു. ബലിയർപ്പിച്ചതിനുള്ള തെളിവിലായി സർട്ടിഫിക്കറ്റ് വാങ്ങണമായിരുന്നു. വിശ്വാസം പരിത്യജിച്ചവരെ ലാപ്സി എന്നും ധൂപം അർപ്പിച്ചവരെ തൂരിഫിക്കാത്തി എന്നും ബലിയർപ്പിച്ചവരെ സാക്രിഫിക്കാത്തി എന്നും വിളിച്ചിരുന്നു. അനേകായിരങ്ങൾ ഈ മതപീഡനത്തിൽ രക്തസാക്ഷികളായി തീർന്നു. ചില മെത്രാന്മാർപോലും ഇക്കാലത്ത് സഭാത്യാഗം ചെയ്തു വി. ഫബിയാനോസ് മാർപാപ്പ അന്ത്യോക്യൻ മെത്രാൻ ബാബിലാസ്, ജറുസലേം മെത്രാൻ അലക്സാണ്ടർ തുടങ്ങിയവരെല്ലാം ഇക്കാലത്ത് രക്തസാക്ഷികളായവരാണ്. 251-ലുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ ഡേഷ്യൻ മരിച്ചു.

8. വലേരിയൻ (253-260)

വലേരിയന്റെ ഭരണത്തിന്റെ അവസാന ഘട്ടത്തിൽ രാജ്യത്ത് വളരെയധികം അസ്വസ്ഥകളും യുദ്ധങ്ങളും നടന്നു. ഇതിന്റെയെല്ലാം കാരണം ക്രിസ്ത്യാനികളാണെന്നു കരുതി അവരെ പീഡിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ എ.ഡി. 257-ൽ എല്ലാവരും റോമൻ ദൈവങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കണമെന്ന് അനുശാസിക്കുന്ന ഒരു വിജ്ഞാപനം പുറപ്പെടുവിച്ചു. 258-ലെ മറ്റൊരു വിജ്ഞാപന പ്രകാരം വൈദികരും സഭയിലെ ഉന്നത വ്യക്തികളും പിടിക്കപ്പെട്ടു. വൈദികരെ മുഴുവനും കൊന്നൊടുക്കി. വിശ്വാസം ഉപേക്ഷിക്കാതിരുന്ന അത്മായരേയും വകവരുത്തി (എ.സ 442-443) വി. സിക്റ്റസ് II മാർപാപ്പ, വി. സിപ്രയാൻ, ഡീക്കൻ ലോറൻസ്, തുടങ്ങിയവരൊക്കെ വലേരിയന്റെ കാലത്ത് രക്തസാക്ഷികളായവരാണ്.

വലേരിയന്റെ മകനായ ഗള്ളിയേനൂസ് (260-268) സഭയ്ക്കു വേണ്ടത്ര ആനുകൂല്യങ്ങൾ നല്കുവാൻ കല്പിച്ചു. ഈ ഔദാര്യം സ്നേഹം കൊണ്ടായിരുന്നില്ല. മറിച്ച് സഭയെ അടിച്ചമർത്താൻ കഴിയുകില്ലെന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ടതിനാലാണ്.

9. ഡയോക്ലീഷൻ (284-305)

ഇതിനുമുമ്പ് പീഡനം നടത്തിയ എല്ലാ ചക്രവർത്തിമാരേക്കാളും സാഹാരാത്മകത ഒത്തു ചേർന്നതായിരുന്നു ഡയോക്ലീഷന്റേത്. ആദ്യകാലത്ത് സഭയോട് വിരോധമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ തന്റെ ഭാര്യ പ്രിസ്കയും മകൾ വലേരിയയും ഉൾപ്പെടെ അനേകർ ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസികളായതോടെ മതപീഡനം ആരംഭിച്ചു.

ദേവാലയങ്ങൾ തകർക്കുകയും വി. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചുട്ടെരിക്കുകയും ചെയ്തു സ്വന്തം ഭാര്യയേയും മകളേയും മെത്രാന്മാരേയും അനേകം വൈദികരേയും വധിപ്പിച്ചു. മെത്രാന്മാരേയും, വൈദികരേയും, അത്മായരേയുംകൊണ്ട് ജയിലുകൾ നിറഞ്ഞപ്പോൾ യഥാർത്ഥ കുറ്റവാളികളെ സ്വതന്ത്രരാക്കി. കമ്പി പഴുപ്പിച്ച് കണ്ണു തുരന്നു കളയുക. ഓരോ കാലുമുറിച്ചു കളയുക തുടങ്ങിയ ക്രൂരപീഡനങ്ങളാണ് നല്കിയിരുന്നത്. ക്രൈസ്തവ പട്ടണമായിരുന്ന ഫ്രീജിയ അതിലെ ജനങ്ങളോടൊപ്പം അഗ്നിക്കിരയാക്കികളഞ്ഞു. വി. ആഗസ്, വി. സെബാസ്റ്റ്യൻ, വി. ഫെലിക്സ്, വി. മാർസെല്ലിനസ് മാർപാപ്പ തുടങ്ങിയവരെല്ലാം ഡയോക്ലീഷന്റെ കാലത്ത് വീരോചിതമായി രക്തസാക്ഷികളായവരാണ്.

വിശ്വാസസംരക്ഷകർ

റോമൻ ചക്രവർത്തിമാരുടേയും, യഹൂദചിന്തകരുടേയും എതിർപ്പുകൾക്കെതിരെ ശക്തമായ ഭാഷയിൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം എടുത്തുകാണിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിയവരാണ് വിശ്വാസസംരക്ഷകർ. ഇവരുടെ കൃതികൾ അപ്പോളജി എന്നറിയപ്പെടുന്നു. വി. ജസ്റ്റിൻ, അത്തനഗോറസ്, തെർത്തുല്യൻ തുടങ്ങിയവരൊക്കെ വിശ്വാസസംരക്ഷകരിൽ ഏതാനും വ്യക്തികളാണ്.

കോൺസ്റ്റന്റൈൻ (306-337)

മുന്ന് നൂറ്റാണ്ടുകാലം നീണ്ടുനിന്ന ക്രൂരവും നിന്ദ്യവുമായ മതമർദ്ദനം അവസാനിപ്പിച്ചതും സഭയ്ക്കു മതസ്വാതന്ത്ര്യം നല്കിയതും കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർത്തിയാണ്. 313 ഫെബ്രുവരി അവസാനം പുറപ്പെടുവിച്ച മിലാൻ വിളംബരം (Edict of Milan) എന്ന കല്പനയിലൂടെ ക്രൈസ്തവ സഭയ്ക്ക് മതസ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിച്ചു. സഭയ്ക്ക് ആരാധനാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുവാനും വസ്തുക്കൾ സൂക്ഷിക്കുവാനും കണ്ടുകെട്ടിയവയെല്ലാം തിരിച്ചു ലഭിക്കുന്നതിനും ഈ വിളംബരത്തിലൂടെ സാധിച്ചു. പേഗൻ മതവിശ്വാസിയായിരുന്ന കോൺസ്റ്റന്റൈന്റെനെ മിൽവ്യൻ യുദ്ധമാണ് ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്കു മാറ്റിപ്പിടിച്ചത്. കുരിശുചിഹ്നം ഉപയോഗിച്ച് യുദ്ധം ചെയ്യാൻ പ്രേരണലഭിക്കുകയും അങ്ങനെ യുദ്ധത്തിൽ വിജയിക്കുകയുമാണുണ്ടായത്. ക്രൈസ്തവരുടെ ശത്രുക്കളെ നശിപ്പിക്കുകയും, ക്രൈസ്തവാരാധനയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും, ഞായറാഴ്ച പൊതു അവധിയാക്കുകയും ചെയ്തു. കോൺസ്റ്റന്റൈൻ മരണക്കിടക്കയിൽ വെച്ചു മാത്രമാണ് മാമ്മോദീസ സ്വീകരിച്ചത്. ചില സഭകൾ ഇദ്ദേഹത്തെ വിശുദ്ധനായി കണക്കാക്കുന്നുണ്ട്.

തെയഡോഷ്യസ് രാജാവാണ് (379-395) വിജാതീയർക്കെതിരെ കർശന നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയത്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് റോമൻ ദൈവങ്ങളോടുള്ള ഭക്തി അവസാനിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ക്രിസ്തുമതം രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഔദ്യോഗിക മതമായി പടിഞ്ഞാറ് മാത്രമല്ല കിഴക്കൻ സഭകളിലും മതമർദ്ദനങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

കൽദായസഭയിലെ മതമർദ്ദനങ്ങൾ

മതമർദ്ദനകാലത്ത് ധാരാളം ആളുകൾ പേർഷ്യയിലേക്ക് കുടിയേറിപ്പാർത്തിരുന്നു. അർസസീഡ് രാജാക്കന്മാർ പേർഷ്യയിൽ ഭരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ക്രിസ്തുമതം അവിടെ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ 222 മുതൽ പേർഷ്യൻ ഭരണം നടത്തിയ സസ്സനീഡ് രാജാക്കന്മാർ ക്രിസ്തുമതത്തെ പീഡിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഷപ്പൂർ I, ഷപ്പൂർ II, ഖുസ്രോ I, ഖുസ്രോ II ഈ രാജാക്കന്മാരാണ് പ്രധാനമായും മതമർദ്ദനം നടത്തിയത്.

പേർഷ്യയും ബൈസന്റീനും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന രാഷ്ട്രീയ ശത്രുതയാണ് പേർഷ്യയിലെ മതമർദ്ദനത്തിനുണ്ടായ പ്രധാനകാരണം. മിലാൻ വിളംബരത്തിനുശേഷം കോൺസ്റ്റന്റൈൻ പേർഷ്യയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സംരക്ഷണാവകാശത്തിൽ അതീവ ശ്രദ്ധ കാണിച്ചത്. പേർഷ്യാരാജാക്കന്മാർക്ക് ഇഷ്ടമായില്ല. രണ്ടാമതായി പേർഷ്യയിലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ റോമ്മാക്കാർക്കെതിരെയുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ വിസമ്മതിച്ചു. കാരണം ക്രിസ്ത്യാനികളെല്ലാം ഏകോദരസഹോദരങ്ങളാണല്ലോ. പക്ഷെ ഒരിക്കലും പേർഷ്യൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങളുടെ മാതൃരാജ്യത്തെ ഒറ്റിക്കൊടുത്തില്ല. മൂന്നാമത്തെ കാരണം ആറും ഏഴും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ പേർഷ്യയിൽ മസ്ദെയിസം എന്ന മതം പുനരുദ്ധരിക്കപ്പെടുകയും മതപരിവർത്തനം നിർത്തലാക്കുകയും ചെയ്തു.

രാജാക്കന്മാരുടെ രാജാവായ ഷപ്പൂർ 40 വർഷം ക്രൂരമായ മതമർദ്ദനം നടത്തി. ധാരാളം ജനങ്ങളും വൈദികരും, മെത്രാന്മാരും ഷപ്പൂറിന്റെ കാലത്ത് രക്തസാക്ഷികളായി. സഭാചരിത്രകാരനായ സോസ്റ്റോമിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഷപ്പൂറിന്റെ മതമർദ്ദനകാലത്ത് 16,000 പേർ രക്തസാക്ഷികളായി എന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. യുദ്ധത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ട പേർഷ്യൻ രാജാക്കന്മാർ, പരാജയകുറ്റം ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ആരോപിച്ചു അവരിൽ നിന്ന് കൂടുതൽ നികുതി ചുമത്തിയിരുന്നു.

മസ്ദെയിസാൻ മതത്തിന്റെ ആചാര്യന്മാരുടേയും അനുയായികളുടേയും പ്രേരണയാൽ ക്രൈസ്തവ ദേവാലയങ്ങളും, ആശ്രമ

ങ്ങളും നശിപ്പിച്ചു. കാതോലിക്കയും സഭാനേതാവുമായിരുന്ന മാർ ആബായെ നാടുകടത്തി. ഖുസ്രോ രണ്ടാമനും ക്രിസ്ത്യാനികളെ വളരെ ക്രൂരമായി പീഡിപ്പിച്ചിരുന്നു.

ബാബിലോണിയൻ സഭയിലെ മതമർദ്ദനം

ഭാരിച്ച നികുതി ക്രൈസ്തവർ കൊടുക്കുകയില്ലെന്ന് എതിർത്തതിനാൽ സുറിയാനിസഭയുടെ കാതോലിക്കോസായ മാർ ശൈമയോനും അഞ്ച് മെത്രാന്മാരും നൂറ് വൈദികരും അനേകം ക്രിസ്ത്യാനികളും 339-ലെ ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച ദിവസം സുസ എന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ച് വധിക്കപ്പെട്ടു. (ഏഷ്യയിലെ മാർത്തോമാസഭകൾ, 105)

എ.ഡി 420-ൽ പേർഷ്യൻ ചക്രവർത്തിയായിരുന്ന ബഹാം അഞ്ചാമൻ ക്രൂരമായ മതമർദ്ദനം നടത്തി. ചരിത്രകാരനായ വിഗ്രായിന്റെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ച് കിർക്കൂക് എന്ന സ്ഥലത്തു മാത്രം 1,53,00 ക്രിസ്ത്യാനികൾ വധിക്കപ്പെട്ടു. എന്നു പറയുന്നു. അവിടെയുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ സെപ്റ്റംബർ 25-ാം തീയതി ഈ രക്തസാക്ഷികളുടെ മാദ്ധ്യസ്ഥം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്.

ചുരുക്കത്തിൽ ഇന്നുള്ള ക്രൈസ്തവ സഭ രക്തസാക്ഷികളുടെ ചുടുനിണം വീണ് വളർന്നതാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയിലംഗമായിരിക്കുന്നതിൽ ഏതൊരു വ്യക്തിയും അഭിമാനം കൊള്ളുന്നു.

03

സന്യാസസഭകളുടെ ആരംഭം

ലൗകികവ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നും വിട്ടുമാറി ഏകാന്തജീവിതം നയിച്ചിരുന്നവർ എക്കാലത്തും എല്ലാദേശങ്ങളിലും കാണാം. പണ്ടുമുതൽ ഭാരതം യോഗീവര്യന്മാരാൽ ധന്യയാണ്. സന്യാസം എല്ലാവരും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ഒരു ജീവിതസ്ഥിതിയായിട്ടാണു ഭാരതീയവേദങ്ങളിൽ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്. ഈശ്വര സാക്ഷാത്ക്കാരത്തിനുള്ള ഒരു ഉത്തമ മാർഗ്ഗമാണതെന്ന് അവർ കരുതുന്നു.

തിരുസ്സഭയുടെ ആരംഭംമുതൽ സുവിശേഷോപദേശങ്ങളനുസരിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്ന അർപ്പിതവൃത്തികളുണ്ടായിരുന്നു. ചിലർ ഏകാന്തജീവിതം നയിച്ചപ്പോൾ മറ്റു ചിലർ സമൂഹജീവിതമാണ് തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നത്. സമൂഹജീവിതം പിന്നീടു സന്യാസസമൂഹങ്ങൾക്കു വഴി തെളിച്ചു. ഈ സന്യാസസമൂഹങ്ങൾ വളർന്നുവന്നു. സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെയും വളർച്ചയേയുംപറ്റിയാണ് ഇവിടെ പ്രതിപാ

ദിക്കുന്നത്. എന്നാൽ സഭയിലെ സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി കാണുന്നതിനുമുമ്പ് അവയ്ക്കു വഴിതെളിച്ച ചില ഘടകങ്ങളെപ്പറ്റി പറയേണ്ടതുണ്ട്.

ആദിമസഭയിൽ

സുവിശേഷപ്രബോധനാനുസരണം പൂർണ്ണമായും ദൈവത്തിനു സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള ആഗ്രഹത്തിനു പുറമെ മറ്റു ചില കാര്യങ്ങൾക്കു സന്യാസജീവിതത്തിന് ആദിമക്രിസ്ത്യാനികളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഒന്ന്, ക്രിസ്തുവിന്റെ മഹത്വപൂർണ്ണമായ ദീർഘായാ ഗമനത്തിലുള്ള വിശ്വാസമാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ രണ്ടാംവരവ് ഉടനെ ഉണ്ടാകുമെന്ന് അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചു. അതിനാൽ ലൗകിക കാര്യങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം വിരമിച്ച് ദൈവികകാര്യങ്ങളിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധപതിച്ച് ഏകാന്തതയിലും മറ്റും ജീവിക്കാൻ തുടങ്ങി. വിഗ്രഹാരാധനയിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുനില്ക്കാനുള്ള ആഗ്രഹമായിരുന്നു മറ്റൊരു കാരണം. അന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ സമൂഹവുമായുള്ള ബന്ധം ഉപേക്ഷിച്ചാലേ വിഗ്രഹാരാധനയിൽനിന്നും രക്ഷപെടാൻ സാധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. പൊതുതൊഴിലുകൾ സ്വീകരിച്ചിരുന്നവർ വിഗ്രഹാരാധനയ്ക്ക് പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ നടന്ന മതമർദ്ദനങ്ങൾ മറ്റൊരു കാരണമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. വിശ്വാസം സംരക്ഷിക്കാൻ മതമർദ്ദനകാലത്ത് അനേകംപേർ വനങ്ങളിലേയ്ക്കും, ഗുഹകളിലേയ്ക്കും, മരുഭൂമിയിലേയ്ക്കും, മറ്റു രഹസ്യ സങ്കേതങ്ങളിലേയ്ക്കും പലായനം ചെയ്തു. അവിടെ അവർ സന്യാസജീവിതം നയിച്ചു.

ആദിമനൂറ്റാണ്ടുകളിൽ

ക്രിസ്ത്വബ്ദം ഒന്നാംശതകത്തിൽതന്നെ ആദിമസഭയിൽ കന്യകകൾ എന്നൊരു പ്രത്യേകസമൂഹം മിശിഹായ്ക്ക് സ്വയം പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിച്ചിരുന്നു. സ്വഗൃഹത്തിലോ, ഏകാന്തസ്ഥലങ്ങളിലോ കൂട്ടമായി ഇവർ താമസിച്ചു. ക്രിസ്തീയ സമൂഹങ്ങളുടെ ആരാധനാജീവിതത്തിൽ ഇവർ ശ്രദ്ധ പതിച്ചിരുന്നു.

ആദിമനൂറ്റാണ്ടുകളിലെ ഏകാന്തവാസികളായ സന്യാസികളാണ് മരുഭൂമിയിലെ വി. പൗലോസ് (+341) വി. മക്കാരിയൂസ് (300-389) വി. അന്തോനീസ് (250-356) എന്നിവർ. ഈജിപ്തായിരുന്നു ഇവരുടെ ജന്മനാട്. സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ പിള്ളത്തൊട്ടിൽ എന്ന സ്ഥാനം ഈജിപ്തിനാണെന്നു പറയാം. തെബെയ്ദിൽ ജനിച്ച പൗലോസ് ഡേഷ്യസിന്റെ മതമർദ്ദനാവസരത്തിൽ മരുഭൂമിയി

ലേയ്ക്ക് ഒളിച്ചോടുകയും അവിടെ താപസജീവിതം നയിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽതന്നെ വി. മക്കാരിയൂസ് ഈജിപ്തിൽ പുണ്യ ജീവിതത്തിന് പ്രസിദ്ധിനേടിയിരുന്നു.

ഈജിപ്തിലെ വി. അന്തോനീസ് (250-355)

ഏകാന്തതയിലുള്ള സന്യാസത്തിന്റെ ആരംഭകനും പിതാവുമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് ഈജിപ്തിലെ വി. അന്തോനീസാണ്. ഈജിപ്തിലെ ലിക്കോപോളിസ് മുതൽ അലക്സാണ്ടറിയാവരെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ കൂട്ടമായും തനിച്ചും വി. അന്തോനീസിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ വസിച്ചിരുന്നു. അലക്സാണ്ടറിയായിലെ വി. അത്തനേഷ്യസ്, വി. അന്തോനീസിന്റെ ജീവചരിത്രമെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഇത് സന്യാസജീവിതത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ആധികാരികഗ്രന്ഥങ്ങളിലൊന്നാണ്. പുണ്യസമ്പാദനം എളുപ്പമാണെന്നും, അതുനമ്മെത്തന്നെയാണാശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും, നാം ദുരാഗ്രഹത്തിനടിമകളാകരുതെന്നും അദ്ദേഹം പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആദിമക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ജീവിതം പിൻതുടരാനാഗ്രഹിച്ച അന്തോനീസ് ഏ. ഡി. 271-ൽ 21-ാമത്തെ വയസ്സിൽ സന്യാസജീവിതം ആരംഭിച്ചു. 15 വർഷത്തിനുശേഷം പിസ്ചിർ എന്ന സ്ഥലത്ത് ഒരു പഴയ കോട്ടക്കുള്ളിൽ അഭയം തേടി. പുതിയരീതിയിലുള്ള ഈ ജീവിതം സമൂഹത്തിൽ വളരെ സ്വാധീനം ചെലുത്തുവാൻ പോരുന്നതായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശം കേൾക്കുവാനും, നിർദ്ദേശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുവാനും ഓടിക്കൂടിയവർ വളരെയാണ്. ഇങ്ങനെ വളരെപ്പേർ ഓടിക്കൂടിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം അവിടെനിന്നു മാറി. ശേഷിച്ച 40 വർഷക്കാലം വനാന്തരങ്ങളിലായിരുന്നു ഏകാന്തജീവിതം നയിച്ചത്. 105-ാമത്തെ വയസ്സിൽ മരിക്കുന്നതുവരെ നൈൽനദിക്കും ചാവുകടലിനും മദ്ധ്യേയുള്ള പ്രദേശത്ത് അദ്ദേഹം ധ്യാനത്തിലും തപസ്സിലും കഴിച്ചുകൂട്ടി.

വി. അന്തോനീസ് അനുയായികളെ ഉപദേശിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്ത് എവിടെയെങ്കിലും കുടിലുകൾ ഉണ്ടാക്കി താമസിക്കുവാൻ അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ കൃത്യമായ ജീവിതരീതികളോ, നിയമങ്ങളോ അദ്ദേഹം നൽകിയിരുന്നില്ല.

വി. പക്കോമിയൂസ്

ചെറുപ്പത്തിൽ സൈനികനായിരുന്ന വിശുദ്ധ പക്കോമിയൂസ് കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സന്യാസജീവിതത്തിൽ ആകൃഷ്ടനായി പാലമോൻ എന്ന സന്യാസിയുടെ കീഴിൽ ഏകാന്തജീവിതം ആരം

ഭിച്ചു. പക്ഷേ സമൂഹജീവിതത്തിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന് താല്പര്യം. ഈജിപ്തിലെ താബെന്നിസിൽ ഒരാശ്രമം തുടങ്ങി. ക്രമേണ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചുവന്നു. മരണം വരെ അദ്ദേഹമായിരുന്നു സഭാശ്രേഷ്ഠൻ. സമൂഹജീവിതം എളുപ്പമാകുവാൻ അദ്ദേഹം നിയമാവലികൾക്കു രൂപം കൊടുത്തു. അദ്ദേഹം അവരുടെയെല്ലാം ആദ്ധ്യാത്മികനിയന്താവായിരുന്നു. മാലാഖാ പറഞ്ഞുകൊടുത്ത് എഴുതിച്ചുവെന്നറിയപ്പെടുന്ന പാക്കോമിയൻ നിയമാവലിയുടെ ശൈലിയും ഉറവിടവും വ്യക്തമാക്കുന്നു, അതു പക്കോമിയൂസിന്റെ ദീർഘകാലചിന്തയുടെയും പ്രാർത്ഥനയുടെയും ഫലമാണെന്ന്. പുണ്യപുർണ്ണതാസമ്പാദനത്തിനു യോജിച്ച മാർഗ്ഗങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള വ്യക്തിപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യം അംഗങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നതാണ് ഈ നിയമാവലിയുടെ ഒരു സവിശേഷത.

പാശ്ചാത്യസഭയിൽ

ഏതാണ്ട് ഈ കാലത്തുതന്നെ പാശ്ചാത്യസഭയിലും സന്യാസജീവിതത്തിന് ആരംഭമിട്ടു. വി. അത്തനേഷ്യസ്, വെർച്ചെല്ലിയിലെ എവുസേബിയസ് (365), മിലാനിലെ വി. അംബ്രോസ് (333-374) എന്നിവരുടെ തണലിലാണ് അവിടെ സന്യാസജീവിതം പുഷ്ടിപ്രാപിച്ചത്. ഹിപ്പോയിലെ മെത്രാനായിരുന്ന വി. അഗസ്തീനോസും (354-430) ആശ്രമജീവിതത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വി. അത്തനേഷ്യസ് ഈജിപ്തിലെ അന്തോനീസിന്റെ ജീവചരിത്രം ലത്തീനിലേയ്ക്ക് പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയത് പാശ്ചാത്യസഭയിൽ ആശ്രമജീവിതത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് വളരെ ഉപകരിച്ചു.

നർസിയായിലെ വി. ബനഡിക്ട് (480-547)

ബനഡിക്ട് ഒരു ഗൃഹയിൽ ഏകാന്തവാസം ആരംഭിച്ചു. അതിനുശേഷം ആശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധതിരിച്ചു. 12 ആശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. എ. ഡി. 524-ൽ മോന്തെകസ്സീനോയിൽ ഒരു വലിയ ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചു. ബനഡിക്ടിന്റെ സഭയുടെ മാതൃഭവനം ഇതായിത്തീർന്നു. വി. ബനഡിക്ട് സ്ഥാപിച്ച സന്യാസസഭ യൂറോപ്യൻ സന്യാസസഭകളിൽ വളരെ പ്രാധാന്യമുള്ളതാണ്. വ്യക്തിപരമായ അനുഭവജ്ഞാനവും പൗരസ്ത്യസന്യാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവും ഒരു പുതിയ നിയമസംഹിതയ്ക്കു രൂപം കൊടുക്കുവാൻ ബനഡിക്ടിനെ സഹായിച്ചു. പാശ്ചാത്യസന്യാസികളുടെ പാത്രി

യാർക്കീസെന ബഹുമതി പാശ്ചാത്യലോകം അദ്ദേഹത്തിനു നൽകി.

ബനഡിക്ടിന്റെ നിയമം മഹാനായ ഗ്രിഗരി പാപ്പാ (590-604) അംഗീകരിച്ചു. ദാരിദ്ര്യം, ബ്രഹ്മചര്യം, അനുസരണം, നിയമപാലനം, ധർമ്മീകനവീകരണം, സന്യാസജീവിതത്തിലുള്ള സ്ഥിരത എന്നിങ്ങനെ ആറു വ്രതങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായിരുന്നു ആ നിയമാവലി. സ്ഥിരത എന്ന വ്രതംവഴി അദ്ദേഹം സന്യാസവൃത്തിക്കു ചെയ്ത സംഭാവന അമൂല്യമാണ്. അംഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ സന്യാസസമൂഹത്തിൽ സ്ഥിരമായി ജീവിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു, സന്യാസചൈതന്യമറ്റ നാമമാത്രസന്യാസികൾ നാടുതോറും അലഞ്ഞുനടക്കാതിരിക്കുവാനും അനർഹരെ സന്യാസത്തിലേക്കാകർഷിച്ച് അംഗസംഖ്യ വർദ്ധിപ്പിക്കാതിരിക്കുവാനും അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു.

സഭാപിതാക്കന്മാർ

സഭാചരിത്രത്തിൽ നിർണ്ണായകമായ പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുള്ള സഭാപിതാക്കന്മാരെപ്പറ്റിയും അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, കൃതികൾ എന്നിവയെപ്പറ്റിയുമാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ചർച്ചചെയ്യുന്നത്. സഭയുടെ ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ വളർച്ചയ്ക്കും വിശ്വാസജീവിതത്തിനും രൂപവും ഭാവവും പകർന്നത് അവരാണ്. അവരത്രെ സഭാശിശുവിനെ പീഡകരുടെ കരങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷിച്ചുവളർത്തിയെടുത്തത്. ആരംഭകാലത്തെ നിരവധി സൈദ്ധാന്തികവും വിശ്വാസപരവുമായ പ്രശ്നങ്ങളുടേയും പ്രതിബന്ധങ്ങളുടേയും മദ്ധ്യത്തിലൂടെ അവർ ആദിമസഭയെ നയിച്ചു. സത്യവിശ്വാസം ഉയർത്തിക്കാട്ടിയ ധീരസേനാനികളാണവർ. ക്രൈസ്തവവിശ്വാസം കുറെ തത്ത്വസംഹിതകളുടെ സമാഹാരം മാത്രമല്ലെന്നും, ജീവിതത്തിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കേണ്ട കർമ്മമാർഗ്ഗമാണെന്നും അവരുടെ ധന്യമായ ജീവിതം വിളിച്ചറിയിക്കുന്നു. അധുനാധുനീകരണത്തിന്റെ പേരിൽ ഇന്നവതരിപ്പിക്കുന്ന പല കാര്യങ്ങളും നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പേ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ തൂലികയിലൂടെ വെളിച്ചം കണ്ടവയാണെന്ന് അവരുടെ

ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ മനസ്സിലാകും. സഭാപിതാക്കന്മാരെ പൊതുവിൽ പാശ്ചാത്യരെന്നും പൗരസ്ത്യരെന്നും രണ്ടായി തിരിക്കാം. രണ്ടു വിഭാഗക്കാരും വ്യത്യസ്തങ്ങളും പരസ്പരപൂരകങ്ങളുമായ ചിന്താസരണികളിലൂടെയാണ് നീങ്ങിയിട്ടുള്ളത്.

ആരാണു് സഭാപിതാക്കന്മാർ?

ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു ജനിപ്പിക്കുന്നവരെയാണ് പുതിയനിയമത്തിൽ പിതാവ് എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ഈശോമിശിഹായിൽ ജനിപ്പിക്കുക എന്നാണു വിവക്ഷ (1 കോറി. 4:13-16; ഗലാ. 4:19). പ്രദേശികസഭകളുടെ തലവന്മാരായിരുന്ന മെത്രാന്മാരെ പിതാക്കന്മാർ എന്നു വിളിച്ചിരുന്നു. സഭയുടെ ആധികാരികമായ പാരമ്പര്യത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിച്ചവരെ സഭാപിതാക്കന്മാർ എന്നു വിളിച്ചുതുടങ്ങിയത് നാലാം നൂറ്റാണ്ടു മുതലാണ്. വ്യാപകാർത്ഥത്തിൽ സഭാപിതാക്കന്മാരെന്ന സംജ്ഞകൊണ്ടു നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത് ആദ്യനൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ക്രൈസ്തവതത്വസംഹികളേയും വിശുദ്ധ രഹസ്യങ്ങളേയും പറ്റി എഴുതുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള പണ്ഡിതരായ സഭാദ്ധ്യക്ഷന്മാരെയാണ്.

ഒന്നുമുതൽ ഏഴുവരെ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരെ മാത്രമേ ഇക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെടുത്തുന്നുള്ളൂ.

നാല് സവിശേഷതകളാണ് സഭാപിതാക്കന്മാർക്കുണ്ടായിരിക്കേണ്ടത്: 1. സത്യവിശ്വാസം 2. സഭയുടെ ഔദ്യോഗികാംഗീകാരവും സ്ഥിരീകരണവും 3. വിശുദ്ധി 4. പ്രാചീനത. പ്രാചീനതയുടെ കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളില്ലാതില്ല. ഏ. ഡി. 750-ൽ വി. ജോൺ ഡമഷീൻവരെയുള്ളവരെയാണ് പൗരസ്ത്യർ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പട്ടികയിൽ പെടുത്തുന്നത്. പാശ്ചാത്യരാകട്ടെ ഏ. ഡി. 636-ൽ മരിച്ച ഇസിദോർ വരെയുള്ളവരെ മാത്രമേ സഭാപിതാക്കന്മാരായി കണക്കാക്കുന്നുള്ളൂ.

മേല്പറഞ്ഞ നാലു സവിശേഷതകളുമില്ലാത്ത ചിലരെ സ്ഥൂലാർത്ഥത്തിൽ സഭാപിതാക്കന്മാർ എന്നു വിളിക്കാറുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ളവരാണ് ഒരിജിൻ, തെർത്തുല്യൻ, എവുസേബിയൂസ് തുടങ്ങിയവർ. പക്ഷേ ഇവരെ സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക പിതാക്കന്മാരുടെ പട്ടികയിൽ പെടുത്തുന്നില്ല. വിശ്വാസരഹസ്യങ്ങളുടെയും തത്വങ്ങളുടേയും സംരക്ഷകരായ സഭാപിതാക്കന്മാർ സഭയുടെ ഔദ്യോഗികപ്രബോധനത്തിനു സാക്ഷ്യംവഹിച്ചവരാണ്. ഇവരെ പറ്റിയുള്ള പഠനത്തിനാണ് പട്രോളജി എന്നു പറയുന്നത്. സഭാപി

താവും സഭാപാരംഗതനും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. സഭാപാരംഗതന് പ്രാചീനത ഒരു മാനദണ്ഡമായി കരുതുന്നില്ല.

അപ്പസ്തോലപിതാക്കന്മാർ

ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലും രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പകുതിവരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിലും ജീവിച്ചിരുന്ന ക്രിസ്തീയഗ്രന്ഥകാരന്മാരെയാണ് അപ്പസ്തോലപിതാക്കന്മാർ എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ഇവർക്കു അപ്പസ്തോലന്മാരുമായി നേരിട്ടു പരിചയമുണ്ടായിരിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പ്രബോധനം കലർപ്പില്ലാതെ ഗ്രഹിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. ഇക്കാരണങ്ങളാലാണ് ഇവരെ അപ്പസ്തോലപിതാക്കന്മാർ എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ഇവരുടെ കൃതികളിൽ പകുതിയും കത്തുകളും ലേഖനങ്ങളുമാണ്; ബാക്കി സൈദ്ധാന്തികപ്രബോധനങ്ങളും.

റോമിലെ വി. ക്ലൈമന്റ് (+ 96), ബർണബാസ് (+ 98), വി. ഇഗ്നേഷ്യസ് (+ 107), വി. പോളിക്കാർപ്പ് (69?-155), പപ്പിയാസ് (75-150) എന്നിവരെല്ലാം അപ്പസ്തോലപിതാക്കന്മാരുടെ ഗണത്തിൽപ്പെടും. ഇവർക്കു പുറമെ പീയൂസ് ഒന്നാമൻ പാപ്പായുടെ (140-155) സഹോദരനും ദി ഷെപ്പേർഡ് എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവും ആണെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന ഹെർമസ് എന്ന ഒരാളെയും അപ്പസ്തോലപിതാക്കന്മാരുടെ പട്ടികയിൽ കാണാം.

രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ വിശ്വാസസംരക്ഷകർ

രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിനെതിരായി പൊന്തിവന്ന ആരോപണങ്ങൾക്കും ഭീഷണികൾക്കുമെതിരായി സത്യവിശ്വാസം സംരക്ഷിക്കുവാൻ എഴുതുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തവരെയാണ് വിശ്വാസസംരക്ഷകരെന്ന് വിളിക്കുന്നത്. ക്രിസ്ത്യാനികളെ പീഡിപ്പിച്ച രാഷ്ട്രീയാധികാരികളോടുപോലും സധൈര്യം ഇവർ സത്യവിശ്വാസം ഏറ്റുപറഞ്ഞു; അനേകരെ വിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചുനിർത്തി.

ക്രിസ്ത്യാനികളുടെമേൽ പല ആരോപണങ്ങളും ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ സമ്മേളനങ്ങളിൽ ശിശുക്കളുടെ മാംസം ഭക്ഷിച്ചിരുന്നുവെന്നും അധർമ്മികമായും അസന്മാർഗ്ഗികമായും പലതും ചെയ്തിരുന്നെന്നും പലരും പറഞ്ഞു പറഞ്ഞി. ഇത്തരം ആരോപണങ്ങൾക്കെതിരായി ക്രിസ്തുമതത്തെ സംരക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു വിശ്വാസ സംരക്ഷകരുടെ കർത്തവ്യം. ആരോപണങ്ങളും അപവാദങ്ങളും തിരുത്തുക മാത്രമല്ല ക്രൈസ്തവവിശ്വാസ സത്യങ്ങൾ വ്യക്തമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിക്കുകയും

ചെയ്തു. വി.ജസ്റ്റിൻ, ടാസിയൻ, അത്തനാറോറസ്, അന്ത്യോക്യായിലെ തെയോഫിലസ്, ഹേർമിയസ്, മിനുച്ചിയൂസ് ഫേലിക്സ് എന്നിവരാണ് വിശ്വാസ സംരക്ഷകരിൽ മുഖ്യർ.

പൗരസ്ത്യ സഭാപിതാക്കന്മാർ

രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെ പാശ്ചാത്യ പൗരസ്ത്യ ദൈവശാസ്ത്രചിന്തകർ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം കൂടുതൽ വ്യക്തമായിത്തുടങ്ങി. പാശ്ചാത്യസഭയുടെ ഔദ്യോഗിക ഭാഷയായി ലത്തീൻഭാഷ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതും കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും തമ്മിലുള്ള ചിന്താഗതികളിൽ അകലം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. പൗരസ്ത്യ പിതാക്കന്മാരായിരുന്നു ക്ലൈമന്റ് (150-216), ഒരിജൻ (185-255), ഡയനീഷ്യസ് (190-265) തുടങ്ങിയവർ യേശുവിന്റെ ദൈവമനുഷ്യ സ്വഭാവങ്ങളെ വിശദീകരിച്ചു പഠിപ്പിച്ചവരാണ്. പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തെക്കുറിച്ച് ആധികാരികമായി പഠിപ്പിച്ച കപ്പദോസിയായിലെ പിതാക്കന്മാർ പൗരസ്ത്യ പിതാക്കന്മാരിൽ പ്രമുഖരാണ്. നീസ്സായിലെ വി. ഗ്രിഗറി (335-394), നസ്സിയാൽസിലെ വി.ഗ്രിഗറി (330-390), വി.ബേസിൽ (331-379) എന്നിവരാണ് കപ്പദോസിയായിലെ പിതാക്കന്മാർ എന്നു വിളിക്കുന്നത്. യേശുവിന്റെ ദൈവികതയെ നിഷേധിച്ച നെസ്തോറിയൻ പാഷണ്ഡതയ്ക്കെതിരെ ചൊരുത്തിയ വി. സിറിലും (370-444) പൗരസ്ത്യ സഭാപിതാക്കന്മാരിൽ പ്രമുഖനാണ്. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വീണ എന്നപേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന മാർ അപ്രേം (308-373) സുറിയാനി സഭാപിതാക്കന്മാരിൽ പ്രഥമഗണനീയനാണ്.

പാശ്ചാത്യ സഭാപിതാക്കന്മാർ

പാശ്ചാത്യസഭയിൽ സത്യവിശ്വാസത്തിനെതിരെ ഉയർന്നുവന്ന വെല്ലുവിളികളെ സമർത്ഥമായി നേരിട്ട സഭാപിതാക്കന്മാരിൽ പ്രമുഖർ വി. ഹിലാരി (315-367), വി. അംബ്രോസ് (333-397), വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥ പണ്ഡിതനായിരുന്ന വി. ജറോം (342-420), ത്രിത്വവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ പിതാവായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന വി. അഗസ്തീനോസ് (352-440) എന്നിവരാണ്.

ആദ്യത്തെ ഏഴു നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ നടന്ന സാർവ്വത്രിക സുന്നഹദോസുകളിലെ ചർച്ചകൾക്ക് നേതൃത്വം വഹിച്ചിരുന്നത് ഈ സഭാപിതാക്കന്മാരായിരുന്നു. ക്രിസ്തീയമായ ആരാധനാക്രമങ്ങൾ രൂപീകരിക്കുന്നതിലും തിരുനാളുകൾ നിശ്ചയിക്കുന്നതിലും സഭാപിതാക്കന്മാർ അദിതീയമായ പങ്കുവഹിച്ചിരുന്നു. ഉദാഹരണമായി ഈസ്റ്റർ, ക്രിസ്തുമസ് എന്നീ തിരുനാളുകളുടെ ആചരണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് രൂപംകൊണ്ട വിവാദങ്ങൾ പരിഹരിച്ചത് സഭാപിതാക്കന്മാരായിരുന്നു.

ഈസ്റ്റർ വിവാദം

ആരംഭകാലത്ത് യഹൂദരുടെ പെസഹാ തിരുനാളിനോടനുബന്ധിച്ചാണ് ക്രൈസ്തവർ ഈസ്റ്റർ ആഘോഷിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ യഹൂദരുമായുള്ള ബന്ധം ക്രൈസ്തവർ പൂർണ്ണമായും വിച്ഛേദിച്ചതിനാൽ ഈസ്റ്റർ ആഘോഷിക്കേണ്ട തീയതിയെക്കുറിച്ച് വിവിധ സഭകളിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉടലെടുത്തു. ഏഷ്യാമൈനറിലെ സഭകൾ നീസാൻ മാസം 14-ാം തീയതി മാത്രമേ ഈസ്റ്റർ ആഘോഷിക്കൂ എന്നു ശഠിച്ചു. ഉത്തരന്തീരുന്നാൾ ഞായറാഴ്ച ആചരിക്കണമെന്ന് നിർബന്ധമില്ല എന്നും അവർ വാദിച്ചു. “പതിനാലാം ദിനവിവാദം” (quarto decimanism) എന്ന പേരിൽ ഈ വിവാദം സഭയിൽ ഭിന്നതയുളവാക്കി. മറ്റു പല സഭകളും ഞായറാഴ്ച മാത്രമേ ഈസ്റ്റർ ആചരിക്കൂ എന്ന നിലപാടു സ്വീകരിച്ചു. വിക്ടർ മാർപാപ്പ (189-198) വിളിച്ചുകൂട്ടിയ സിനഡിലും ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കപ്പെട്ടില്ല. എന്നാൽ സഭാപിതാവായ ലിയോൺസിലെ വി. ഇറണേവൂസിന്റെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഇടപെടൽ സഭയിൽ ഐക്യം പുനസ്ഥാപിച്ചു. ഈ ഒത്തുതീർപ്പനുസരിച്ച് സൂര്യൻ ഭൂമധ്യരേഖ കടക്കുന്ന മാർച്ച് 21 (Spring Equinox) കഴിഞ്ഞുള്ള വെളുത്തവാവിനു ശേഷം വരുന്ന ഞായറാഴ്ചയാണ് ഈസ്റ്റർ എന്നു തീരുമാനിച്ചു. 325 ൽ നടന്ന നിഖ്യാ സുന്നഹദോസ് ഇറണേവൂസിന്റെ തീരുമാനത്തെ അംഗീകരിക്കുകയും സാർവ്വത്രിക സഭയിലുടനീളം ഈസ്റ്റർ ഒരേദിവസംതന്നെ ആഘോഷിച്ചു തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ക്രിസ്തുമസ്

ക്രിസ്തുമസ്സിന്റെ ജനനതിരുനാളായ ക്രിസ്തുമസും വിവിധ ദേശങ്ങളിലെ സഭകൾ വ്യത്യസ്തമായിട്ടാണ് ആഘോഷിച്ചിരുന്നത്. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ സൂര്യദേവന്റെ തിരുനാൾ ഡിസംബർ 25 നാണ് ആഘോഷിച്ചിരുന്നത്. റോമൻ ചക്രവർത്തിമാർ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചതോടെ ഡിസംബർ 25 നീതി സൂര്യനായ ക്രിസ്തുമസ്സിന്റെ (മലാക്കി 4:2) ജനനതിരുനാളായി ആചരിച്ചുതുടങ്ങി. എന്നാൽ അർമേനിയൻസഭ ജനുവരി 6-നാണ് ക്രിസ്തുമസ് ആഘോഷിച്ചിരുന്നത്. വിവിധ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ സന്ദർഭോചിതമായ ഇടപെടലും മാർഗ്ഗ നിർദ്ദേശങ്ങളുംവഴി ക്രിസ്തുമസ് ആചരണം ഡിസംബർ 25-ന് ആണെന്ന് 567-ൽ ചേർന്ന ടൂർസിലെ സുന്നഹദോസ് പ്രഖ്യാപിച്ചു. ആദിമസഭയിലെ വിവിധ വിഭാഗീയതകളെ പരിഹരിക്കാൻ സഭാപിതാക്കന്മാർ നടത്തിയ സ്തുത്യർഹ സേവനങ്ങളെ നാം നന്ദിയോടെ ഓർമ്മിക്കണം.

സഭയുടെ ഘടന

സഭയുടെ ഘടന എപ്രകാരം രൂപം കൊണ്ടു എന്നതാണ് ഈ ആദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്.

ഇടവക

പ്രഥമ ക്രിസ്തീയസമൂഹങ്ങൾ രൂപം കൊണ്ടത് നഗരങ്ങളിലായിരുന്നു. കാലക്രമേണ ഉൾനാടുകളിലേക്കും സഭ വ്യാപിച്ചു. 'പാരോയിക്കിയ' എന്ന ഗ്രീക്കു പദത്തിൽ നിന്നാണ് ഇടവക എന്ന രത്നമുള്ള പാദീഷ് എന്ന വാക്ക് രൂപമെടുത്തത്. തീർത്ഥാടകരുടെ സമൂഹം, ദൈവഭവനത്തോട് അടുത്തവർ എന്നിവയാണ് വാചാർത്ഥം. അതിനാൽ ഇടവക എന്നതിന് ഇഹത്തിൽ തീർത്ഥാടകരെപ്പോലെ ജീവിക്കുന്നവരുടെ സമൂഹം എന്ന അർത്ഥം ലഭിച്ചു.

കാലക്രമത്തിൽ സഭയിൽ അംഗങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ കൂടുതൽ ആരാധനാകേന്ദ്രങ്ങൾ ആവശ്യമായി. റോമിൽ തന്നെ ചില വീടുകൾ ഈ ആവശ്യത്തിന് ഉപയോഗിച്ചു. സമൂഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രം ഇപ്രകാരമുള്ള പള്ളികളായിരുന്നു.

രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം മുതൽ ഇടവക എന്ന പേരിലാണ് ചെറിയ സഭാസമൂഹങ്ങൾ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഈ ചെറിയ സമൂഹങ്ങൾക്ക് ഓരോ രക്തസാക്ഷിയുടെ നാമം നൽകിയിരുന്നു. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ (300) റോമിൽ ഏകദേശം 20 ഇടവകകൾ ഉണ്ടായിരുന്നത്രെ. ഇവയെല്ലാം മെത്രാന്റെ അധികാരത്തിൻ കീഴിലായിരുന്നു. പട്ടണങ്ങൾ കേന്ദ്രമാക്കി രൂപം കൊണ്ട സഭാസമൂഹങ്ങൾ ക്രമേണ പട്ടണത്തിന്റെ പുറത്തേക്കും വ്യാപിച്ചു. ഇങ്ങനെ സമൂഹങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ സഭയുടെ ഭരണച്ചുമതല വൈദികരെ ഏൽപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു. പ്രാരംഭത്തിൽ താത്ക്കാലികമായ നിയമങ്ങളായിരുന്നു- ഒരു നിശ്ചിത കാലത്തേക്ക് പ്രത്യേക സമൂഹങ്ങൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകുക എന്നാൽ ക്രമേണ മെത്രാൻ ഓരോ സമൂഹത്തിനും പ്രത്യേകം വൈദികരെ നിയമിച്ചു തുടങ്ങി. ഈ സമ്പ്രദായമാണ് ഇന്നത്തെ ഇടവകകളുടെ ആധാരം. ഒരു മെത്രാന്റെ കീഴിൽ പല ഇടവകകൾ ഉണ്ടായിരിക്കും, ഓരോന്നിനും ഓരോ വൈദികനും, ചില ഇടവകകളെ ഡീക്കനാർ ഭരിച്ചിരുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. അതുപോലെ ഈജിപ്ത്തിൽ ചില ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളിൽ ആചാര്യന്മാരും പ്രബോധകരും ഉണ്ടായിരുന്നതായി സഭാചരിത്രകാരനായ ഏവുസേബിയസ് പറയുന്നുണ്ട്.

ഇടവകാ സമ്പ്രദായം പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിൽ വളരെ വേഗം വികസിച്ചു. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിൽ പൊതുവെ സാവധാനമാണ് ഇടവകസമ്പ്രദായം വളർന്നത്. റോമാപോലെയുള്ള വലിയ നഗരങ്ങളിൽ മെത്രാൻ തന്നെയാണ് ആരാധനാ കർമ്മങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം നൽകിയിരുന്നത്. വൈദികർ സഹായികളായി വർത്തിച്ചു. ഒരു നഗരത്തിൽ പല ദേവാലയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽ വിശുദ്ധ ബലിയിൽ അപ്പവും വീഞ്ഞും ആശീർവദിച്ചിരുന്നത് മെത്രാൻ മാത്രമാണ്. അതിനുശേഷം വി. കുർബ്ബാന മറ്റു പള്ളികളിലേക്ക് (ഔദ്യോഗിക ദേവാലയത്തിൽ നിന്ന്) കൊണ്ടുപോകുന്നു. വൈദികൻ വിശുദ്ധ വസ്തുക്കൾ ആശീർവദിക്കണമെങ്കിൽ മെത്രാന്റെ പ്രത്യേകാനുവാദം ആവശ്യമായിരുന്നു.

അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടായപ്പോൾ സ്പെയിനിലും, ഫ്രാൻസിലും കൂടുതൽ പ്രാദേശികദേവാലയങ്ങൾ ഉയർന്നു വന്നു. ഇവയ്ക്കെല്ലാം വൈദികരും സ്ഥിരമായി നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെ ചില പള്ളികൾ അൽമായരുടെ കൈവശമാകാൻ തുടങ്ങി. പ്രഭുക്കന്മാർ സ്വന്തമായി

പള്ളികൾ സ്ഥാപിച്ച് വൈദികരെ നിയമിച്ചു വന്നു. ഈ സമ്പ്രദായം പശ്ചിമ യൂറോപ്പിൽ ആരംഭിച്ച് പിന്നീട്, സ്ലാവിക് ദേശക്കാരുടെ ഇടയിലേക്കു വ്യാപിച്ചു. ക്രൈസ്തവേതര മതങ്ങളിൽ നിലവിലിരുന്ന ചില സമ്പ്രദായങ്ങളുടെ അനുകരണമായിരിക്കാം ഇതെന്ന് കരുതുന്നു. അവർ സ്വന്തം ചെലവിൽ ആരാധനാലയങ്ങൾ പണികഴിപ്പിച്ച് പൂജാരികളെ നിയമിക്കുക പതിവുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ സ്പെയിനിലും ഫ്രാൻസിലും ഇടവകകളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചു വന്നു. സ്വകാര്യ ദേവാലയങ്ങളിലെ വരുമാനം ഉടമസ്ഥന്റെ അവകാശമാണ്. അത്തരം പള്ളികളിൽ തിരുകർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന വൈദികനു ശമ്പളം നൽകിയിരുന്നതും അവർതന്നെയാണ്. പ്രഭുക്കന്മാരുടെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന വൈദികരുടെ സ്ഥിതി പരിതാപകരമായിരുന്നു. അവർക്ക് പലപ്പോഴും പ്രഭുവിന്റെ പാർശ്വവർത്തികളായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിവന്നു.

ഇടവകകളുടെ വ്യാപ്തി അനുസരിച്ച്, ആളുകളുടെ സൗകര്യത്തിനായി, ഇടവകാതിർത്തിയിൽ തന്നെ ചെറിയ പള്ളികൾ സ്ഥാപിച്ചു വന്നു. ഇവ കപ്പേള, ഓറട്ടറി എന്നീ പേരുകളിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ പള്ളികളിലൊന്നും മാമ്മോദീസ നൽകിയിരുന്നില്ല. അത് ഇടവകപള്ളിയിൽ മാത്രമേ നടത്തിയിരുന്നുള്ളൂ. വലിയ ഇടവകയുടെ നേതൃത്വം വഹിക്കുന്ന വൈദികനെ പ്രധാന പുരോഹിതൻ എന്നു വിളിച്ചിരുന്നു.

പ്രോവിൻസ് - രൂപത

ഒരു നഗരത്തിലെ വിശ്വാസികൾ എല്ലാംകൂടി ഒരു ഇടവകയായതുപോലെ പല ഇടവകകൾ ചേർന്ന് ഒരു പ്രോവിൻസുണ്ടായി. ക്രൈസ്തവ മതം റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ ഔദ്യോഗിക മതമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ തന്നെ സഭാഭരണവും രാജ്യഭരണവുമായി ഉറബന്ധമുണ്ടായി. റോമൻ ഭരണകൂടത്തിൽ നിലവിലിരുന്ന ഭരണരീതി സഭാനേതാക്കളും സ്വീകരിച്ചു.

നികയാസൂനഹദോസിന്റെ ആറാമത്തെ കാനോന പുരാതന സഭകളുടെ മേഖലാവിഭജന രീതിയെപ്പറ്റി പറയുന്നുണ്ട്. മെത്രാൻ ഒരു പ്രത്യേകമേഖലയിൽ അധികാരമുണ്ടായിരുന്നു. മെത്രാൻ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ പേരിലാണ് രൂപത അറിയപ്പെടുന്നത്. റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ പ്രോവിൻസുകളുടെ തലസ്ഥാനങ്ങളായിരുന്നു ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിന്റെ പ്രഥമകേന്ദ്രങ്ങൾ. പൗരസ്ത്യ സഭകൾ മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ തന്നെ ഭരണപരമായ വിഭജനങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു. പാശ്ചാത്യ സഭകളിൽ വിഭജനം നടന്നത്

വളരെ വൈകിയാണ്. പ്രധാന തലസ്ഥാനപട്ടണങ്ങളിൽ സഭകൾ ആസ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചതുകൊണ്ട് പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം എളുപ്പമായിരുന്നു. അതിനെത്തുടർന്നു പുതിയ സഭാസമൂഹങ്ങൾ രൂപംകൊണ്ടു. അങ്ങനെ മാത്യുസഭകളുണ്ടായി. അവിടത്തെ മെത്രാൻമാരെ മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ എന്നു വിളിച്ചുവന്നു.

ഒരു പ്രോവിൻസിലെ മെത്രാൻമാർ ഒന്നിച്ചുകൂടി പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രശ്നങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യുന്ന പതിവ് രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽതന്നെ യുണ്ടായിരുന്നു. ഈ പതിവ് ആരംഭിച്ചത് ഏഷ്യാമൈനറിലാണത്രെ. ഇപ്രകാരമുള്ള സമ്മേളനങ്ങൾ സഭയുടെ ഐക്യത്തിനും സുസ്ഥിതിക്കും പ്രയോജനകരമായിരുന്നു. പ്രോവിൻസ് അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ഈ സമ്മേളനങ്ങളുടെ നേതൃത്വം മെത്രാപ്പോലീത്തയാണ് വഹിച്ചിരുന്നത്. പാശ്ചാത്യസഭയിൽ റോമിലെയും കാർത്തേജിലേയും മെത്രാൻമാരായിരുന്നു ഈ പ്രോവിൻഷ്യൽ ഗ്രൂപ്പുകളുടെ നേതാക്കന്മാർ. പൗരസ്ത്യസഭകളിലും രാഷ്ട്രീയ മേഖലാവിഭജനരീതി പ്രതിഫലിച്ചിരുന്നു. പാശ്ചാത്യസഭയിൽ, വടക്കേ ആഫ്രിക്കൻ പ്രോവിൻസുകളിലെ മെത്രാൻമാരെല്ലാം കാർത്തേജിൽ സമ്മേളിച്ച് ചർച്ചകൾ നടത്തിയിരുന്നു. റോമാ അന്ത്യോക്യാ, അലക്സാണ്ടറിയ എന്നീ കേന്ദ്രങ്ങളിലെ മെത്രാൻമാരായിരുന്നു സഭയിൽ പ്രധാന സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നത്.

പാത്രിയാർക്കീസന്മാർ

മെത്രാപ്പോലീത്താമാരുടെ കീഴിലുള്ള സഭാസമൂഹങ്ങളെല്ലാം ഒന്നിച്ച് ഒരു വലിയ സംഘടനയ്ക്ക് രൂപം കൊടുക്കാൻ മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ചില ശ്രമങ്ങൾ നടന്നു. ഇവയെയാണ് പാത്രിയാർക്കേറ്റ് എന്നു പറയുന്നത്. ഒരു കുടുംബത്തിന്റേയോ ഗോത്രത്തിന്റേയോ തലവൻ എന്നർത്ഥത്തിലാണ് യഹൂദർ പാത്രിയാർക്കാ എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. പഴയ നിയമത്തിൽ ഗോത്രത്തലവന്മാർക്കും പാത്രിയാർക്കീസ് എന്ന പേരുണ്ടായിരുന്നു. അബ്രാഹവും യാക്കോബും പാത്രിയാർക്കീസ് എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്.

തിരുസ്സഭാചരിത്രത്തിൽ പാത്രിയാർക്കീസിന് പ്രത്യേക അർത്ഥമുണ്ട്. ആദ്യനൂറ്റാണ്ടുകളിലെ പ്രധാന ക്രൈസ്തവ കേന്ദ്രങ്ങളായിരുന്നു റോമ, അലക്സാണ്ടറിയ, അന്ത്യോക്യാ തുടങ്ങിയവ. ഇവിടത്തെ മെത്രാൻമാർക്ക് പാത്രിയാർക്കീസ് സ്ഥാനം ലഭിച്ചിരുന്നു. പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഈ കേന്ദ്രങ്ങൾ വലിയ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ആദ്യനൂറ്റാണ്ടുകളിൽ പാത്രിയാർക്കീസ് സംവിധാനം സഭയിൽ ഏറ്റെടുക്കുന്ന കാര്യക്ഷമമായിത്തന്നെ പ്രവർത്തിച്ചു. പ്രധാന കേന്ദ്രങ്ങളിലെ പ്രബലരായ പാത്രിയാർക്കീസുമാർ അവരവരുടെ സഭകളുടെ ഭരണത്തിൽ മാത്രമല്ല, സാർവ്വത്രികസഭയുടെ പൊതു കാര്യങ്ങളിലും അതിയായ താല്പര്യം കാണിച്ചു. റോമ, അലക്സാണ്ടറിയ, അന്ത്യോക്യ, കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ, ജറുസലേം എന്നീ അതിപ്രധാന പാത്രിയാർക്കേറ്റുകൾ സഭയുടെ പെൻറാക്കി (അഞ്ച് അധികാര കേന്ദ്രങ്ങൾ) എന്നാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഇവരിൽ പ്രമുഖസ്ഥാനം റോമിലെ പാത്രിയാർക്കീസിനായിരുന്നു.

കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ

നാലാം നൂറ്റാണ്ടാരംഭത്തിൽ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ ഹൈരാക്ലിയ അതിരൂപതയുടെ ഒരു സമാന്തരരൂപതയായിരുന്നു. എന്നാൽ 324-ൽ കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർത്തി റോമിന്റെ തലസ്ഥാനം കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലേക്കു മാറ്റിയപ്പോൾ പുതിയറോമാ എന്ന പേരിൽ ഈ നഗരം അറിയപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി. ഒന്നാം കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ കൗൺസിൽ (381) ഇതിന് പാത്രിയാർക്കീസുമാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ രണ്ടാം സ്ഥാനം നൽകി. കാൽസിലോൺ കൗൺസിലിന്റെ 28-ാമത്തെ കാനോനായും ഇത് അംഗീകരിച്ചുറപ്പിച്ചു. എന്നാൽ റോമിലെ പോപ്പ് ലെയോ ഒന്നാമൻ (440-461) ഇതു സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല. കാൽസിലോണിന്റെ 28-ാം കാനൻ അസ്വീകാര്യമാണെന്നു മാർപാപ്പ പ്രഖ്യാപിച്ചെങ്കിലും ക്രമേണ ഈ കാനോന പൊതുവെ അംഗീകൃതമായി. 1438-ൽ നടന്ന ഫ്ലോറൻസ് കൗൺസിൽ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിന്റെ രണ്ടാം സ്ഥാനം വീണ്ടും ഉറപ്പിച്ചു.

ആറാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലെ പാത്രിയാർക്കീസിനെ എക്കുമേനിക്കൽ പാത്രിയാർക്കീസ് എന്നു വിളിച്ചു തുടങ്ങി പോപ്പ് ഗ്രിഗറി (590-604) ഈ പദവിയെ എതിർത്തു വെങ്കിലും, ചക്രവർത്തിയുടെ അംഗീകാരത്തോടെ അതുപയോഗിച്ചുപോന്നു. ഏഷ്യാമൈനർ മുഴുവനിലും കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിന് ഭരണാധികാരം ഉണ്ടായിരുന്നു.

ജറുസലേം

സഭാതലത്തിൽ ജറുസലേമിന് പ്രത്യേക പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നു. പാലസ്തീനയിലെ കേസറിയ രൂപതയുടെ സമാന്തര രൂപതയായിരുന്നു ജറുസലേം. നിക്യാ സൂനഹദോസ് ഈ

രൂപതയ്ക്ക് ചില പ്രത്യേകാനുകൂല്യങ്ങൾ അനുവദിച്ചുകൊടുത്തു. എന്നാൽ അതുകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടാതെ, ജറുസലേമിലെ ഒരു പാത്രിയാർക്കേറ്റായി മാറ്റണമെന്ന് അവിടുത്തെ മെത്രാന്മാർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവസാനം അവർ അതിൽ വിജയിച്ചു. കാൽസിലോൺ കൗൺസിൽ (451) പാലസ്തീനയിലെ മൂന്നു പ്രൊവിൻസുകളുടെ മേൽ ജറുസലേമിന് അധികാരം നൽകി. ഇതിനു പുറമെ അന്ത്യോക്യ പാത്രിയാർക്കീസിന്റെ കീഴിലുള്ള അറേബ്ബ്, ഫിനീഷ്യ എന്നീ രൂപതകളുടെ മേൽ അധികാരം ചെലുത്താൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും അതിൽ പരാജയപ്പെട്ടു. അവ തിരിച്ച് അന്ത്യോക്യാക്ക് കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു.

റോമസാമ്രാജ്യത്തിനു പുറത്ത് പേർഷ്യയിലെ സഭാകേന്ദ്രമായിരുന്നു സെലൂഷ്യ സ്റ്റേസിഫൻ. ഇവിടത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആദ്യം കത്തോലിക്കോസ് എന്നും പിന്നീട് പാത്രിയാർക്കീസ് എന്നും അറിയപ്പെട്ടു. ഭാരതസഭയ്ക്ക് പേർഷ്യൻ സഭയുമായി അടുത്ത ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഭാരതസഭയുടെ തലവൻ 'ഇന്ത്യ മുഴുവന്റെയും മെത്രാപ്പോലീത്ത' എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. 'മാർത്തോമാക്രിസ്ത്യാനികൾ' എന്ന പേരാണ് ഭാരതത്തിലെ ആദ്യത്തെ ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നത്.

പൗരോഹിത്യം

ആദിമസഭയുടെ നേതൃത്വം അപ്പസ്തോലന്മാരിൽ ആയിരുന്നു. ഉതമാനം ചെയ്ത ഈശോമിശിഹ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ മുഴുവൻ സുവിശേഷമറിയിക്കാനും, നയിക്കുവാനും, ജ്ഞാനസ്നാനം ചെയ്യുവാനും അവരെ ചുമതലപ്പെടുത്തി അയച്ചു (മത്തായി 28:19-20) അവരെ സഹായിക്കാൻ പ്രവാചകന്മാരും പ്രബോധകന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. (1 കൊറി 12:28 നടപടി 13:1 എഫേ.4:11) ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുകയും ഉപദേശിക്കുകയുമായിരുന്നു അവരുടെ ചുമതല. 'അപ്പസ്തോലൻ' എന്ന നാമം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പന്ത്രണ്ടുപേർക്കു മാത്രമുള്ള പേരല്ലായിരുന്നു. അവരുടെ സഹായികളെയും അപ്പസ്തോലൻമാർ എന്നു വിളിച്ചിരുന്നു. സഭാചരിത്രകാരനായ എവുസേബിയസ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥമായ സഭാചരിത്രത്തിന്റെ മൂന്നാം പുസ്തകത്തിൽ 37-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ, അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പിൻഗാമികളായ സുവിശേഷകന്മാരുടെ പേരുകൾ എത്രയെന്ന് വിവരിക്കാൻ പ്രയാസമാണ് എന്നു പറയുന്നു. പുറജാതികളുടെ ഇടയിൽ,

സഭയുടെ ശിശുപ്രായത്തിൽ മെത്രാന്മാരും, പ്രെസ്ബിറ്ററൻമാരും, ഡീക്കന്മാരും സുവിശേഷവേലയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുകാണാം. എന്നാൽ സഭ വളർന്നു വന്നതോടെ സുവിശേഷകർ പോലുള്ള സ്ഥാനങ്ങൾ നാമമാത്രമായി. സഭയെ നയിക്കുവാൻ മെത്രാന്മാർ നിയമിതരായി. (നടപടി 20:28) അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കാലഘട്ടം പിന്തുടർന്ന് അവരുടെ കർമ്മപദ്ധതി തന്നെ തുടരുകയായിരുന്നു ഇവരുടെ കടമ. അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ ഒരു ശിഷ്യനായ റോമിയെ വി. ക്ലൈമന്റ് കൊറിന്ത്യാക്കാർക്ക് എഴുതുന്ന ഒരു ലേഖനത്തിൽ (ഏ.ഡി.96) ഈ വസ്തുത വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഡീക്കന്മാരേയും നഗരങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും നിയമിച്ചു. ഇവർ മരിക്കുമ്പോൾ അംഗീകാരമുള്ള വ്യക്തികൾ ആസ്ഥാനം ഏറ്റെടുക്കണമെന്ന് നിയമവും ഉണ്ടാക്കി. ക്രമേണ സഭയിൽ ഒരു ഭരണക്രമം രൂപംകൊണ്ടു. അതിന്റെ മേൽനോട്ടം ആധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചത് മെത്രാന്മാരായിരുന്നു.

മേലന്വേഷകർ

രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടായപ്പോൾ മെത്രാന്മാരുടെ സ്ഥാനം കുറെക്കൂടി വ്യക്തമായി. സമൂഹത്തിന്റെ തലവനായിട്ടാണ് ഇവിടെ മെത്രാനെ കാണുന്നത്. വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹത്തിന്റെ ഗുരുവും, നേതാവും, ഇടയനും കുദാശകളുടെ കാർമ്മികനുമായി മെത്രാൻ നിയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹം സമൂഹത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി നിലകൊണ്ടു. മെത്രാനെ ജനങ്ങൾ തന്നെ തിരഞ്ഞെടുക്കണം എന്നാണ് ഹിപ്പോളിറ്റസ് (235) പറയുന്നത്. ജനങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള ഒരാളെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് പിറ്റെ ഞായറാഴ്ച ആചാര്യന്മാരുടേയും അടുത്തുള്ള മെത്രാന്മാരുടേയും സാന്നിധ്യത്തിൽ ഒന്നിച്ചു കൂടുന്നു. മെത്രാന്മാർ നിയുക്ത മെത്രാന്റെമേൽ കൈവെച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ദൈവമേ അങ്ങേ അജഗണത്തെ പാലിക്കാനായി മെത്രാൻ സ്ഥാനത്തേക്കു തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്ന അങ്ങയുടെ ഈ ദാസനെ അനുഗ്രഹിക്കണമെ. സമൂഹത്തിന്റെ പ്രധാനിയും പുതിയ ഇസ്രായേലിന്റെ പുരോഹിതനുമായ മെത്രാന്റെ നേതൃത്വം ജനങ്ങൾ അംഗീകരിക്കണം. ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കാനും വ്യാഖ്യാനിക്കാനും മെത്രാൻ അധികാരം ഉണ്ട്. പിതാവും മാതാവും എന്ന നിലയിൽ ബഹുമാനിക്കുകയും ഭരണാധിപൻ എന്ന നിലയിൽ സഹായിക്കുകയും വേണം.

നാലാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ മെത്രാനെ തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള അവകാശം അടുത്ത പ്രദേശങ്ങളിലെ മെത്രാന്മാർക്ക് ലഭിച്ചു. അവരുടെ സ്ഥാനം കൂടുതൽ നിയതവും വ്യക്തവുമായി. നിക്യാ,

കാൽസിഡൺ എന്നീ സൂനഹദോസുകളുടെ തീരുമാനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ് മെത്രാൻ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വ്യതിയാനങ്ങൾ വരുത്തിയത്. മെത്രാന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ പ്രൊവിൻസിലെ മറ്റു മെത്രാന്മാർക്കു അധികാരം ലഭിച്ചുവെങ്കിലും ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം കണക്കിലെടുത്തിരുന്നു. ഡീക്കന്മാരെ അയച്ച് ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം അറിഞ്ഞതിനു ശേഷമാണ് പൊളി കാർപ്പിനെ മെത്രാനായി തിരഞ്ഞെടുത്തത് എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ജനങ്ങൾ ഒരാളെ മെത്രാനായി സ്വീകരിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചാൽ, അദ്ദേഹം ഒരു സാധാരണ വൈദികന്റെ പദവിയിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകണം എന്ന് അൻചീറോ (314) പ്രാദേശിക കൗൺസിലിന്റെ 18-ാം കാനോന കല്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ഒരു മെത്രാൻ ഒരു സ്ഥലത്തു നിയമിതനായാൽ അദ്ദേഹം അവിടം വിട്ടുപോകാൻ പാടില്ല. അലഞ്ഞു നടന്നിരുന്ന മെത്രാന്മാരേയും വൈദികരേയും നിയന്ത്രിക്കാൻ കൗൺസിലുകൾ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. രൂപതകൾ കൈമാറുവാൻ അനുവാദമില്ലായിരുന്നു. ഒരാളെ മെത്രാനായി നിയമിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ വൈദികഗണത്തോടുകൂടി തിരുകർമ്മങ്ങളിൽ കാർമ്മികനാകണം. പ്രൊവിൻസിന്റെ തലവനായ മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ നിയന്ത്രണത്തിൻ കീഴിലായിരിക്കണം മെത്രാൻ വ്യാപരിക്കേണ്ടത്. വിശുദ്ധ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കാനോനുകളിൽ 15-ാം കാനോനിൽ മെത്രാനോ, ആചാര്യനോ, ഡീക്കനോ, തങ്ങളുടെ സ്ഥലത്തുനിന്ന് മാറിപ്പോകുവാൻ പാടില്ല എന്നു കല്പിക്കുന്നുണ്ട്. മെത്രാന്റെ സ്ഥാനത്തിനടുത്ത ഗൗരവം ആദിമ സഭ കല്പിച്ചിരുന്നു. മെത്രാന്റെ കടമകളെയും യോഗ്യതകളെയുംപറ്റി അന്ന് ശരിയായ ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ് ഇതിൽനിന്നു തെളിയുന്നത്. അയോഗ്യരെ മെത്രാൻസ്ഥാനത്തു പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ പാടില്ല എന്നു നിർബന്ധം പിടിച്ചതും ഇതുമൂലമാണ്. അതുപോലെ ബന്ധുക്കളെ പിൻഗാമികളായി നിയമിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നതും നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിർത്തൽ ചെയ്തു. രാഷ്ട്രീയാധികാരികളുടെ ഇടപെടലും സഭ നിയന്ത്രിച്ചു.

ആചാര്യന്മാർ

മേലന്വേഷക (മെത്രാൻ) രോടൊപ്പം കാണുന്ന അധികാരസ്ഥാനികളാണ് ആചാര്യന്മാർ. യഹൂദസമൂഹത്തിന്റെ നേതാവിനെ ഈ പേരുകൊണ്ടാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. വളരെ പുരാതനമാണ് ആചാര്യസ്ഥാനം. ഇസ്രായേൽ ജനത കാനാൻ ദേശത്തു വന്ന

ശേഷം അവരുടെ ആചാര്യന്മാരുടെ സമ്മേളനങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നതായി പഴയ നിയമത്തിൽ കാണാം. മഹാപുരോഹിതന്മാരുടേയും നിയമജ്ഞന്മാരുടേയും സാന്നിധ്യത്തിൽ ജറുസലേമിൽ ആചാര്യന്മാർക്ക് വലിയ സ്ഥാനമില്ലായിരുന്നു. ഖൂമ്റാൻ സമൂഹത്തിന്റെ ഇടയിലും ആചാര്യന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ സ്ഥാനം പുരോഹിതന്മാരുടെ കീഴിലായിരുന്നു (IQS 68-10) യഹൂദന്മാരുടെ ഇടയിൽ സിനഗോഗിന്റെ മേൽനോട്ടം വഹിച്ചിരുന്നത് ആചാര്യന്മാരായിരുന്നു. ആദിമസഭയിലും ഈ യഹൂദപാരമ്പര്യം വളരെയധികം സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആചാര്യന്മാരുടെ നിയമനത്തെപ്പറ്റി വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒന്നും പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ ജറുസലേം സഭയുടെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയ്ക്ക് ആചാര്യന്മാരെ പുതിയ നിയമത്തിൽ കാണുന്നു. ഒരു പക്ഷേ ഇത് ജറുസലേമിലെ ആചാര്യന്മാർ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചതോടെ അവരുടെ സ്ഥാനം സഭയിൽ തുടർന്ന് പോകുന്നതായിരിക്കാം.

സഭാധ്യക്ഷനും (മേലന്വേഷകൻ) ആചാര്യനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അത്ര വ്യക്തമായിരുന്നില്ല. കാരണം, എപ്പിസ്കോപ്പോസ് പ്രസ്ബിത്തറോസ് എന്നീ പദങ്ങൾ സമാനാർത്ഥകങ്ങളായി പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന വി. ഇഗ്നേഷ്യസ് (110) മേലന്വേഷകന്റെ സ്ഥാനം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. മേലന്വേഷകന്റെ നേതൃത്വത്തിലല്ലാതെ ബലി അർപ്പണം പാടില്ല എന്നദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ട്. ഇതിൽനിന്നും ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാകുന്നു. മേലന്വേഷകർ (സഭാധ്യക്ഷൻ) അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പിൻഗാമികളായിരുന്നു. വി. ക്ലൈമന്റ് (92-101) തന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ മേലന്വേഷകരും ആചാര്യന്മാരും വ്യത്യസ്തരായി പറയുന്നില്ല. പ്രത്യേകിച്ച് 44-ാം ലേഖനത്തിൽ, ചിലപ്പോൾ അവ സമാനാർത്ഥകങ്ങളായി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട് (44:4-5). പൊളിത്താർപ്പ് ഫിലിപ്പിയർക്ക് എഴുതിയ അഞ്ചും ആറും ലേഖനങ്ങളിൽ ആചാര്യന്റെ കടമകളെപ്പറ്റിയും സ്ഥാനമഹത്വത്തെപ്പറ്റിയും പറയുന്നുണ്ട്. ഹെർമസിലെ ഇടയന്റെ ദർശനങ്ങളിൽ ആചാര്യന്മാരെ സഭാസൗധത്തിന്റെ കല്ലുകൾായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു (3-ാം ദർശനം).

ഡീക്കൻ

ഡീക്കൻ എന്നാൽ സേവകൻ എന്നാണർത്ഥം. സഭയിൽ ഡീക്കൻ സ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നതായി അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ നടപടിയിൽ പറയുന്നുണ്ട്. (നടപടി 6:1-6) ഡീക്കൻ മെത്രാന്റെ സഹപ്രവർത്തക

നായിരുന്നു (ഫിലി. 1:1) വി. പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ ഡീക്കന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള പരാമർശങ്ങൾ കാണാം. കൊറിന്ത്യാക്കാർക്കുള്ള ഒന്നാം ലേഖനത്തിൽ സേവകൻ (1കൊറി 16:16) എന്നും തെസലോണിയക്കാർക്കുള്ള ഒന്നാം ലേഖനത്തിൽ വേലചെയ്യുന്നവർ (1തെസ 5:12) എന്നും കാണുന്നുണ്ട്. ഇവ രണ്ടും ഒന്നാണോ എന്നു വ്യക്തമല്ല.

ദിയക്കോണോസ് എന്ന പദമാണ് സേവകൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ഭക്ഷണസമയത്ത് മേശക്കടുത്തുനിന്ന് ഭക്ഷണം വിളമ്പിക്കൊടുക്കുന്നതിനെയാണ് ഈ പദം പ്രധാനമായും ധ്വനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ക്രിസ്തീയദൗത്യത്തെ സേവനം എന്ന് പുതിയ നിയമത്തിൽ പൊതുവെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും സേവനത്തിനായി പ്രത്യേക വ്യക്തികളെ നിയമിച്ചിരുന്നു എന്ന് നാം നേരത്തെ കണ്ടുവല്ലോ. ജറുസലേമിൽ താമസിച്ചിരുന്ന വിധവകളുടെ കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനും അവരെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി അപ്പസ്തോലന്മാർ ഏഴുപേരെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് അവരുടെ മേൽ കൈവച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു (നടപടി 6:1-6). മെത്രാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത സ്ഥാനമാണ് ഡീക്കനുണ്ടായിരുന്നത്. വി. പൗലോസ് തിമോത്തിക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ (ഏ.ഡി 65) ഒരു ഡീക്കനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട യോഗ്യതകൾ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. (1തിമോ.3:8-13) ഇവരെ വിശ്വാസികളുടെ ഇടയിൽ നിന്നു തന്നെയാണ് തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നത്.

വനിതാ ഡീക്കർ

ഡീക്കന്മാരെ സഹായിക്കാൻ വനിതാഡീക്കരെയും ആദിമ സഭയിൽ നിയമിച്ചിരുന്നു. എഫേസുസിലെ സഭയിൽ വനിതാ ഡീക്കർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഡീക്കന്മാരുടേയും മെത്രാന്മാരുടേയും ഭാര്യമാരല്ല. (ചില മദ്ധ്യശതക പണ്ഡിതന്മാർ അങ്ങനെ ധരിച്ചിരുന്നു) വിധവകളോടൊപ്പം സഭാസേവനം നടത്തിയിരുന്നവരാണ്. റോമാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ വി. പൗലോസ് ഒരു വനിതയുടെ സേവനത്തെ പ്രശംസിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. (റോമ 16:1-2) സ്ത്രീകളുടെ ആവശ്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കാനാണ് വനിതകളെ പ്രത്യേകിച്ച് നിയോഗിച്ചിരുന്നത്. സ്ത്രീകൾക്ക് മാമ്മോദീസ നല്കുമ്പോൾ ഒരു സ്ത്രീയാണ് അവളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത് എന്ന് ഡിഡാസ്കാലിയയിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ഒരു കന്യകയോ വിശ്വസ്ത

യും മാനുഷമായ ഒരു വിധവയോ ആയിരിക്കണം അവൾ എന്ന് അപ്പസ്തോല കോൺസ്റ്റിറ്റുഷൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ യൊക്കെയായിരുന്നുവെങ്കിലും വനിതാധീകരണ പള്ളിയുടെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കാൻ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. ലവോഡിച്ചെയ കൗൺസിൽ ഈ കാര്യം പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയുന്നുണ്ട്. അവർക്കു അത്യാവേശമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

വൈദികപരിശീലനം

ക്രിസ്തു അപ്പസ്തോലന്മാരെ പഠിപ്പിച്ചതുപോലെ അപ്പസ്തോലന്മാർ തങ്ങളുടെ ശിഷ്യന്മാരെയും പരിശീലിപ്പിച്ചു. യോഗ്യരായവരെ മാത്രമേ പ്രധാന സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിയമിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ വൈദികസ്ഥാനാർത്ഥികളെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിന് മതപഠനശാലകൾ ഉപയോഗിച്ചുപോന്നു. സമൂഹമായി വൈദികപരിശീലനം നടത്തിയിരുന്നതായി വിശുദ്ധ അഗസ്റ്റിനും വെർചെല്ലിയിലെ മെത്രാനായ എവുസേവിയസും (+307) പറയുന്നുണ്ട്. പ്രായവും പരിജ്ഞാനമുള്ളവർ ഈ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അദ്ധ്യാപനം നടത്തിയിരുന്നു. വൈദികസ്ഥാനത്തേക്ക് യുവാക്കന്മാരെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിന് സ്പെയിനിലും ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകസ്ഥാപനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നത്രെ. കാലക്രമത്തിൽ സന്യാസാശ്രമങ്ങൾ വൈദികസ്ഥാനാർത്ഥികളെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നതിന് ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങി. ആശ്രമാധികാരികളായിരുന്നു അവിടെ അദ്ധ്യാപകർ.

പ്രായവും പക്ഷതയും പരിജ്ഞാനവും ഉള്ള വൈദികർ വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളെ കൂടെത്താമസിപ്പിച്ച് പരിശീലനം നൽകിയിരുന്ന പതിവ് ഭാരതത്തിലെ മാർത്തോമാക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ പരിശീലനം നൽകിയ രൂപവരെ മലപ്പാമ്പാർ എന്നാണ് വിളിച്ചിരുന്നത്. ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിലടിയുറച്ച ഗുരുകുല സമ്പ്രദായമായിരുന്നു ഇത്.

വൈദികബ്രഹ്മചര്യം - പഴയനിയമത്തിൽ

ഇസ്രായേൽക്കാർ ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നതായി വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ വിശുദ്ധ വസ്തുക്കൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ആളുകൾ സ്ത്രീസംസർഗ്ഗം വർജ്ജിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. സീനായ് മലമുകളിൽനിന്നു മുശ ഇറങ്ങി വന്നു ജനങ്ങളോടാജ്ഞാപിച്ചു: മൂന്നാം ദിവസത്തേക്കു തയ്യാറായിനിന്നു കൊള്ളുവിൻ, സ്ത്രീകളെ സമീപിക്കുകയും

അരുത്. (പുറ 19:15) സ്ത്രീകളുമായി വേർച്ച നടത്തരുത് എന്ന വ്യവസ്ഥയിലാണ് ദാവീദിനും അനുയായികൾക്കും വിശുദ്ധ അപ്പം നൽകിയത് (1 സാമു 21:4) ബലിയർപ്പണത്തിനുമുമ്പ് യഹൂദ പുരോഹിതർ ലൈംഗികബന്ധങ്ങളിൽനിന്ന് മാറിനിന്നിരുന്നു. മരിക്കുക പാപമായിട്ടാണ് യഹൂദർ കരുതിയിരുന്നത്. അതിനാൽ ആരും അവിവാഹിതരായി കഴിയാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല.

എസ്റ്റീൻ സമൂഹത്തിൽ

എസ്റ്റീൻ സമൂഹത്തിൽ ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതായി ചരിത്രകാരനായ ഫിലോ പറയുന്നു. അവരുടെ ഇടയിൽ വിവാഹിതരും ഉണ്ടായിരുന്നതായി യഹൂദ ചരിത്രകാരനായ ഫ്ലാവിയൂസ് ജോസഫ് പറയുന്നുണ്ട്. ആത്മനിയന്ത്രണത്തിന് വളരെ പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്നുവെന്നും, ഒരു പ്രത്യേക പ്രായം കഴിഞ്ഞവർ ലൈംഗികബന്ധങ്ങളിൽനിന്ന് പരിപൂർണ്ണമായി അകന്നു നിന്നിരുന്നുവെന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്.

ഖുർറാൻ സമൂഹത്തിൽ

ചാവു കടലിനു സമീപം സന്യാസജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന ഒരു പ്രത്യേക സമൂഹമാണ് ഖുർറാൻ. ക്രിസ്തുവിനുമുമ്പ് നിലവിലിരുന്ന ഒരു സമൂഹമാണിത് എന്ന് ഗവേഷണങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ കൃത്യം കാലനിർണ്ണയം സാധ്യമല്ല അടുത്തകാലത്ത് കണ്ടുകിട്ടിയ ചാവുകടൽ ചുരുളുകൾ ഇവരുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് വെളിച്ചം വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്. മുശയുടെ നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്നവരാണ് ഇവർ. ഈ സമൂഹത്തിൽ ബ്രഹ്മചാരികളെ മാത്രമേ പ്രവേശിപ്പിച്ചിരുന്നുള്ളൂ എന്നും വിവാഹം കഴിച്ചവർക്കു പ്രത്യേകം സ്ഥലം ഏർപ്പെടുത്തി കൊടുത്തിരുന്നുവെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

പുതിയ നിയമത്തിൽ

ക്രിസ്തുവും അവിടുത്തെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ചിലരും ബ്രഹ്മചാരികളായിരുന്നു. ബ്രഹ്മചര്യജീവിതത്തെ സുവിശേഷങ്ങളിലും വി. പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിലും ശ്ലാഘിക്കുന്നുണ്ട് (ലൂക്ക 18:29;മത്താ 19:12 1 കൊറി 7:8, 7;32-33).

സഭയിലെ പുരോഹിതന്മാർ ബ്രഹ്മചര്യം അനുഷ്ഠിക്കണമെന്ന് വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒരിടത്തും പറയുന്നില്ല. മറിച്ച് മെത്രാന്മാർക്ക് ഒരു ഭാര്യയേ ആകാവൂ എന്നു വിശുദ്ധ പൗലോസ് നിർദ്ദേശി

ക്കുന്നുണ്ട്. (1 തിമോ 3:1-16). എന്തുകൊണ്ട് ഒരു സ്ത്രീയെ കൂട്ടത്തിൽ കൊണ്ടുപോയിക്കൂടെ എന്ന് പൗലോസ് ചോദിക്കുന്നതു കാണാം. (1 കൊറി.9:5) വിശുദ്ധ പൗലോസ് വ്യക്തിപരമായി അവിവാഹിത ജീവിതമാണ് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നത്. പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ വ്യക്തിപരമായ അഭിപ്രായം കാലക്രമത്തിൽ പലരും നിയമമായി മനസ്സിലാക്കി. എന്നാൽ ആദിമസഭയിൽ ബ്രഹ്മചര്യം നിലവിലിരുന്നതായി പ്രത്യേക തെളിവുകൾ ഇല്ല.

നാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലാണ് ബ്രഹ്മചര്യം ഒരു നിയമമായി രൂപം കൊള്ളുന്നത്. 306-ൽ സ്‌പെയിനിലെ എൽവീരയിൽ കൂടിയ പ്രാദേശിക കൗൺസിലിൽ വൈദികർ വിരക്ത ജീവിതം നയിക്കണമെന്ന് കല്പിച്ചു. നിക്യാ സൂനഹദോസിൽ (325) വെച്ച് ഈ നിയമം സാർവ്വത്രിക സഭ മുഴുവനിലും ബാധകമാക്കാൻ പരിശ്രമിച്ചെങ്കിലും പിതാക്കന്മാർ ഇതിനെ എതിർക്കുകയുണ്ടായി. തീബ്‌സിലെ പാംഫ്‌നുസിയസ് എതിർത്തവരുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട യാളാണ്. വിവാഹിതരെ വൈവാഹിക ജീവിതത്തിൽനിന്ന് മാറ്റരുത് എന്നും, വൈദികനായശേഷം വിവാഹം അനുവദിക്കരുത് എന്നും അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

പൗരസ്ത്യസഭകളിൽ

പൗരസ്ത്യസഭകൾ നിക്യാസൂനഹദോസിന്റെ നിയമങ്ങളോട് ബന്ധപ്പെട്ടുനിന്നു. 5-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നല്ലൊരു ഭാഗം വിവാഹിതരായ പുരോഹിതർ പൗരസ്ത്യ സഭകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. 486-ലെ സെലൂഷ്യൻ കൗൺസിൽ സന്യാസികൾ മാത്രം ബ്രഹ്മചര്യജീവിതം നയിച്ചാൽ മതിയെന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. ഇടവക വൈദികരുടെ ഇടയിൽ ബ്രഹ്മചര്യനിയമം നടപ്പിലാക്കേണ്ടതില്ല എന്ന് കൗൺസിൽ നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു.

692-ലെ ട്രുജേളാ കൗൺസിൽ ബ്രഹ്മചര്യത്തെക്കുറിച്ച് ചില തീരുമാനങ്ങൾ എടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതിൻപ്രകാരം പട്ടം സ്വീകരിച്ച ശേഷം വൈദികർക്ക് വിവാഹം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭാര്യയെ മാറ്റി താമസപ്പിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പൗരസ്ത്യ പിതാക്കന്മാർക്ക് അനുകൂലമായ അഭിപ്രായമല്ലായിരുന്നു. വിവാഹിതരായ വൈദികർക്ക് വൈവാഹികബന്ധം നിഷേധിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ വിശുദ്ധ വസ്തുക്കൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന കാലങ്ങളിൽ പുരോഹിതൻ വിരക്തിപാലിക്കുന്നത് യുക്തമാണ് എന്ന് കൗൺസിൽ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. അതുപോലെ വിവാഹിതൻ മെത്രാനായാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ ഒരു മഠത്തിൽ ചേരണം.

ഭാരതസഭയിൽ

പൗരസ്ത്യപാരമ്പര്യമാണ് ഇവിടെയും 16-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ നിലവിലിരുന്നത്. കേരളത്തിൽ വിവാഹിതരായ വൈദികരുണ്ടായിരുന്നു. പുനർവിവാഹം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. 1583-ൽ അങ്കമാലിയിൽ കൂടിയ സൂനഹദോസിൽ പാശ്ചാത്യമിഷനറിമാരുടെ പ്രേരണയാൽ മാർ എബ്രഹാം ബ്രഹ്മചര്യം നിയമമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും അതു നടപ്പായില്ല. എന്നാൽ 1599-ൽ ഗോവ മെത്രാപ്പോലീത്ത വിളിച്ചുകൂട്ടിയ ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസ് കേരളസഭയിൽ വൈദികബ്രഹ്മചര്യനിയമം കർശനമാക്കി. അതു ലംഘിക്കുന്നവർക്ക് കർശനമായ ശിക്ഷകളും നല്കിയിരുന്നു. 1696-ൽ റോസ് മെത്രാൻ ബ്രഹ്മചര്യനിയമം പ്രാബല്യത്തിൽ വരുത്താൻ ശ്രമിച്ചു. 17-ാം നൂറ്റാണ്ടോടുകൂടി കേരളസഭയിൽ അതു പ്രാബല്യത്തിലായി. അങ്ങനെ പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യമുള്ള കേരളസഭയിലും പാശ്ചാത്യസഭയിലെ ബ്രഹ്മചര്യനിയമങ്ങൾ നടപ്പിലായി. അകത്തോലിക്കരായ മാർത്തോമാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ പുരാതനപാരമ്പര്യം ഇപ്പോഴും തുടരുന്നു.

06

പൗരസ്ത്യ സഭകൾ

പരിശുദ്ധാരുപിയാൽ പരിപൂരിതരായ ക്രിസ്തു ശിഷ്യർ ആ സദാർത്ഥ അറിയിക്കുവാൻ പലസ്ഥലങ്ങളിലും പോയി. അവർ സുവിശേഷം പ്രഘോഷിക്കുകയും സഭകൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ വിവിധ അപ്പസ്തോലന്മാരിലൂടെ പല പ്രാദേശികസഭകൾ രൂപമെടുത്തു. ഈ സഭകൾ റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിനകത്തു പലയിടത്തും മർദ്ദിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും അതിനെയെല്ലാം അതിജീവിച്ച് വളർന്നു വികസിച്ചു. സാമ്രാജ്യത്തിലെ സാംസ്കാരിക കേന്ദ്രങ്ങൾ ക്രമേണ സഭാഭരണകേന്ദ്രങ്ങളുമായി.

പൗരസ്ത്യം -പാശ്ചാത്യം

പൗരസ്ത്യമെന്ന സംജ്ഞ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം മനസ്സിലാക്കുവാൻ. ഏ.ഡി 293-ൽ ഡയക്ലീഷൻ ചക്രവർത്തി റോമാസാമ്രാജ്യത്തെ നാലു പ്രവിശ്യകളായി വിഭജിച്ചു. 395-ൽ അതു രണ്ടായിത്തീർന്നു. പാശ്ചാത്യവും പൗരസ്ത്യവും. പൗരസ്ത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ വളർന്നു വികസിച്ച സഭകൾ

ളാണു പൗരസ്ത്യ സഭകൾ. പാശ്ചാത്യ സാമ്രാജ്യത്തിലേതു പാശ്ചാത്യ സഭകളും. പൗരസ്ത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ നിരവധി സഭകൾ സംജാതമായി. അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ് അലക്സാൻഡ്രിയ , അന്ത്യോക്യ, ജറുസലേം, കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ എന്നിവ.

റോമാസാമ്രാജ്യത്തിനു പുറത്തും അപ്പസ്തോലന്മാർ സഭകൾ സ്ഥാപിച്ചു. തോമാശ്ലീഹയാൽ സംസ്ഥാപിതമായ ഭാരതസഭ ഇതിനുദാഹരണമാണ്. കാലക്രമേണ പാശ്ചാത്യ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടാത്ത റീത്തുകൾക്കെല്ലാം പൗരസ്ത്യ സഭകളെന്ന പേര് പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നു. ഇങ്ങനെയാണു പേർഷ്യയിലെയും ഭാരതത്തിലെയും സഭകളും പൗരസ്ത്യ സഭകളായത്. പൗരസ്ത്യ റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിലെ സഭകൾ സ്ഥാപിച്ച ഇതരസഭകൾക്കും ഈ പേരു തന്നെ ലഭിച്ചു.

റീത്തുകൾ

പ്രാദേശികസഭകളുടെ ആരാധനാക്രമം അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു റീത്തുകൾ വളർന്നത്. സഭയുടെ സകല ആരാധനക്രമത്തിന്റേയും ഉറവിടവും കേന്ദ്രവും അന്ത്യോത്താഴത്തിൽ ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ച ദിവ്യ ബലിയാണ്. 'ഇതു നിങ്ങൾ എന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി ചെയ്യുവിൻ' എന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുശാസനമനുസരിച്ച് ആദിമക്രിസ്ത്യാനികൾ ഒന്നിച്ചുകൂടി അപ്പം മുറിക്കുകയും (1കൊറി 10:16; നട.2.42) ഒരുമിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കൊന്നിനും വ്യക്തവും വ്യവസ്ഥിതവുമായ ക്രമമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വിശ്വാസികളുടെ സംഖ്യ വർദ്ധിച്ചതോടെ പ്രാർത്ഥനകൾക്കും ആചാരങ്ങൾക്കും അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കും നിശ്ചിതവും വ്യവസ്ഥാപിതവുമായ രൂപം നൽകേണ്ടതായിവന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള ആരാധനക്രമസംവിധാനത്തിൽ മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിനും അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിനുമിടയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന തലയെടുപ്പുള്ള പ്രാദേശികസഭകൾ വളരെയധികം സ്വാധീനം ചെലുത്തി വിശുദ്ധരും പണ്ഡിതരുമായ സഭാപിതാക്കന്മാർ ആചാരവിധികളും ആരാധനാരീതിയുമെല്ലാം സമ്പുഷ്ടമാക്കി. ഇങ്ങനെ ഓരോ സഭയിലും രൂപം കൊണ്ട ആരാധനക്രമത്തിനാണ് റീത്തെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നത്. കാനോനിക പ്രാർത്ഥന, ബലിയർപ്പണം, കൂദാശാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, നോമ്പ്, ഉപവാസം എന്നിവയെല്ലാം റീത്തിൽപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ കാലക്രമത്തിൽ ദൈവാലയം, അതിലെ സംവിധാനം, ഭരണരീതി, തിരുവസ്ത്രങ്ങൾ, വൈദികപഞ്ചാംഗം, കാനോനമസ്കാരം, വൈദികരുടേയും മെത്രാന്മാരുടേയും, വേഷഭൂഷാധികൾ ഇവയെല്ലാം റീത്തിന്റെ അർത്ഥവ്യാപ്തിയിൽപ്പെട്ടു. എന്നാൽ

‘റീത്ത്’ എന്ന പദത്തിന്റെ വിവക്ഷിതാർത്ഥം ഇതിലും വിപുലമാണ്. ഒരു ജനതയുടെ ആരാധനക്രമവും, കാനൻ നിയമവും, ഭരണകൂടവും മാത്രമല്ല, ആ ജനത്തെ തന്നെ ‘റീത്ത്’ എന്ന പദം കൊണ്ടർത്ഥമാക്കുന്നു. അപ്പോൾ പൗരസ്ത്യ റീത്തുകൾ എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് പൗരസ്ത്യ സഭകൾ തന്നെയാണ്. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടോടുകൂടി, ആരാധനക്രമത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വിവിധ റീത്തുകൾ വ്യക്തരൂപം കൈക്കൊണ്ടു. വിവിധ ക്രൈസ്തവകേന്ദ്രങ്ങൾ ആസ്ഥാനമാക്കി വളർന്നു വന്ന ഈ റീത്തുകൾക്കു നേതൃത്വം നൽകിയിരുന്നത് അതതു കേന്ദ്രങ്ങളിലെ മെത്രാൻമാരാണ്. പാത്രിയാർക്കീസ് എന്ന സ്ഥാനപേരിലായിരുന്നു പ്രധാന പ്രാദേശിക സഭാകേന്ദ്രങ്ങളിലെ മെത്രാൻമാർ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്.

റീത്തുകളുടെ വിഭജനം

പാശ്ചാത്യ റീത്ത്

പാശ്ചാത്യരോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ റോമൻ, ഗാളിക്കൻ, അംബ്രോസിയൻ, മൊസ്സറബിക്, എന്നിങ്ങനെ പല പ്രാദേശിക റീത്തുകളുമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, റോമിന്റെ പ്രാധാന്യവും സമ്മർദ്ദവും വർദ്ധിച്ചുവന്നതോടെ റോമൻ റീത്തുതന്നെ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ മുഴുവൻ വ്യാപിക്കുകയും ഇതരപ്രാദേശിക റീത്തുകൾ ക്ഷയിച്ച് റോമൻ റീത്തിന്റെ ഭാഗമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം മൊസ്സറബിക്, ഗാളിക്കൻ, അംബ്രോസിയൻ, എന്നീ റീത്തുകൾ ഇന്നു നാമമാത്രമായി ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുകയാണ്. റോമൻ റീത്തും, പാശ്ചാത്യ റീത്തും, ലത്തീൻ റീത്തും ഇപ്പോൾ ഒന്നു തന്നെ

പൗരസ്ത്യ റീത്ത്

പൗരസ്ത്യ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥിതി തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. അവിടെ റീത്തുകൾ സ്വതന്ത്രമായി വളർന്നു. ഒന്നിന്റെ വളർച്ച മറ്റൊന്നിനെ വിഘാതപ്പെടുത്തിയില്ല. പ്രധാനമായി ആരാധനക്രമപരമായി അലക്സാൻഡ്രിയൻ, അന്ത്യോക്യൻ, ബൈസന്റൈൻ, കൽദായ, അർമേനിയൻ എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചു പ്രധാന പൗരസ്ത്യ റീത്തുകളാണുള്ളത്.

റീത്തുകളുടെ പ്രാധാന്യം

റീത്തുകളുടെ വൈവിധ്യം സഭയുടെ സാർവ്വത്രികതയുടെയും സാംസ്കാരികോദ്ദമനത്തിന്റെയും അടയാളമാണ്. റീത്ത് ഒരു പ്രാദേശിക സഭയുടെ മാത്രമല്ല സഭയുടെ മുഴുവൻ പൊതുസ്വത്താണ്. തത്ത്വങ്ങളിലും പ്രബോധനങ്ങളിലും സഭ ഒന്നാണെങ്കിലും

അവയുടെ ആവിഷ്കരണത്തിൽ വൈവിധ്യം ആവശ്യമാണ്. കാരണം സ്ഥലകാലപരിതോവസ്ഥകൾക്കനുസരണം സഭ പുനരവതരിപ്പിച്ചെങ്കിലേ സഭയ്ക്കു പ്രസക്തിയും ജീവനും അനുഭവപ്പെടൂ. അതുപോലെതന്നെ ഒരു പ്രത്യേക റീത്തിൽ മാത്രം ഒതുക്കി നിർത്താവുന്നതല്ല വിശുദ്ധ പാരമ്പര്യം (Divine frasion) വിവിധ റീത്തുകളിലൂടെയാണ് സഭയുടെ വിശുദ്ധ പാരമ്പര്യങ്ങൾ അഭംഗൂരം പരിരക്ഷിക്കപ്പെടുക. ദൈവം ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ള സഭയുടെ (Revealed) സന്ദേശം വിശുദ്ധ ലിഖിതത്തിലുണ്ടെങ്കിലും അതു സഭാ പാരമ്പര്യത്തിലൂടെ ജീവിത നിയമമാക്കി ക്രൈസ്തവർ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നു. അപ്പസ്തോലന്മാരോടും ആദിമക്രിസ്ത്യാനികളോടും നമ്മെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന കനകശൃംഖലയാണ് റീത്തുകൾ അനുസ്യൂതം സംരക്ഷിക്കുന്ന വിശുദ്ധ പാരമ്പര്യം. സഭയുടെ ഔദ്യോഗികപ്രബോധനങ്ങളെപ്പറ്റി ആധികാരിക നിഗമനത്തിലെത്തേണ്ട അവസരങ്ങളിൽ ഇവയെക്കുറിച്ച് വിവിധ റീത്തുകളുടെ പാരമ്പര്യം എന്തു പറയുന്നുവെന്ന് തിരുസ്സഭ സസൂക്ഷ്മം പഠിക്കുന്നു.

വിവിധ റീത്തുകൾ സഭയുടെ ഐക്യം ഭജിക്കുകയല്ല, പാലിക്കുകയാണ് ചെയ്യുക. കാരണം തിരുസ്സഭയിലെ ഐക്യം ബാഹ്യമായ ഐക്യരൂപം (uniformity) ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. വിശുദ്ധ ലിഖിതം, വിശ്വാസം. സന്മാർഗ്ഗം, ദൈവികാധികാരം, കൂദാശകൾ ഇവയിലെല്ലാം ഐക്യമുള്ള വിവിധ റീത്തുകൾ അവയുടെ ആവിഷ്കരണരീതികളിൽ മാത്രം വൈവിധ്യം പുലർത്തുന്നു. ഈ വിവിധത്വം സഭയുടെ ഐക്യത്തെ തകർക്കുകയല്ല, പ്രത്യുത പ്രത്യക്ഷമാക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. (പൗരസ്ത്യസഭ art. 2) വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പറയുന്നു.

പൗരസ്ത്യ സഭാപാരമ്പര്യം അഭംഗം സംരക്ഷിക്കണമെന്നു പറയുന്നതോടൊപ്പം, കാലാനുസൃതമായ വളർച്ചയും വികാസവും ഓരോ സഭയ്ക്കുമുണ്ടാവണമെന്നും കൗൺസിൽ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. (പൗരസ്ത്യ സഭ art. 2). അപ്പോൾ അനുരൂപണങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്; മാറ്റമാവശ്യമാണ്. ചൈതന്യവും ചലനാത്മകതയും സഭയുടെ അന്തസ്സത്തിലുൾക്കൊള്ളുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്. കാരണം മാറ്റത്തിലൂടെയേ യഥാർത്ഥ പുരോഗതി സാധിക്കൂ. അപ്പോൾ മനുഷ്യനെ അവന്റെ സാകല്യതയിലും സ്വഭാവവൈജാത്യങ്ങളിലും മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് റീത്തുകളിൽ സജീവമായ അനുരൂപണങ്ങൾ വരുത്തേണ്ടത് ഇന്നത്തെ ആവശ്യമാണ്. കേവലം ശൂഷ്കവും ഉപരിപ്പുവുമായ മാറ്റങ്ങൾകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെടാനാവില്ല. ലിറ്റർജിയെക്കു

റിച്ചുള്ള കൗൺസിൽ രേഖ ഇതേപ്പറ്റി പറയുന്നുണ്ട്. എല്ലാ റീത്തു കൾക്കും തിരുസ്സഭാത്മാവ് തുല്യാവകാശവും ശ്രേഷ്ഠതയുമാണ് കല്പിക്കുന്നത്. ആകയാൽ അവയെ സംരക്ഷിച്ച് പരിപോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു വരുവാൻ അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല ആവശ്യമെന്നു തോന്നുന്നിടത്ത് ശരിയായ പാരമ്പര്യത്തിനൊത്ത റീത്തു കളെ സസൂക്ഷ്മം പരിശോധിക്കുവാനും ആധുനിക കാലത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളെയും സാഹചര്യങ്ങളെയും നേരിടാൻ പോരുന്ന പുത്തൻചൈതന്യം പകരാനും കൗൺസിലിനാഗ്രഹമുണ്ട് (ലിറ്റർജി 4).

അലക്സാണ്ട്രിയൻ സഭകൾ

ഈജിപ്ത്തിൽ അലക്സാണ്ട്രിയ കേന്ദ്രമാക്കി വളർന്നു വികസിച്ച ക്രൈസ്തവ സഭയാണ് അലക്സാണ്ട്രിയൻ സഭ അഥവാ കോപ്റ്റിക് സഭ എന്നറിയപ്പെടുന്നത്. സുവിശേഷകനും വി.പത്രോസിന്റെ ശിഷ്യനുമായ വി. മാർക്കോസിനെയാണ് ഇവർ കോപ്റ്റിക് സഭാസ്ഥാപകനായി അംഗീകരിക്കുന്നത്. ഇന്ന് ഈ സഭയിൽ കത്തോലിക്കർ അകത്തോലിക്കർ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു വിഭാഗക്കാരുണ്ട്. കോപ്റ്റിക് സഭ എന്നാൽ ഈ ജിപ്തത്തിലെ സഭ എന്നാണർത്ഥം. കോപ്റ്റിക് (ഈജിപ്ത്) എത്യോപ്യൻ (അബിസീനിയൻ) എന്നീ ഉപ റീത്തുകൾ ഈ സഭയിലുണ്ട്.

സഭാനേതൃത്വം

സഭാരംഭകാലത്ത് പ്രഗത്ഭരായ നിരവധി സഭാ നേതാക്കന്മാർ ഈജിപ്ത്തിലെ സഭയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പന്തേന്നൂസ്, ക്ലൈമന്റ്, ഒരിജൻ, ഹെരാക്ലാസ്, ദിവന്നാസ്യോസ്, തെയോഗോസ്റ്റസ്, പിയേരിയൂസ്, പീറ്റർ, ദീദിമൂസ്, തെയോഫിലസ്, സിറിൽ എന്നിവർ അവരിൽ ചിലർ മാത്രമാണ്.

ദിവന്നാസ്യോസിന്റെ കാലത്ത് (+264/5) ഈജിപ്ത് മുഴുവനും കൂടി ഒരു മെത്രാൻ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നു തോന്നുന്നു. ഒന്നായിരുന്ന രൂപത വിഭജിച്ച് ചെറിയ രൂപതകളാക്കി. അലക്സാണ്ട്രിയൻ മെത്രാൻ ഈജിപ്ത് മുഴുവനിലും വളരെയധികം അധികാരം പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു. വലിയ നോമ്പ് തുടങ്ങുന്നതിന് മുമ്പ് അലക്സാണ്ട്രിയൻ മെത്രാൻ ഈജിപ്ത് മുഴുവനും ഇടയലേഖനം അയച്ചിരുന്നു. ഉയിർപ്പു തീയതി അറിയിച്ചുകൊണ്ടും വലിയ നോമ്പിൽ അനുവർത്തിക്കേണ്ട സംഗതികൾ ജനങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുമാണ് ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരുന്നത്.

ഈജിപ്തിലെ സഭാധ്യക്ഷന് പാപ്പ എന്ന സ്ഥാനപേരുണ്ടായിരുന്നു. റോമായിലെ മെത്രാൻ കഴിഞ്ഞാൽ ക്രൈസ്തവ ലോകത്തെ, രണ്ടാമത്തെ സ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിനായിരുന്നു. എന്നാൽ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലെ മെത്രാൻ പ്രാമാണ്യത്തിലേക്കുയർന്ന തോടുകൂടി അലക്സാണ്ട്രിയ മൂന്നാം സ്ഥാനത്തായി.

എത്യോപ്യൻ സഭ

ആഫ്രിക്ക വൻകരയിലെ എത്യോപ്യാ (അബിസീനിയ) രാജ്യത്ത് സെമിറ്റിക് വംശജരുടെ ഇടയിൽ വളർന്ന് വികസിച്ച സഭയാണ് എത്യോപ്യൻ സഭ. എത്യോപ്യൻ സഭ ആരംഭംമുതൽ ഈജിപ്തിലെ സഭയുമായാണ് ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അനേകം സംഗതികളിൽ ഈ സഭയ്ക്ക് ഈജിപ്തിലെ കോപ്റ്റിക് സഭയോട് സാമ്യം ഉണ്ട്. കോപ്റ്റിക് സഭയുടെ ഒരു അവാന്തരവിഭാഗമായി ഈ സഭയെ കണക്കാക്കുന്നവരും ഉണ്ട്. 1953-ൽ മാത്രമാണ് എത്യോപ്യൻ സഭയ്ക്ക് ഒരു പാത്രീയാർക്കീസിനെ ലഭിച്ചത്.

ക്രിസ്തുമതാരംഭകാലത്തുള്ള എത്യോപ്യൻ സഭാചരിത്രത്തെ പറ്റി വളരെക്കുറച്ച് മാത്രമേ നമുക്കറിവുള്ളൂ. എത്യോപ്യൻ ജനതയ്ക്ക് ജറുസലേമുമായി ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ സഭാരംഭകാലത്തുതന്നെ ക്രിസ്തുമതവുമായി അവർ ബന്ധപ്പെട്ടുകാണാനാണിട. എന്നാൽ തത്സംബന്ധമായി വ്യക്തമായ ചരിത്രരേഖകളില്ല.

എത്യോപ്യൻ സഭയുടെ ആരംഭം നാലാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ്. ഫ്രുമെൻസ്യൂസും എഡീസിയൂസുമാണ് എത്യോപ്യായുടെ ശ്ലീഹന്മാരായി അറിയപ്പെടുന്നവർ. ഇവരെപ്പറ്റി നിരവധി ഐതിഹ്യങ്ങളുണ്ട്.

ബൈസന്റൈൻ സഭകൾ

ബൈസാന്ത്യം അഥവാ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ള സഭകളാണ് ബൈസന്റൈൻ സഭകൾ. ക്രി.വ. 330-ൽ മഹാനായ കോൺസ്റ്റന്റൈൻചക്രവർത്തി (+337) സ്ഥാപിച്ച പട്ടണമാണ് ബൈസാന്ത്യം (കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ) ഈ പട്ടണം കേന്ദ്രമാക്കി പൗരസ്ത്യ റോമാ സാമ്രാജ്യം ഉണ്ടായി. മഹാനായ തിയഡോഷ്യസ് ചക്രവർത്തിക്കു ശേഷം (+395) പൗരസ്ത്യം, പാശ്ചാത്യം, എന്നീ വിഭജനങ്ങൾ ശാശ്വതീകരിക്കപ്പെട്ടു. സാവധാനം ഒരു ബൈസന്റൈൻ സാമ്രാജ്യം തന്നെ ഉടലെടുത്തു. കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ മഹാനായ ജസ്റ്റീനിയൻ ചക്രവർത്തിയോടുകൂടി മാത്രമേ (527-565) ഒരു ബൈസന്റൈൻ സാമ്രാജ്യത്തെ

പ്പറ്റി പറയാനാവാം. പ്രാചീന റോമാകേന്ദ്രമാക്കിയുള്ള റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തുടർച്ചയായിട്ടാണ് ചരിത്രകാരന്മാർ ബൈസന്റൈൻ സാമ്രാജ്യത്തെ കാണുക. കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ പട്ടണം 'പുതിയ റോമാ' എന്നും അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു.

ബൈസന്റൈൻ സഭയിൽ കത്തോലിക്കരും അകത്തോലിക്കരുമായ ക്രൈസ്തവരുണ്ട്. ബൈസന്റൈൻ സഭയിൽപ്പെട്ട കത്തോലിക്കാസഭകൾ

1. ബൾഗേറിയൻ
2. അൽബേനിയൻ
3. ഹംഗേറിയൻ
4. ഗ്രീക്ക് മെൽക്കയിറ്റ്
5. റൂമേനിയൻ
6. റഷ്യൻ
7. റൂത്തേനിയൻ
8. യൂക്രേനിയൻ
9. സ്ലാവിക്
10. ഗ്രീക്ക്
11. ജോർജിയൻ
12. ലത്തോണിയൻ
13. യുഗോസ്ലാവിയൻ
14. മാസഡോണിയൻ

ഓർത്തഡോക്സ്

കാൽസിലോൺ സൂനഹാദോസോടുകൂടി ബൈസന്റൈൻ സഭ, ഓർത്തഡോക്സ് എന്ന പേരെടുത്തു.

കാൽസിലോൺ കൗൺസിൽ

കാൽസിലോൺ സൂനഹാദോസ് തിരസ്കരിച്ചവരിൽ നിന്ന് കാൽസിലോൺ അംഗീകരിക്കുന്നവരെ തിരിച്ചറിയാൻ പൗരസ്ത്യ ലോകത്തുള്ള കത്തോലിക്കർ ഓർത്തഡോക്സ് എന്ന പേരു കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

അന്ത്യോക്യൻ സഭ

പ്രശസ്തമായ അന്ത്യോക്യപട്ടണത്തിന്റെ നേതൃത്വം സ്വീകരിച്ചു വളർന്ന ക്രൈസ്തവസമൂഹങ്ങളെയെല്ലാം അന്ത്യോക്യൻ സഭയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം. പ്രാചീന റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ മൂന്നാമത്തെ വൻ നഗരമായിരുന്നു അന്ത്യോക്യ. ഓറിയൻസ് അഥവാ പൗരസ്ത്യം

എന്ന റോമൻ പ്രോവിൻസിന്റെ തലസ്ഥാനവും പൗരസ്ത്യദേശത്ത് അലക്സാണ്ട്രിയ കഴിഞ്ഞാൽ ഏറ്റവും വലിയ സാംസ്കാരിക കേന്ദ്രവുമായിരുന്നു അന്ത്യോക്യാ പട്ടണം. ഏഷ്യയിൽനിന്നും യൂറോപ്പിൽ നിന്നും ആഫ്രിക്കയിൽ നിന്നുമുള്ള കച്ചവടഗതാഗതം നിയന്ത്രിക്കുന്നതിൽ ഇതിന് നല്ല പങ്കുണ്ടായിരുന്നു.

ഒന്നിലേറെ ശ്ലീഹന്മാരുടെ പരിലാളനമേൽക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം അന്ത്യോക്യയ്ക്കുണ്ടായി. പാലസ്തീനിയൻ സഭയുടെ തുടർച്ചയായി വേണം അന്ത്യോക്യയിലെ സഭയെ കാണുവാൻ. പെന്തകൊസ്ത ദിവസം ജറുസലേമിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവരും മതപീഡനം ഭയന്ന് ഓടിപ്പോയവരും ആരംഭകാലത്തുതന്നെ അന്ത്യോക്യയിൽ എത്തുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അന്ത്യോക്യായിലൊരു ക്രൈസ്തവ സമൂഹം ഉണ്ടായിരുന്നു. (നട11) സുവിശേഷപ്രചരണം വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ യൂദന്മാരിൽ നിന്നും ജാതികളിൽനിന്നും നിരവധിയാളുകൾ ക്രിസ്ത്യാനികളായി. അവർ തമ്മിലുള്ള അകൽച്ച ശ്ലീഹന്മാരുടെ ചർച്ചകൾ വഴി പരിഹരിക്കപ്പെട്ടു. ഈശോയുടെ ശിഷ്യൻമാർ ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നറിയപ്പെട്ടത് അന്ത്യോക്യായിൽവെച്ചാണ് (നട11:26 ക്രിസ്ത്യാനി എന്ന നാമം ഒരു പരിഹാസ നാമമായിട്ടത്രേ 180-ൽ പോലും അന്ത്യോക്യായിലെ ആളുകൾ കരുതിയിരുന്നത് അന്ത്യോക്യായിലെ മെത്രാന്മാരുടെ പട്ടിക കൊടുക്കുന്ന പിൽക്കാല ചരിത്രകാരന്മാരെക്കൊണ്ട് മാർ പത്രോസിന്റെ പേരുകൊണ്ടാണ് തുടങ്ങുന്നത്. റോമിലേക്കു പോകുന്നതിനു മുമ്പ് അദ്ദേഹം ഏഴുവർഷം അവിടെ പ്രസംഗിച്ചു. വി. പൗലോസും മറ്റു അപ്പസ്തോലന്മാരും അവിടെ പ്രസംഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശിഷ്യൻമാർ അന്ത്യോക്യായിൽ നിന്നാണ് സുവിശേഷ പ്രഘോഷണാർത്ഥം മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലേക്കു പോയത്. ജറുസലേം തകർക്കപ്പെട്ടതോടെ ക്രൈസ്തവരുടെ ഏറ്റവും പ്രധാന സഭാകേന്ദ്രമായിരുന്നു അന്ത്യോക്യാ. ജറുസലേമിൽ ക്ഷാമം ബാധിച്ചപ്പോൾ അന്ത്യോക്യായിലെ ക്രൈസ്തവർ അവരെ സഹായിച്ച് സഹവിശ്വാസികളോടുള്ള ഐക്യം പ്രകടമാക്കി നടപടി പുസ്തകത്തിൽ അന്ത്യോക്യൻ സഭയെപ്പറ്റി നിരവധിപരാമർശനങ്ങളുണ്ട്. സിറിയൻ, മാറോനീത്താ, സീറോമലങ്കര എന്നീ മൂന്നു സഭകൾ അന്ത്യോക്യൻ സഭയുടെ ഭാഗമാണ്.

അർമേനിയൻ സഭ

വടക്കു കുരാനദി, കിഴക്കു കാസ്പിയൻ കടൽ തെക്കു മെസപ്പൊട്ടേമിയ, പടിഞ്ഞാറു യൂഫ്രട്ടീസ് നദി എന്നിവയ്ക്കിടയിലുള്ള ഭൂപ്രദേശമാണ് അർമേനിയ എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഉൽപ്പത്തി പുസ്തകത്തിൽ പരാമർശിക്കുന്ന അറാറാത് (8:4) അർമേനിയയിലാണ്.

അർമേനിയൻ ഭൂപ്രദേശം ഇന്ന് പല രാജ്യങ്ങളിലുൾപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു. ഇറാൻ, ടർക്കി, റഷ്യ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലായി അർമേനിയ വിഭജിക്കപ്പെട്ടു.

ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തുതന്നെ അർമേനിയയിൽ സഭാസന്ദേശം എത്തി. അർമേനിയൻ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് അവരുടേത് ഒരപ്പസ്തോലികസഭയാണ്. തദേവൂസ്, ബർത്തലോമിയോ, എന്നിവർ അവരുടെ ഇടയിൽ സുവിശേഷം എത്തിച്ചു. ഉത്ഥാനം ചെയ്ത മിശിഹാതന്നെ ഒരിക്കൽ അവരുടെ ഇടയിൽ പ്രത്യക്ഷനായി എന്നൊരു പാരമ്പര്യവും അർമേനിയക്കാർക്കുണ്ട്. അക്കാലത്തെ ഔദ്യോഗിക രേഖകളിൽ ‘അപരിഷ്കൃത നാടു കളിലെ സഭ’ എന്നാണ് അർമേനിയൻ സഭ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്.

അർമേനിയൻ ഓർത്തഡോക്സുകാരും കത്തോലിക്കരും അർമേനിയൻ റീത്തിലുണ്ട്. അർമേനിയൻ ആരാധനക്രമത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിൽ ബൈസന്റൈൻ സഭയുടെ സ്വാധീനം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

കല്ദായസഭ അഥവാ പൗരസ്ത്യ സിറിയൻ സഭ

ഈ സഭ മെസപ്പൊട്ടേമിയൻ, പേർഷ്യൻ, എദേസൻ, എന്നീ പേരുകളിലും അറിയപ്പെടുന്നു. ഈ റീത്ത് ഉടലെടുത്തത് എദേസയിലും ഇതിന്റെ പശ്ചാത്തലം സെമറ്റിക് സംസ്കാരവുമാണ്. എബ്രായ പാരമ്പര്യം ഈ സഭയിൽ നിലനിന്നുപോന്നു. എദേസയിൽ നിന്ന് പേർഷ്യയിലേക്കു സഭ വ്യാപിച്ചു പ്രേഷിതചൈതന്യത്തിലും ഈ സഭ വളരെയധികം മുന്നിട്ടു നിന്നിരുന്നു വളരെയധികം മതമർദ്ദനങ്ങൾക്ക് ഈ സഭ വിധേയമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

കല്ദായസഭ, സീറോ മലബാർസഭ എന്ന് രണ്ടു ഉപവിഭാഗങ്ങൾ ഈ സഭയ്ക്കുണ്ട്.

പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം

സഭ സ്വഭാവത്താലെ മിഷനറിയാണ്. അന്തിമ സന്ദേശമായി ഈശോ പറഞ്ഞു: “നിങ്ങൾ ലോകമെങ്ങും പോയി സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുക.” ഈ ദൗത്യനിർവ്വഹണം തങ്ങളുടെ പരമപ്രധാനമായ കർത്തവ്യമാണെന്ന ഉറച്ച ബോധ്യം അപ്പസ്തോലന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നു.

ആറു മുതൽ പത്തുവരെയുള്ള നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ മിഷൻ പ്രവർത്തനം ബാർബേറിയൻ വർഗ്ഗങ്ങളുടെ മാനസാന്തരത്തിൽ പ്രധാനമായും കേന്ദ്രീകൃതമായിരുന്നു. രണ്ടും മൂന്നും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ തന്നെ ബ്രിട്ടനിലും ഫ്രാൻസിലും ജർമ്മനിയിലും ക്രിസ്തുമതം വ്യാപിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ ആറാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം കാര്യക്ഷമവും ഫലവത്തും ആയിരുന്നില്ല. കെൽട്ട്, റ്റ്യൂച്ചോൺ, സ്ലാവോണിയൻ, എന്നീ വർഗ്ഗക്കാരുടെ ഇടയിലുള്ള പ്രേഷിത പ്രവർത്തനത്തിൽ അവരെ സംസ്കാരസമ്പന്നരാക്കുക എന്ന ദൗത്യംകൂടി അടങ്ങിയിരുന്നു. പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം അക്ഷരമാലാഭ്യസനത്തിൽ തുടങ്ങി.

ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ മാനസാന്തരങ്ങൾ പലയിടത്തും രാജാക്കന്മാരുടേയും, നേതാക്കന്മാരുടേയും സ്വാധീനത്തിൽ കൂട്ടത്തോടെ ഉള്ളതായിരുന്നു. ആദ്യനൂറ്റാണ്ടുകളിലെ മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്നു തികച്ചും വിഭിന്നമായിരുന്നു അവ. ഹൃദയപൂർവ്വമായ മനുഷ്യ വർത്തനമോ വ്യക്തിപരമായ ദൈവസമർപ്പണമോ പലപ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. രാജശിക്ഷയെ ഭയന്ന് പലരും ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചു എന്നേയുള്ളൂ.

1. പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ

കിരാതരായ കെൽട്ടിക് വർഗ്ഗക്കാരായിരുന്നു ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ആദിമവാസികൾ. ഡ്രൂയിഡുകൾ എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന പുരോഹിതന്മാർക്ക് അവരുടെ ഇടയിൽ വലിയ സ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്നു. പ്രകൃതിശക്തികളെയും ഗ്രീക്ക് ദേവതകളെയും, റോമൻ ദൈവങ്ങളേയും ആരാധിച്ചിരുന്ന ഈ വർഗ്ഗക്കാർ നരബലിപോലും നടത്താൻ മടിച്ചില്ല. ഇവരുടെ ഇടയിൽ ആദ്യമായി ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിപ്പിച്ചതാരാണെന്ന് വ്യക്തമായ അറിവില്ല.

2. നോർത്തംബ്രിയ

യോണദ്വീപുകാരനായ അയിഡൻ (-651) മെത്രാന്റെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനഫലമായിട്ടാണ് നോർത്തംബ്രിയ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചത്. ഇക്കാലത്തുതന്നെ സുസ്സെക്സും ക്രിസ്തുമതത്തിന് സ്വാഗതമരുളി. ലത്തീൻ ആരാധനക്രമമായിരുന്നു ഇവിടങ്ങളിലെല്ലാം ഉപയോഗത്തിലിരുന്നത്. രാജാക്കന്മാർ മാർപ്പാപ്പായേ അങ്ങേയറ്റം ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു.

3. അയർലണ്ട്

അയർലണ്ടിലെ സഭാചരിത്രത്തിനു ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വെളിയിലായിരുന്നതുകൊണ്ട് രക്തചൊരിച്ചിൽ കൂടാതെയും, റോമിന്റെ ഇടപെടൽ ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ടുമാണ് ഇവിടെ മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടന്നത്.

ഹിബേർണിയ എന്നാണ് ഈ ദ്വീപ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഡ്രൂയിഡിസം എന്ന മതത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന കെൽട്ടിക് വർഗ്ഗക്കാരായിരുന്നു അവിടെ അധികവും. ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് അയർലണ്ട് 'പരിശുദ്ധ ദ്വീപ്' എന്നാണറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. പതിനൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ ഇതിന് സ്കോഷ്യ അല്ലെങ്കിൽ സ്കോട്ട്ലണ്ട് എന്നായിരുന്നു പേര്.

വി. പാട്രിക്കും (450-493) വി. ബ്രിജിറ്റും (-523) ഇവിടെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം നടത്തി. വി. പാട്രിക്കിന്റെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം വളരെ വിജയപ്രദമായിരുന്നു. ആകയാൽ 'അയർലണ്ടിലെ അപ്പസ്തോലൻ' എന്ന പേര് അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു.

4. ജർമ്മനി

വെസ്സെക്സുകാരനും ജർമ്മനിയുടെ അപ്പസ്തോലനുമായ ബോനിഫസ് (680-755) മെത്രാനാണ് ജർമ്മനിയിലെ പ്രധാന പ്രേഷിതൻ. വിൻഫ്രിഡ് എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യ നാമം. ഹോളണ്ടിലും അദ്ദേഹം പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്.

7. ഡൻമാർക്ക്

ആറും ഏഴും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഹോളണ്ടുമായി ഡൻമാർക്കിന് വ്യാപാരബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ഡൻമാർക്ക് ക്രിസ്തുമതത്തെപ്പറ്റി അറിയുവാൻ തുടങ്ങിയത്.

വില്ലിബ്രോർഡ് ആണ് ഇവിടെ ആദ്യമായി പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചത്. ഇദ്ദേഹം നോർത്തംബ്രിയയിൽ ജനിച്ചു. 690-ൽ ഫ്രീസിയിൽ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം നടത്തിയെങ്കിലും അവിടെ നിന്ന് അദ്ദേഹം നിഷ്കാസിതനായി. 700-ൽ ഡൻമാർക്കിലേക്ക് തിരികെവന്നപ്പോൾ രാജാവായിരുന്ന എൻഗ്രിൻ അദ്ദേഹത്തെ ഹാർദ്ദവമായി സ്വീകരിക്കുകയും സുവിശേഷപ്രവർത്തനത്തിന് അനുമതി നൽകുകയും ചെയ്തു. റോമും ഡെൻമാർക്കുമായി രാഷ്ട്രീയതലത്തിൽ ഐക്യത്തിലായതിനാൽ മിഷനറിമാർക്ക് ഡൻമാർക്കിൽ സ്വതന്ത്രപ്രവർത്തനത്തിന് വിഷമമില്ലായിരുന്നു.

8. സ്വീഡൻ

സ്വീഡനിലെ രാജാവായിരുന്ന ബിയോൺ ജർമ്മൻ ചക്രവർത്തി ലെവിസ്സിനോട് ക്രൈസ്തവമിഷനറിമാരെ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഇതനുസരിച്ച് 829-ൽ ആൻസ്ഗാർ സ്വീഡനിലേക്കു തിരിച്ചു. കടൽകൊള്ളക്കാരുടെ ആക്രമണഫലമായി എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടവനായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ബിയോൺ താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തെത്തിയത്. എതിർപ്പുകളുടെ മദ്ധ്യേ രണ്ടു കൊല്ലം പ്രവർത്തിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം ജർമ്മനിയിലേക്കു തിരിച്ചു വന്ന് ഹംബൂർഗ് രൂപതാധ്യക്ഷനായി. 834-ൽ അദ്ദേഹം മെത്രാനായ ഗവുട്ട് ബർട്ടിനേയും മറ്റു ചില വൈദികരേയും സ്വീഡനിലേക്കയച്ചു.

848-ൽ ആൻസ്ഗാർ സ്വീഡനിൽ വീണ്ടും വന്നു. അന്നത്തെ സ്വീഡൻ രാജാവായിരുന്ന ഓളാഫിനെ കാണുകയും ജർമ്മൻ

ചക്രവർത്തിയുടേയും ഡന്മാർക്കു രാജാവിന്റേയും എഴുത്തുകൾ കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. അതനുസരിച്ചാണ് സ്വീഡനിൽ ക്രിസ്തുമതപ്രചരണത്തിന് വീണ്ടും അനുമതി ലഭിച്ചത്. ഡന്മാർക്കു കാരണമായ ആൻസ്ഫ്രിഡ്, റിംബർട്ട് എന്നിവർ ഇവിടെ മിഷിനറിമാരാണ്.

9. നോർവെ, ഐസ്‌ലണ്ട്

നോർവെയിൽ ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന് നേതൃത്വം നൽകിയത് രാജാക്കന്മാരാണ്. എന്നാൽ അവർക്ക് ക്രിസ്തുമതത്തെപ്പറ്റി ശരിയായ അറിവില്ലായിരുന്നതിനാൽ യഥാർത്ഥ ക്രൈസ്തവ നവീകരണത്തിന് കാലവിളംബം വന്നു.

10. സ്കോട്ട്‌ലന്റിലെ മാനസാന്തരം

ഉത്തരജർമ്മൻ സ്കോട്ട്‌ലന്റ് വർഗ്ഗക്കാരുടെ ഇടയിൽ (വെസ്റ്റ് വർഗ്ഗക്കാരുടെ ഇടയിൽ) ക്രിസ്തുമതപ്രചരണത്തിന് പരിശ്രമിച്ചവരിൽ പ്രധാനി ചാർലിമെയിൻ ചക്രവർത്തിയാണ്. എന്നാൽ സ്കോട്ട്‌ലന്റ് വർഗ്ഗക്കാർ ക്രിസ്തുമതസ്വീകരണം രാഷ്ട്രീയ അടിമത്തമായി തിരിച്ചറിഞ്ഞു. തന്മൂലം ചക്രവർത്തിയുടെ നീക്കത്തെ അവർ ശക്തിയായി എതിർത്തു. എങ്കിലും ജർമ്മൻ ചക്രവർത്തിയായിരുന്ന ഓട്ടോ ഒന്നാമന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം പുരോഗമിച്ചു.

11. മൊറോക്കോ

സിറിലും മെത്തോഡിയൂസും

സ്കോട്ട് വർഗ്ഗക്കാരുടെ നേതാവായിരുന്ന റാസ്സി സ്കോട്ടിന്റെ ക്ഷണപ്രകാരം സിറിലും (827-869) മെത്തോഡിയൂസും (825-885) മൊറോക്കോയിൽ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തിന് ആഗതരായി ഇവരാണ് 'സ്കോട്ടുകളുടെ പ്രേഷിതർ' എന്നറിയപ്പെടുന്നവർ.

സിറിലിന്റെ സേവനം സ്തുത്യർഹമാണ്. സ്കോട്ടിലാഷയിൽ വിദഗ്ദ്ധനായിരുന്ന അദ്ദേഹം പുതിയ അക്ഷരമാലയുണ്ടാക്കി. ഈ അക്ഷരമാലയാണ് നേരിയ മാറ്റങ്ങളോടുകൂടിയാണെങ്കിലും റഷ്യ, വള്ളാഹിയ, ബൾഗേറിയ, സെർവിയ, തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ആരാധനക്രമം സ്കോട്ടിലാഷയിലാക്കിയതും സിറിലാണ്.

12. ബൊഹേമിയ

ബൊഹേമിയ പൂർണ്ണമായി കീഴടക്കുവാൻ ചാർലിമെയിനോ, ലേവിസ് രാജാവിനോ കഴിഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും അത് റെഗൻ സ്മൂർഗ്ഗ്

രൂപതയുടെ ഭാഗമായിരുന്നു. പിന്നീട് ബൊഹേമിയ മൊറോക്കോയൻ രാജാവായ സാട്ടോപ്ലൂക്കിന്റെ അധീനതയിലായി. ഇക്കാലത്തെ രാജാവ് ബൊഹേമിയൻ പ്രഭുവായ ബോർസിവായിയുടെ പുത്രിയെ വിവാഹം ചെയ്തു. ബോർസിവായിയും ഭാര്യ ലൂഡ്മില്ലയും കുട്ടികളും ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചു.

13. പോളണ്ട്

പോളണ്ടിൽ ആദ്യമായി പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം നടത്തിയത് സ്കോട്ടിക് വൈദികരായിരുന്നു. സിറിലും മെത്തോഡിയൂസും പോളണ്ടുസഭയുടെയും പ്രേഷിതരായാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. റാസ്സി സ്കോട്ട് രാജാവിന്റെ കാലത്ത് പോളണ്ട്മൊറോക്കോയിൽ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് സിറിലും മെത്തോഡിയൂസും മൊറോക്കോയിൽ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം നടത്തിയപ്പോൾ പോളണ്ടിലേക്കും മിഷനറിമാരെ അയച്ചു. അങ്ങനെ പോളണ്ടിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ അവസരം ലഭിച്ച ഒരു സ്കോട്ട് മിഷനറിയാണ് വിസ്നാക്ക്. മൊറോക്കോയിൽ സാമ്രാജ്യം തകർന്നപ്പോൾ രാജാക്കന്മാരും, വൈദികരും അഭയംപ്രാപിച്ചത് പോളണ്ടിലാണ്. അവിടെ ഡ്യൂക്കായിരുന്ന സെമോവിറ്റിന്റെ കാലത്ത് ക്രിസ്തുമതം കൂടുതൽ വ്യാപിച്ചു.

14. ബൾഗേറിയ

ബൾഗേറിയക്കാർ റൂറേനിയൻകാരായിരുന്നു. പക്ഷേ അവർ വളരെക്കാലം സ്കോട്ടിക് പ്രദേശങ്ങളിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ ഭാഷയും, ആചാരങ്ങളും. വിശ്വാസവും സ്കോട്ടിക് ആയിരുന്നു. ഡാന്യൂബിനടുത്തുള്ള സമതലപ്രദേശത്ത് താമസിച്ചുകൊണ്ട് ബൈസന്റൈൻ സാമ്രാജ്യത്തെ പലപ്പോഴും ആക്രമിച്ചിരുന്ന ഇക്കൂട്ടർ 813-ൽ ആഡ്രിയാനോപ്പിൾ കീഴടക്കി. അവിടെനിന്ന് അനേകരെ അടിമകളാക്കി ബൾഗേറിയയിലേക്ക് കൊണ്ടുപോന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഒരു മെത്രാനും ഒരു കൂട്ടം ക്രിസ്ത്യാനികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവരാണ് ബൾഗേറിയയിൽ ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിപ്പിച്ചത്.

15. ഹങ്കറി

മാഗിയർ വർഗ്ഗക്കാരാണ് ഹങ്കറിയിൽ അധിവസിച്ചിരുന്നവരിൽ അധികവും.

ആദ്യമായി ഇവർ ക്രിസ്തുമതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടത് ബൈസന്റൈൻ കാരുമായുള്ള സമ്പർക്കത്തിലൂടെയാണ്. ഹങ്കറിയുടെ

ചുറ്റുമുള്ള രാജ്യങ്ങൾ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച വയായിരുന്നതാണു്. 950-ൽ ജർമ്മനിയിലെ രാജാവായിരുന്ന ഓട്ടോ ഒന്നാമന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം പാസ്റ്റാവിലെ മെത്രാൻ ഹങ്കറിയിലേക്ക് മിഷനറിമാരെ അയച്ചു. ഹങ്കറിയിലെ രാജാവായിരുന്ന ഗെയിസ്ട്രാൻസിൽവേനിയാരാജാവായ ഗൈയുളയുടെ പുത്രിയും ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുമായ സാവോൾട്ടയെയായിരുന്നു വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നതു്. ക്രമേണ ഗെയിസയ്യും ക്രിസ്തുമതാനുഭാവിയാ യായിത്തീർന്നു. മാഗിയാർ വർഗ്ഗക്കാർ കീഴടക്കിയ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്ന് കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന ജനങ്ങളിൽ പലരും ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു. ഗയിസരാജാവ് അനുകൂലമാണെന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ തങ്ങളുടെ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം അവർ പരസ്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു.

16. റഷ്യ

പന്ത്രണ്ട് ശ്ലീഹന്മാരിലൊരാളായ ആൻഡ്ര സിതിയായിൽ വെച്ച് മടണമടഞ്ഞതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹമാണ് റഷ്യയുടെ അപ്പസ്തോലൻ എന്ന അറിയപ്പെടുന്നത്. ഒൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കിഴക്കേ യൂറോപ്പിൽ താമസിച്ചിരുന്ന റഷ്യാക്കാർ റൂറിക്ക് എന്ന വരാഞ്ചിയൻ രാജകുമാരന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ റഷ്യയിൽ പ്രവേശിച്ചു. 862-ൽ അദ്ദേഹമാണ് റഷ്യൻ സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിച്ചത്. ഈ അവസരത്തിൽ റഷ്യാക്കാർ ബൈബിളിന്റെ കാര്യമായും ക്രിസ്തുമതവുമായും ബന്ധപ്പെട്ടു.

മദ്ധ്യയുഗത്തിലെ സഭ

൨൫.ഡി. 754 മുതൽ 1870 വരെ മാർപ്പാപ്പ സാർവ്വത്രിക സഭാഭ്യക്ഷൻ മാത്രമല്ല ഒരു പരിപൂർണ്ണ രാഷ്ട്രാധികാരിയുമായിരുന്നു. ഇറ്റലിയുടെ മദ്ധ്യഭാഗത്ത് പേപ്പൽസ്റ്റേറ്റ്, പത്രോസിന്റെ പത്രമേനി എന്നീ പേരുകളിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു ഭൂവിഭാഗമായിരുന്ന മാർപ്പാപ്പയുടെ രാജ്യം.

ഈ പ്രദേശത്ത് രാജാവിന്റേതായ എല്ലാ ഭൗതികാധികാരങ്ങളും മാർപ്പാപ്പായ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഈ അവസ്ഥാവിശേഷം ആരും മനഃപൂർവ്വം വരുത്തിവെച്ചതല്ല. എങ്കിലും ഇത് സഭാഭരണത്തിൽ വ്യക്തമായ സ്വാധീനം ചെലുത്താതിരുന്നില്ല.

പേപ്പൽസ്റ്റേറ്റ്

313-ൽ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ സഭ സ്വതന്ത്രയായപ്പോൾ ആരാധനാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനും വസ്തുവകകൾ കൈവശം വയ്ക്കുന്നതിനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം സഭയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചു. അതേത്തു

ടർന്ന് കോൺസ്റ്റന്റൈൻ ചക്രവർത്തിയും ഉദാരമതികളായ നിരവധി പ്രഭുക്കന്മാരും സഭയ്ക്ക് ഭൗതികാവശ്യങ്ങൾക്കായി വിസ്തൃതമായ ഭൂപ്രദേശങ്ങൾ ദാനം ചെയ്തു. ക്രമേണ ഇറ്റലിയിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഭൂവുടമ മാർപ്പാപ്പായായി.

രാഷ്ട്രീയാധികാരം ലഭിച്ചതോടെ സഭാധികാരികളുടെ ക്രിസ്തീയലാളിത്വവും അരുപിയും ആഡംബരജീവിതത്തിനും, വേഷവിധാനങ്ങൾക്കും വഴിമാറിക്കൊടുത്തു എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സഭാധികാരികൾ രാജകൊട്ടാരങ്ങളിലെ സുഖജീവിതം ആരംഭിക്കുകയാണ്. അതോടൊപ്പംതന്നെ രാജകീയമായ പ്രൗഢികൾ അവരുടെ എല്ലാ വ്യാപാരങ്ങളിലേയ്ക്കും കടന്നുവന്നു.

മാർപ്പാപ്പായ്ക്ക് ലാറ്റൻകൊട്ടാരം സൗജന്യമായി ലഭിച്ചു. രാജകീയവേഷവിധാനങ്ങളായ കിരീടവും പുറംകുപ്പായവും ചുവന്ന ഉടുപ്പും മറ്റു രാജകീയവസ്ത്രങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങി. മാർപ്പാപ്പായുടെ അംഗവടി രാജാവിന്റെ ചെങ്കോലിനു പകരമായി. ഇങ്ങനെ രാജാവിന്റെ എല്ലാ വേഷവിധാനങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും സഭാധികാരിയായ മാർപ്പാപ്പായുടെ അവകാശമാക്കി.

മാർപ്പാപ്പ രാഷ്ട്രത്തലവനുംകൂടി ആയപ്പോൾ സ്വന്തം രാജ്യത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തിന്റെ ചുമതലകൂടി അദ്ദേഹത്തിൽ നിക്ഷിപ്തമായി. ബാഹ്യശക്തികളിൽനിന്നും പേപ്പൽ സ്റ്റേറ്റുകളെ രക്ഷിക്കുക ആവശ്യമായിവന്നു. ഇതിനായി മാർപ്പാപ്പ ഫ്രാൻസിന്റെ സഹായം തേടി. പലപ്പോഴും രാജാവിന്റെ ഇംഗിതത്തിനു വഴങ്ങാനും ബാധ്യസ്ഥനായി. അതിന്റെ ഫലമായി രാജാക്കന്മാർ സഭാഭരണത്തിലും കൈകടത്താൻ തുടങ്ങി. ഫ്രാൻസിലെ രാജാവായ ചാർലിമെയിന്റെ കാലത്ത് ഈ കൈകടത്തൽ വളരെ വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിയും.

പാശ്ചാത്യസഭയുടെ നവോത്ഥാനം മദ്ധ്യയുഗത്തിൽ

സഭയുടെ ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രീയാധികാരികളുടെ അമിതമായ ഇടപെടൽ സഭയ്ക്ക് വളരെയധികം ദോഷംചെയ്തു. രാജാക്കന്മാരും മറ്റു ഭരണാധിപന്മാരും തങ്ങളുടെ ബന്ധുക്കളെയും സ്നേഹിതരെയും സഭയുടെ അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. അങ്ങനെ അനർഹരായ പലരും സഭയിൽ അധികാരത്തിൽ കയറിപ്പറ്റി. ഇവർ സഭയിൽ ധർമ്മികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ അധഃപതനത്തിന് വഴിയൊരുക്കി. വിദേശാക്രമണങ്ങളും തൽഫലമായ അരക്ഷികാവസ്ഥയും വലിയൊരു ആഘാതമായിരുന്നു.

ഇപ്രകാരം വിവിധ മണ്ഡലങ്ങളിൽ പാളിപ്പോയ സഭയെ നവീകരിക്കേണ്ടത് ആ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യമായിരുന്നു. ഇതു മനസ്സിലാക്കി ശരിയായ പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നും വഴുതിമാറിക്കൊണ്ടിരുന്ന ജനങ്ങളെ തിരികെ കൊണ്ടുവരുവാനും വികലമായ ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തെ പുനർജീവിപ്പിക്കുവാനും ചിലർ തയ്യാറായി. ഇമ്മാതിരി നവോത്ഥാനപ്രസ്ഥാനങ്ങളുമായി ആദ്യം രംഗപ്രവേശനം ചെയ്തത് ക്ലൂണിയയിലെ സന്യാസികളാണ്. ആശ്രമജീവിതനവീകരണമായിരുന്നു അവരുടെ മുഖ്യലക്ഷ്യം.

ക്ലൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനം

ആശ്രമജീവിതനവീകരണത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടമാണ് ക്ലൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനം. ഫ്രാൻസിലെ ക്ലൂണിനഗരത്തിൽ 910-ൽ സ്ഥാപിതമായ ഒരു സന്യാസവിഭാഗത്തെയാണ് ക്ലൂണിയൻ എന്ന പേരിൽ വിളിച്ചത്.

ആശ്രമജീവിതനവീകരണം

മദ്ധ്യശതകങ്ങളിൽ പാശ്ചാത്യസഭയ്ക്കുണ്ടായ ആദ്ധ്യാത്മികാധഃപതനം ആശ്രമജീവിതത്തേയും സാരമായി ബാധിച്ചു. പല മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയും ആശ്രമങ്ങളിൽ സ്വന്തം കുന്നുകൂടിയപ്പോൾ ആശ്രമവാസികൾ ലൗകികതകൃത്യത്തിലേയ്ക്ക് തിരിയുവാൻ ഇടയായി. ലൗകികസുഖാനുഭവങ്ങളെ മാത്രം ലക്ഷ്യംവെച്ചുകൊണ്ടും രാഷ്ട്രീയാധികാരികളുടെ ശിക്ഷണനടപടികളിൽനിന്നും രക്ഷനേടുവാൻ വേണ്ടിയും ആശ്രമജീവിതം സ്വീകരിക്കുന്നവർ ഒട്ടും കുറവല്ലായിരുന്നു അക്കാലത്ത്. ആശ്രമമാധിപന്മാരുടെ അസാമാർഗ്ഗികജീവിതം പലരുടെയും വിമർശനത്തിനും ഇടർച്ചയ്ക്കും കാരണമായി. ദൈവത്തിനുവേണ്ടി സ്വയം സമർപ്പിച്ചിറങ്ങിയവരുടെയിടയിലാണ് നവീകരണം ആദ്യമായി നടക്കേണ്ടത് എന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ചില വിശുദ്ധർ അതിനായി ശ്രമിച്ചുതുടങ്ങി.

ജന്മിസമ്പ്രദായം

ആശ്രമജീവിതനവീകരണത്തിന്റെ അലകൾ അന്നത്തെ സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക-രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥിതിയിലും ചലനങ്ങളുണ്ടാക്കി. ജന്മിസമ്പ്രദായമാണ് എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ പതിമൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ പശ്ചിമയൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ നിലവിലിരുന്നത്. യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥ കൃഷിപ്രധാനമായപ്പോൾ കൂടുതൽ സുരക്ഷിതത്വത്തിനുവേണ്ടി ഏർപ്പെടുത്തിയ സൈനികരാഷ്ട്രീയവ്യവസ്ഥിതിയാണ് ഫ്യൂഡലിസം.

നവീകരണം ഉന്നതതലങ്ങളിൽ

മാർപ്പാപ്പാമാരുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള നവീകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ ആശ്രമജീവിതനവീകരണത്തിന്റെ പരിണിതഫലമെന്ന് വേണമെങ്കിൽ വിശേഷിപ്പിക്കാം. സഭാനേതൃത്വത്തിന്റെ ഉന്നതതലങ്ങളിലാണ് ഏറ്റവുമധികം നവീകരണം ആവശ്യമായി വന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് നവീകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളുമായി ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടവർ മാർപ്പാപ്പാമാരായപ്പോൾ അവർ നവീകരണം റോമൻ കൂരിയായിൽതന്നെ ആരംഭിച്ചത്.

ഭിക്ഷു-സന്യാസികൾ (Mendicant Orders)

പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലും പതിമൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലുമായി സഭയിൽ അങ്ങിങ്ങു തെറ്റായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങി. തങ്ങളുടെ ജീവിതമാതൃകകൊണ്ടും ഉപദേശംകൊണ്ടും മനുഷ്യരെ നല്ലവഴിക്കു തിരിക്കാമെന്ന വിശ്വാസത്തോടെ രണ്ടുപേർ പ്രവർത്തനരംഗത്തേക്കിറങ്ങിയത്; അസ്സീസ്സിലെ വി. ഫ്രാൻസിസും, സ്പെയിൻകാരനായ ഡോമിനിക്കു ഗുഡ്മാനും ഫ്രാൻസിസ്കൻ സന്യാസസഭയ്ക്കും ഡോമിനിക്കൻ സന്യാസസഭയ്ക്കും രൂപം നൽകിയത് ഇവരാണ്. ഈ സഭാംഗങ്ങൾ ഭിക്ഷാടനംചെയ്ത് ജീവിച്ചിരുന്നതിനാൽ ഭിക്ഷു-സന്യാസികൾ എന്ന പേരും സിദ്ധിച്ചു.

ശിക്ഷണനടപടികൾ (Inquisition)

സഭയ്ക്കുള്ളിൽ ചരിദ്രങ്ങൾ പ്രകടമായപ്പോൾ സഭാനേതൃത്വം ജാഗരൂകമായി, അതിന്റെ ഫലമാണ് ഇൻക്വിസിഷൻ എന്ന പേരിൽ ഉണ്ടായ ശിക്ഷണനടപടികൾ. കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തിനെതിരായ പ്രവൃത്തികൾ കണ്ടുപിടിക്കുക, മതദ്രോഹപ്രവർത്തനങ്ങൾ നിരോധിക്കുക, ഇവയിൽ ഏർപ്പെടുന്നവരെ ശിക്ഷിക്കുക, മതവിശ്വാസവിരുദ്ധഗ്രന്ഥങ്ങളെ നിരോധിക്കുക തുടങ്ങിയവയ്ക്കുവേണ്ടി റോമിൽ ഗ്രിഗറി ഒമ്പതാമൻ പാപ്പാ (1227-41) സ്ഥാപിച്ച ഒരു പ്രത്യേക ശിക്ഷണരീതിയത്രെ ഇൻക്വിസിഷൻ.

ക്രിസ്തീയ സഭയും ഇസ്ലാംമതവും

സഭാസമൂഹത്തിനുള്ളിൽത്തന്നെയുണ്ടായ ഭിന്നതകളേയും അനൈക്യത്തേയും ഇല്ലായ്മചെയ്യാൻ ഇൻക്വിസിഷൻ തുടങ്ങിയ ശിക്ഷണനടപടികൾ സ്വീകരിച്ച സഭാധികാരികൾക്ക് പുറമേനിന്നുള്ള പുതിയ ചില ഭീഷണികളെ നേരിടേണ്ടിവന്നു. അതിലൊന്ന് ഇസ്ലാംമതത്തിന്റെ മുന്നേറ്റമാണ്.

മുഹമ്മദിനെ പ്രവാചകൻ

എ.ഡി. 570-ൽ അറേബ്യയിലെ മെക്കയിൽ ഖുറൈഷ് വർഗ്ഗത്തിൽ മുഹമ്മദ് ജനിച്ചു. ഇദ്ദേഹമാണ് ഇസ്ലാംമതത്തിന്റെ സ്ഥാപകൻ.

ഏകാന്തതയും ധ്യാനാത്മകജീവിതവും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്ന മുഹമ്മദ് മെക്കയുടെ പരിസരത്തുള്ള ഹീരമലയിലെ ഗുഹകളിൽ പോയി വസിക്കുക പതിവായിരുന്നു. അവിടെവെച്ച് തന്റെ നാല്പതാമത്തെ വയസ്സിൽ ഒരു ദർശനമുണ്ടായതായി അദ്ദേഹം പറയുന്നു. സത്യവിശ്വാസം ലോകത്തിനു പ്രദാനം ചെയ്യുവാനും കുറി

നവം ആസന്നവുമായ ദൈവവിധിയെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കുവാനും ദൈവത്തിന്റെ മതത്തെ ശുദ്ധീകരിക്കാനുമായി ദൈവത്താൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ട അവസാനത്തെ പ്രവാചകനാണ് താനെന്ന് മുഹമ്മദ് വിശ്വസിച്ചു. ഹീരമലയിൽവെച്ചു ലഭിച്ച വെളിപാടുകളും പ്രവാചകന്റെ വചനങ്ങളുമാണ് മുസ്ലീംങ്ങളുടെ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥമായ ഖുർആന്റെ ഉള്ളടക്കം.

ഇസ്ലാമും സഭയും

ആദ്യകാലങ്ങളിൽ യഹൂദ-ക്രൈസ്തവ മതങ്ങളോട് സഹവർത്തിത്വം പാലിക്കുവാനും അവയിലെ പല സത്യങ്ങളും അംഗീകരിക്കുവാനുമുള്ള വിശാലമനസ്ഥിതി മുഹമ്മദിനുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ക്രമേണ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താഗതിയിലും സമീപനരീതികളിലും പ്രകടമായ മാറ്റങ്ങൾ വന്നു. നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയെന്ന് കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന സത്യവിശ്വാസം പുനരവതരിപ്പിക്കുക, ആസന്നമായ വിധിയെപ്പറ്റി പ്രവചിക്കുക എന്നിവയായിരുന്നുവെല്ലാം മുഹമ്മദിന്റെ ദൗത്യം. ഇതു സാധിക്കണമെങ്കിൽ മറ്റു മതങ്ങളുടെമേൽ ഒരു വിശുദ്ധ യുദ്ധം (ജിഹാദ്) നടത്തണമെന്ന് അദ്ദേഹം ധരിച്ചുവശായി. മെക്കയിലെ എതിർപ്പുകൾമൂലം 622-ൽ മെദീനയിലേയ്ക്കു പലായനം ചെയ്യേണ്ടിവന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഈ ചിന്താഗതിക്കു ശക്തികൂടി.

മുഹമ്മദിനുശേഷം പിൻഗാമികളായ ഖാലിഫ്മാർ അറേബ്യയുടെ പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങൾ കീഴടക്കാനാരംഭിച്ചു. ബൈസന്റീൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ സമ്പന്നഭാഗങ്ങൾ അവരുടെ കൈവശമായി.

കീഴടക്കിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പരസ്യാരാധന മുടക്കിയെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും അപ്പോൾ ചെയ്തില്ല. എന്നാൽ അറേബ്യയിൽനിന്ന് എല്ലാ ക്രൈസ്തവരേയും യഹൂദരേയും നാടുകടത്തി. തത്ഫലമായി ക്രിസ്തുമതം പരിലസിച്ചിരുന്ന പലയിടങ്ങളിലും സഭ ക്ഷയിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനികളും യഹൂദരുമൊഴിച്ചുള്ള മത വിഭാഗങ്ങൾ ഇസ്ലാമിൽ ചേരാൻ തയ്യാറായിരുന്നു.

ഇസ്ലാമിന്റെ ഈ മുന്നേറ്റം ക്രിസ്തീയസഭക്കൊരു ഭീഷണിയായിരുന്നു. പൗരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിൽ സംഘടിതസഭയ്ക്ക് അടിക്കടിയുണ്ടായ പരാജയങ്ങൾ ചില നടപടികളെടുക്കാൻ സഭാനേതൃത്വത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഇതിന്റെ ഫലമായിരുന്നു കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾ.

എന്താണ് കുരിശുയുദ്ധം?

മുസ്ലീംങ്ങളുടെ കൈകളിൽനിന്നും തിരുക്കല്ലറയും മറ്റു വിശുദ്ധ സ്ഥലങ്ങളും വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനും മുഹമ്മദീയാക്രമണത്തിൽ നിന്ന്

പശ്ചിമയൂറോപ്പിനെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി മദ്ധ്യയുഗത്തിൽ, മാർപ്പാപ്പാമാരുടെ അംഗീകാരത്തോടും അനുഗ്രഹാശിസ്സുകളോടുംകൂടി പാശ്ചാത്യക്രൈസ്തവർ നടത്തിയ ഐതിഹാസിക സമരമുന്നേറ്റങ്ങളാണ് കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾ എന്നപേരിലറിയപ്പെടുന്നത്. ഇതിൽ പങ്കെടുത്തവർക്കെല്ലാം ആദ്ധ്യാത്മികവും ഭൗതികവുമായ നിരവധി ആനുകൂല്യങ്ങൾ മാർപ്പാപ്പാമാർ നല്കി. പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറഞ്ഞ കുരിശുയോദ്ധാക്കളെ പ്രായശ്ചിത്തപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യകതയിൽനിന്ന് ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്തു.

കുരിശുയുദ്ധത്തിന്റെ കാരണങ്ങൾ

ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽത്തന്നെ അറബികൾ പാലസ്തീൻ കീഴടക്കി. എങ്കിലും പരസ്പരധാരണയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ കൂടാതെ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു തിരുക്കല്ലറ സന്ദർശിക്കുന്നതിനു സാധിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ 11-ാം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ സെലൂഷ്യൻ തുർക്കികളുടെ മുന്നേറ്റത്തെത്തുടർന്ന് തിരുക്കല്ലറയിലേയ്ക്കുള്ള തീർത്ഥാടകരുടെ പ്രവാഹം നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടു. 1010-ൽ ഖാലിഫായിരുന്ന ഹാക്കിം തിരുക്കല്ലറയുടെ മുകളിലുണ്ടായിരുന്ന ദൈവാലയം നശിപ്പിച്ചു. 1071-ലെ മാൻസിക്കാർട്ട് യുദ്ധത്തിൽ തുർക്കികൾ ബൈസന്റീൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെമേൽ നിർണ്ണായകമായ വിജയം നേടിയതോടെ തീർത്ഥാടനം കൂടുതൽ വിഷമകരമായി. കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾക്കു വഴിതെളിച്ച ഒരു പ്രധാന കാരണമായിരുന്നു ഇത്.

1071-ൽ തുർക്കികൾ ജറുസലേം കീഴടക്കി. തിരുക്കല്ലറ സന്ദർശിക്കുന്ന തീർത്ഥാടകരിൽനിന്ന് ഭീമമായ നികുതി അവർ ഈടാക്കി. ചിലപ്പോൾ തീർത്ഥാടകർ ആക്രമിക്കപ്പെടുകയും കൊള്ളയടിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും അറബികളേക്കാൾ കൂടുതൽ ഉപദ്രവകാരികളായിരുന്നു തുർക്കികൾ എന്നു തോന്നുന്നില്ല. സിറിയയിലും ഏഷ്യാമൈനറിലുമുണ്ടായ മുസ്ലീം ആക്രമണങ്ങളും കുരിശുയുദ്ധങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ആശയം വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ സഹായിച്ചു.

കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾക്കുള്ള ആസന്നകാരണമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നത് ബൈസന്റീൻ ചക്രവർത്തിയായിരുന്ന അലക്സി യൂസ് കൊന്നേനുസിന്റെ (1081-1118) സഹായാഭ്യർത്ഥനയാണ്. അതിനുമുമ്പ് 1071-ലെ മാൻസിക്കാർട്ട് യുദ്ധത്തിൽ ബൈസന്റീൻസൈന്യം പരാജയപ്പെട്ടതിനെത്തുടർന്ന് പൗരസ്ത്യക്രൈസ്തവരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും തുടരെത്തുടരെ സഹായാഭ്യർത്ഥനകൾ

അന്നത്തെ മാർപ്പാപ്പായായിരുന്ന ഗ്രിഗറി ഏഴാമനു (1073-1085) ലഭിച്ചിരുന്നു. തന്റെ ആശ്രിതരായിരുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരെയെല്ലാംകൂടി ഒരു സൈന്യം രൂപീകരിച്ച് ബൈസന്റീൻ സൈന്യത്തെ സഹായിക്കുകയെന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ 1074-ൽ മാർപ്പാപ്പാ ഒരു പരിപാടിക്ക് രൂപംകൊടുത്തതുമാണ്. ഇതിന്റെകൂടെ തിരുക്കല്ലറയിലേക്ക് തീർത്ഥാടനം നടത്താമെന്ന ഉദ്ദേശവും പാപ്പായ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഏതായാലും ഈ പരിപാടി പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാനുള്ള നടപടികൾ ആരംഭിച്ചത് ഊർബൻ രണ്ടാമൻ (1088-99) പാപ്പായുടെ കാലത്ത് അലക്സിയൂസ് ചക്രവർത്തിയുടെ അഭ്യർത്ഥനയെത്തുടർന്നാണ്.

ഊർബൻ പാപ്പായ്ക്കു മുമ്പുതന്നെ കുരിശുയുദ്ധങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ആശയം ചില മാർപ്പാപ്പാമാർ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏ.ഡി. 1000-ത്തിനുശേഷം സിൽവെസ്റ്റർ രണ്ടാമൻ (999-1003) ക്രിസ്തുവിന്റെ പടയാളികളെ ഉണരുവിൻ എന്നുദ്ഘോഷിച്ചു. 1010-ൽ ഖാലിഫ് ഹാക്കിം തിരുക്കല്ലറയുടെ ദേവാലയം നശിപ്പിച്ചപ്പോൾ സെർജിയൂസ് നാലാമനും (1009-1012) ഇതുപോലൊരു അഭ്യർത്ഥന പുറപ്പെടുവിക്കുകയുണ്ടായി. ഗ്രിഗറി ഏഴാമൻ (1073-1085) മരണത്തിനു തൊട്ടുമുമ്പ് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ ഭരിക്കുവാനെന്നതിനേക്കാൾ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത് വിശുദ്ധസ്ഥലങ്ങൾ രക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻവേണ്ടി എന്റെ ജീവൻ അപകടപ്പെടുത്തുവാനാണ്.

1095 നവംബർ 18-ാം തീയതി ക്ലൈമോൺ എന്ന സ്ഥലത്ത് ഒരു കൗൺസിൽ ആരംഭിച്ചു. കൗൺസിൽ തുടങ്ങിയതിന്റെ പത്താം ദിവസം പൊടുന്നനെ ഊർബൻ രണ്ടാമൻ കുരിശുയുദ്ധങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള തന്റെ ആശയം നാടകീയമായി അവതരിപ്പിച്ചു. തുർക്കികളുടെ നിരന്തര പീഡനങ്ങൾക്കു വശംവദരായിക്കൊണ്ടിരുന്ന പൗരസ്ത്യക്രൈസ്തവരെ സഹായിക്കാൻ അദ്ദേഹം എല്ലാ പ്രഭുക്കന്മാരോടും ആവശ്യപ്പെട്ടു. ജറുസലേം അവരുടെ ലക്ഷ്യമായി അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. അന്നു മുസ്ലീം അധീനതയിലായിരുന്ന തിരുക്കല്ലറയെപ്പറ്റി പറയാനും പോപ്പ് മറന്നില്ല. ഈ ദൗത്യനിർവ്വഹണത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നവരുടെയെല്ലാം പാപങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും മോചിക്കപ്പെടുമെന്നും അദ്ദേഹം വാക്കുകൊടുത്തു.

ഒന്നാം കുരിശുയുദ്ധം

ഊർബൻ പാപ്പായുടെ അഭ്യർത്ഥനയ്ക്ക് പ്രതീക്ഷയിൽക്കവിഞ്ഞ ഫലമുണ്ടായി. ആദ്യം രംഗത്തിറങ്ങിയത് വേണ്ടവിധം ആയുധങ്ങൾ

ഉില്ലാതിരുന്ന കുറെ സാധാരണ തീർത്ഥാടകരാണ്. ഹങ്കേറിയക്കാരും തുർക്കികളും ചേർന്ന് ഇവരെയെല്ലാം തുരത്തി. കുറെപ്പേരെ വധിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവരിൽ പ്രധാന വിഭാഗത്തെ നയിച്ചിരുന്നത് പീറ്റർ സന്യാസിയായിരുന്നു. പിന്നീട് ഇദ്ദേഹം പ്രഭുക്കന്മാരുടെ സൈന്യവുമായി യോജിച്ചു.

ജറുസലേം കീഴടങ്ങിയെന്നുകേട്ട് ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ട ബരഗിക്കാരും ലൊമ്പാർഡുകാരും ജർമ്മൻകാരും പോയറ്റേവിൽകാരും 1101-ൽ ഏഷ്യാമൈനർ കടക്കവേ തുർക്കികളുടെ ആക്രമണത്തിനു വിധേയരാകുകയും പരിപൂർണ്ണമായി നശിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

രണ്ടാം കുരിശുയുദ്ധം

1144-ൽ തുർക്കികൾ എദേസ്സാ പിടിച്ചെടുത്തു. ഈ വാർത്തയറിഞ്ഞ് എഡുജിൻ മൂന്നാമൻ പാപ്പാ (1145-1153) രണ്ടാമത്തെ കുരിശുയുദ്ധം സംഘടിപ്പിച്ചു. ക്ലൈമോസിലെ വി. ബർണ്ണാർദിന്റെ അഭ്യർത്ഥന സ്വീകരിച്ച് ഫ്രാൻസിലെ രാജാവ് ലൂയിസ് ഏഴാമനും ജർമ്മനിയിലെ കൊൺറാഡ് മൂന്നാമനും കൂടിയാണ് ഇപ്രാവശ്യം രംഗത്തിറങ്ങിയത്. സിറിയായിലെത്തിയപ്പോൾ ഡമാസ്കസിന്റെ മേൽ ഒരാക്രമണം നടത്തിയെങ്കിലും അതും പരാജയത്തിലാണ് കലാശിച്ചത് (1148). ഇതോടെ സൈന്യം മുഴുവൻ മടങ്ങിപ്പോന്നു.

മൂന്നാം കുരിശുയുദ്ധം

1187-ൽ സലാഡിൻ ജറുസലേം പിടിച്ചെടുത്തപ്പോൾ മാത്രമാണ് പലർക്കും പരിതഃസ്ഥിതികളെപ്പറ്റി ബോധമുണ്ടായത്. അങ്ങനെ മൂന്നാം കുരിശുയുദ്ധത്തിന്റെ ഒരുക്കം ആരംഭിച്ചു.

നാലാം കുരിശുയുദ്ധം

തീർത്ഥാടകർക്ക് ജറുസലേം സന്ദർശിക്കാനുള്ള അനുവാദം റിച്ചാർഡ് ഒന്നാമൻ നേടിയിരുന്നെങ്കിലും വിശുദ്ധ സ്ഥലങ്ങൾ അപ്പോഴും മുസ്ലീംങ്ങളുടെ അധീനതയിലായിരുന്നു.

അതുകൊണ്ട് ആ പ്രദേശങ്ങൾ സ്വതന്ത്രമാക്കുന്നതിന് പുതിയൊരു ശ്രമംകൂടി നടത്താൻ പോപ്പ് ഇന്നസെന്റ് മൂന്നാമൻ (1198-1216) തീരുമാനിച്ചു. 1198-ൽ അതിനുവേണ്ടി പ്രസംഗങ്ങളും പ്രചരണങ്ങളും തുടങ്ങി.

അഞ്ചാം കുരിശുയുദ്ധം

ആക്രമയ്ക്ക് ഒരു ഭീഷണിയെന്നോണം മുസ്ലീംങ്ങൾ താബോർമലയിൽ ഒരു കോട്ട നിർമ്മിച്ചു. വിവരമറിഞ്ഞയുടനെ 1213-ൽ പോപ്പ്

ഇന്നസെന്റ് മൂന്നാമൻ പുതിയൊരു ആക്രമണത്തിനു പ്രേരണ ചെലുത്തി. സൈപ്രസിലെയും ഹങ്കറിയിലെയും രാജാക്കന്മാർ 1217-ൽ വിശുദ്ധനാട്ടിൽ എത്തി. പക്ഷേ വലിയ വിജയമൊന്നുമുണ്ടായില്ല.

ഏഴാം കുരിശുയുദ്ധം

ഈജിപ്ഷ്യൻ സുൽത്താന്റെ കുലിപ്പട്ടാളം 1244-ൽ ജറൂസലേം പിടിച്ചെടുത്തു. ഫ്രഞ്ചുരാജാവായിരുന്ന ലൂയിസ് ഒമ്പതാമനും ഇംഗ്ലീഷ്-നോർവ്വീജിയൻ പ്രഭുക്കന്മാരും ഇന്നസെന്റ് നാലാമൻ പാപ്പാ (1243-54) യുടെ അഭ്യർത്ഥന സ്വീകരിച്ച് ഏഴാമത്തെ കുരിശുയുദ്ധത്തിന് ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടു.

എട്ടാം കുരിശുയുദ്ധം

മാമലൂക്ക് സുൽത്താൻ ബെയ്ബാർസ് ഒന്നാമൻ (1260-1277) ലാറ്റിൻ സംസ്ഥാനങ്ങൾ വീണ്ടും കീഴടക്കിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഊർബൻ നാലാമൻ (1261-64) എട്ടാമത്തെ കുരിശുയുദ്ധം പ്രഖ്യാപിച്ചു.

മറ്റു കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾ

1212-ൽ കുട്ടികളുടെ കുരിശുയുദ്ധം എന്നപേരിൽ ഒരു പുതിയ സംരംഭം ഫ്രാൻസിലും ജർമ്മനിയിലും ആരംഭിച്ചു. നിരായുധരും ചെറുപ്പക്കാരുമായ കുറെ തീർത്ഥാടകരാണ് ഇതിൽ പങ്കെടുത്തത്. ഒന്നും നേടുവാൻ ഇവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. മാർസെയിൽസിൽനിന്നുള്ള കച്ചവടക്കാർ ഇവരിൽ നൂറുകണക്കിനാളുകളെ അടിമകളായി ഈജിപ്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വിറ്റു എന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

കുരിശുയുദ്ധങ്ങളുടെ ഫലങ്ങൾ

പാശ്ചാത്യക്രൈസ്തവരുടെ മുഴുവൻ ശക്തിയും കഴിവും കുരിശുയുദ്ധങ്ങളിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജറൂസലേമിന്റെ പതനത്തിനുശേഷം എല്ലാത്തരത്തിലുംപെട്ട ആളുകൾ സൈന്യസേവനം ചെയ്യാനോ, യുദ്ധസന്നാഹങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികഭാരം വഹിക്കാനോ അതുമല്ലെങ്കിൽ വിശുദ്ധനാട്ടിലെ ലത്തീൻകാർക്ക് പണമയച്ചുകൊടുത്തു സഹായിക്കുവാനോ നിർബന്ധിതരായിരുന്നു.

പ്രഥമ കുരിശുയുദ്ധത്തിൽ വിശുദ്ധസ്ഥലങ്ങൾ മോചിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു മാത്രമല്ല സ്വന്തം പ്രദേശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്ന ഒരാത്മവിശ്വാസം കൈവരുകയും ചെയ്തു. പുതിയ മുന്നേറ്റങ്ങൾക്ക് സഹായകമാകുമാറ് താവളങ്ങളും തുറമുഖങ്ങളും കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനും കഴിഞ്ഞു.

തീർത്ഥയാത്രകളുടെ വിസ്തൃതമായ പുരോഗതിക്ക് കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾ വഴിതെളിച്ചു. പന്ത്രണ്ടും പതിമൂന്നും നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ മതാത്മകജീവിതത്തിൽ ഇതിനു ഗണ്യമായ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. വിശുദ്ധ നാട്ടിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട മതസ്ഥാപനങ്ങൾ വഴി പൗരസ്ത്യസഭകളുമായി കൂടുതൽ ബന്ധപ്പെടാൻ സാധിച്ചുവെന്നതും കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾകൊണ്ടുണ്ടായ നേട്ടമാണ്.

പൗരസ്ത്യരുടെ ജീവിതരീതികളുമായി പാശ്ചാത്യർ പരിചയപ്പെട്ടത് ഈ വഴിക്കാണ്. സർവ്വോപരി പൗരസ്ത്യനാടുകളിലെ വിവിധ ഉല്പന്നങ്ങളെപ്പറ്റി മനസ്സിലാക്കുവാനും പാശ്ചാത്യർക്ക് അവസരം ലഭിച്ചു.

പ്രതികരണങ്ങൾ

മുസ്ലീംരാജ്യങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന പൗരസ്ത്യസഭകളിലെ ഏതദ്ദേശീയക്രൈസ്തവർ ഭയങ്കരമായ മതപീഡനത്തിനു വിധേയരായി.

കുരിശുയുദ്ധങ്ങൾമൂലം നിരപരാധികളുടെ രക്തം ചൊരിയുകയും ക്രൈസ്തവർതന്നെ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കുടുംബത്തോടും പ്രജകളോടുമുള്ള കടമകൾ മറന്നാണ് ജനങ്ങളും രാജാക്കന്മാരും യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെട്ടത്.

ലക്ഷ്യം മാർഗ്ഗത്തെ നീതീകരിക്കുന്നില്ല എന്ന ക്രിസ്തീയ സാമ്പാർഗ്ഗിക നിയമത്തിന് കോട്ടംതട്ടിയെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തുതന്നെ നല്ല ലക്ഷ്യത്തോടെയാണെങ്കിലും ഇത്ര വലിയ രക്തച്ചൊരിച്ചിലിനും നാശനഷ്ടങ്ങൾക്കും സഭാനേതൃത്വം മുൻകൈ എടുത്തുവെന്നത് നീതീകരിക്കാമെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. കുരിശുയുദ്ധമെന്ന പേരുതന്നെ വൈരുദ്ധ്യമാണ്. ഭൂമിയിൽ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുവാൻവന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ അടയാളമാണ് കുരിശ്. അതും യുദ്ധവുമായി ബന്ധമില്ല.

പാശ്ചാത്യസഭയും രാഷ്ട്രങ്ങളും

ക്രൈസ്തവർക്കൊരു പേടിസ്വപ്നമായി മദ്ധ്യപൂർവ്വദേശത്തുയർന്നുവന്ന ഇസ്ലാം എപ്രകാരം വളർന്നു വികസിച്ചുവെന്നും സഭാനേതൃത്വം എങ്ങനെ അതിനെ നേരിട്ടുവെന്നും കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ കണ്ടു. എന്നാൽ ക്രൈസ്തവമെന്നഭിമാനിച്ചിരുന്ന പാശ്ചാത്യരാഷ്ട്രങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധവും സഭയ്ക്ക് അത്ര അനുകൂലമായിരുന്നില്ല. ജർമ്മനി, ഇംഗ്ലണ്ട്, ഫ്രാൻസ് എന്നിവിടങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാരും പാപ്പാധിപത്യവുമായി തുറന്ന ഏറ്റുമുട്ടലുകൾ തന്നെ നടന്നു. ഇതിനെല്ലാം എഴുപതു വർഷത്തേക്ക് ഫ്രാൻസിലെ അവിന്യെന്താണിലേയ്ക്ക് മാറ്റിയ പശ്ചാത്തലം തുടങ്ങിയവയാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം.

മെത്രാന്മാരുടെ നിയമനം (Lay Investiture) സംബന്ധിച്ച തർക്കങ്ങൾ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഉടമ്പടികൾ ഒപ്പുവച്ചതോടെ സഭാനേതൃത്വവും രാഷ്ട്രീയ

ധികാരികളും തമ്മിൽ അതുവരെ നിലനിന്നിരുന്ന ഉരസലുകൾ ഒട്ടൊക്കെ അവസാനിച്ചു. എങ്കിലും ഇടയ്ക്കിടെ പൊട്ടലും ചീറ്റലും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മദ്ധ്യയുഗചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ സംഭവമാണ് സഭാനേതൃത്വവും രാഷ്ട്രീയാധികാരികളും തമ്മിലുള്ള ഈ ഏറ്റുമുട്ടലുകൾ.

സഭയും പരിവർത്തനഘട്ടവും

മദ്ധ്യയുഗത്തിന്റെ അവസാനകാലം സഭയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിഷമപൂർണ്ണമായ ഒന്നായിരുന്നു. അക്കാലത്താണ് എല്ലാ രംഗങ്ങളിലുമുള്ള നേട്ടങ്ങൾ അവയുടെ ഉന്നതശ്രേണിയിലെത്തിയത്. പക്ഷേ ഇവ എന്നെന്നും നിലനില്ക്കുമെന്ന് ആരെങ്കിലും കരുതിയെങ്കിൽ അതു മൗഢ്യം മാത്രമായിരുന്നു. മദ്ധ്യയുഗത്തിൽ സംഘടിതസഭയുടെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങി. സമൂഹത്തെ സ്വാധീനിക്കുന്ന ബാഹ്യശക്തികളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞു നില്ക്കുവാൻ സഭയിലെ മാനുഷികഘടകങ്ങൾക്കു കഴിയില്ലെന്നാണ് ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നത്. പരിവർത്തനഘട്ടത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയായ സാമ്പത്തികവും, സാമൂഹ്യവും, ബുദ്ധിപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ഘടകങ്ങൾ സഭയിൽ പരമ്പരാഗതമായി നിലവിലിരുന്ന വ്യവസ്ഥിതിയുടെമേൽ നടത്തിയ കടന്നാക്രമണമാണ് ഈ അധഃപതനത്തിനു കാരണം. പാപ്പാമാരുടെ അവിന്യെന്താൺ അടിമത്തം, പാശ്ചാത്യശീശ്മ, നവോത്ഥാനം തുടങ്ങിയവ ഈ അധഃപതനത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തിയെന്നുമാത്രം.

സാമ്പത്തികഘടകങ്ങൾ

ഫ്യൂഡൽവ്യവസ്ഥിതിയനുസരിച്ച് സമ്പത്തിന്റെ ഉത്ഭവവും മാനദണ്ഡവും ഭൂമിയായിരുന്നു. പതിനൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു കച്ചവടവും വ്യവസായവും ഈ നിലപാടിനു മാറ്റംവരുത്തി.

സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥിതിയിൽ പണം പ്രഥമസ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കിയതോടെ ഭൂമിയുടെ പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞു. ഈ മാറ്റം കൂടുതൽ പ്രതികൂലമായി ബാധിച്ചത്, അന്ന് യൂറോപ്പിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഭൂവുടമയായിരുന്ന സഭാനേതൃത്വത്തെയാണ്.

സാമൂഹ്യപരിവർത്തനങ്ങൾ

സമൂഹത്തിന്റെ ചിന്താഗതിയിലും പ്രകടമായ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായി. പുതിയ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥിതിയുടെ ഫലമായി മതനിരപേക്ഷത വളർന്നുവന്നു. ഭാവിയിൽ വരാനുള്ള സ്വർഗ്ഗഭാഗ്യത്തി

നെന്തെന്നിരിക്കാൻ വർത്തമാനകാലലോകത്തിന് മനുഷ്യൻ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകി. മതനിഷേധമോ നിരീശ്വരത്വമോ ആയിരുന്നില്ല ഇതിന്റെ അടിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചത്; പ്രത്യുത ലോകത്തേയും അതിലെ സൗകര്യങ്ങളേയുംപറ്റിയുള്ള വർദ്ധിച്ച അവബോധമാണ്. ലോകത്തേയും ലൗകിക കാര്യങ്ങളേയും ത്യജിക്കുകയെന്നത് പുതിയ തലമുറയ്ക്കു സ്വീകാര്യമല്ലായിരുന്നു. സന്യാസപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ പലതും അനാകർഷകങ്ങളായിത്തീർന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്.

ബൗദ്ധികമണ്ഡലം

ദൈവവിജ്ഞാനീയത്തിലേയും തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിലേയും അതികായന്മാരായിരുന്ന സ്കൊളാസ്റ്റിക്ക് ചിന്തകർ മിക്കവരും 1300 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു. ഇക്കാലത്ത് അത്മായരുടെ വിദ്യാഭ്യാസനിലവാരം ഉയർന്നതോടെ ബൗദ്ധികമണ്ഡലത്തിൽ സഭാനേതൃത്വത്തിനുണ്ടായിരുന്ന കുത്തകാവകാശം നഷ്ടപ്പെട്ടു. തോമസ് അക്വിനാസിന്റെ തത്ത്വങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷം വലിയ പ്രചാരമൊന്നും കിട്ടിയില്ല. അതേസമയം ഓക്കാമിലെ വില്യമിന്റെ നോമിനലിസം അസൂയാവഹമായ പ്രചാരം നേടി. മുൻഗാമികളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ സ്കൊളാസ്റ്റിക്ക് പാരമ്പര്യം പുനരുദ്ധരിക്കാൻ കഴിവുള്ളവരാരും കുറെക്കാലത്തേയ്ക്കുണ്ടായില്ല. പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടായപ്പോഴേയ്ക്കും പ്രാദേശികഭാഷകൾക്ക് അവയുടെ സ്ഥാനം വീണ്ടെടുക്കി. കത്തോലിക്കരായ സാഹിത്യകാരന്മാർപോലും സ്വന്തം കഴിവുകൾ മതേതരമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണ് വിനിയോഗിച്ചത്. സഭാസേവനത്തിൽ അവരൊന്നും പ്രത്യേകതാല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. അത്മായരുടെ ബൗദ്ധികനിലവാരം ഉയർന്നതോടെ വൈദികരുടെ അജ്ഞതയും പോരായ്മകളും നിരൂപണവിധേയമായി.

രാഷ്ട്രീയപരിവർത്തനങ്ങൾ

രാഷ്ട്രീയഭരണകൂടങ്ങൾ ഏതു രൂപത്തിലുള്ളതാണെങ്കിലും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അതു സഭയെ കാര്യമായി സ്പർശിക്കേണ്ടതല്ല. എങ്കിലും ചില പ്രത്യേക ഭരണരീതികൾ സഭാനേതൃത്വത്തിന് കൂടുതൽ അനുകൂലമായൊരു അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുമെന്നതിൽ സംശയമില്ല. അങ്ങനെയുള്ള ഒന്നായിരുന്നു ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥിതി. ചെറിയതും ബലഹീനവുമായ രാഷ്ട്രീയഘടകങ്ങൾ പരസ്പരം കലഹിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ സഭാനേതൃത്വത്തിന് അതിന്റെ സ്വാധീനശക്തി പരമാവധി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിച്ചു. എന്നാൽ ഫ്യൂഡലിസം തകരുകയും ദേശീയബോധം വളരുകയും ചെയ്തതോടെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ പുതിയൊരുണർവ്വം നവ

ജീവനും കൈക്കൊണ്ടു. ഇത് സഭാനേതൃത്വത്തിന് ഒരഘാതമായിരുന്നു. ചക്രവർത്തിമാരുടെ സ്ഥാനംകൂടി ദേശീയനേതാക്കൾ ഏറ്റെടുത്തു. ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളെപ്പറ്റി ജനങ്ങൾ കൂടുതൽ ബോധവാന്മാരായി. വിദേശീയമായവയോടെല്ലാം വെറുപ്പും അവജ്ഞയും ഉടലെടുത്തു.

പോപ്പ് സ്വദേശീയനല്ലെന്ന കാരണത്താൽ ഒരു കത്തോലിക്കൻ പേപ്പൽ അവകാശങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്യുക, ഒരന്യരാഷ്ട്രത്തെ സഹായിക്കുകയാണെന്ന ഭയംകൊണ്ട് പാപ്പായ്ക്ക് സഭാപിരിവ് കൊടുക്കാതിരിക്കുക, മാർപ്പാപ്പാ വിദേശീയനാകയാൽ അദ്ദേഹം നിയമിക്കുന്ന ആളെ സ്വീകരിക്കുവാൻ വിസമ്മതിക്കുക തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി മദ്ധ്യയുഗത്തിൽ ചിന്തിക്കുകപോലും സാധ്യമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ ഇവയെല്ലാം യഥാർത്ഥത്തിൽ സഭാധികാരികൾക്കു പിന്നീട് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നുവെന്നതാണു സത്യം.

ഇതുവരെ ഭരണാധികാരികളുമായുള്ള യുദ്ധങ്ങളിൽ പ്രമാണികളായ അത്മായരുടേയും ഒരു പരിധിവരെ മെത്രാന്മാരുടേയും സഹായം മാർപ്പാപ്പാമാർക്കുണ്ടായിരുന്നു. 1270-മുതൽ കാറ്റുതിരിഞ്ഞു വീശിത്തുടങ്ങി. ജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ദേശീയനേതാവുമായുള്ള കൂട്ടുകെട്ടിന് വിദ്വരസ്ഥനായ പോപ്പുമായുള്ള സഖ്യത്തേക്കാൾ പ്രാധാന്യം നൽകി. അവരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ കൂടുതൽ മുൻഗണന നൽകേണ്ടിയിരുന്നത് സഭയുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കല്ല. പ്രത്യുത രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കാണ്.

മാർപ്പാപ്പാമാർ അവിഞ്ഞാണിൽ (1309-1376)

1309 മുതൽ 1376 വരെ മാർപ്പാപ്പാമാരുടെ ആസ്ഥാനം ഫ്രാൻസിൽ റോൺ നദീതീരത്തുള്ള അവിഞ്ഞാണായിരുന്നു. ഇക്കാലത്ത് പേപ്പൽ കുരിയായിൽ ഫ്രഞ്ചു സ്വാധീനശക്തി വളരെ വർദ്ധിച്ചു. ദേശീയബോധത്തിൽനിന്നുള്ളവായ ശക്തമായ പ്രതികരണങ്ങൾക്ക് ഇതിടയാക്കി. കുരിയായുടെ ഗാംഭീര്യം, പാഷണ്ഡതകളുടെ അഭാവം, താരതമ്യേന സ്വഭാവശുദ്ധിയുള്ള മാർപ്പാപ്പാമാർ, സ്വാധീനശക്തിയുള്ള വിശുദ്ധർ തുടങ്ങിയവ ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളാണ്. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാംകൂടി വ്യർത്ഥമായൊരു സുരക്ഷിതത്വബോധം നൽകിയതുമൂലം മതനിരപേക്ഷതയിലേയ്ക്കുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ ചായ്വ് മനസ്സിലാക്കുവാൻ അന്നാർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല.

ഇറ്റലിയിലേയും റോമിലേയും അരക്ഷിതാവസ്ഥയാണ് അവിഞ്ഞാൺ പ്രവാസത്തിന്റെ പ്രധാനകാരണം. പേപ്പൽ കക്ഷികളായ

ഗൾഫ് കുടുംബക്കാരും പാപ്പാ വിരുദ്ധരായ ഗിബല്ലനസ് കുടുംബക്കാരും ഇറ്റലിയെ ഒരു പടക്കളമാക്കി മാറ്റി. ഈ ചുറ്റുപാടിൽ അഭയകേന്ദ്രം നോക്കി മാർപ്പാപ്പാമാർ മാറിത്താമസിക്കുക പതിവായിരുന്നു. എന്നാൽ അവിഞ്ഞോൺ പേപ്പൽ അധിവാസകേന്ദ്രമായത് ആകസ്മികമായാണ്. 1305-ൽ ബോർഡോയിലെ ആർച്ചുബിഷപ്പായിരിക്കുമ്പോഴാണ് ക്ളെമന്റ് അഞ്ചാമൻ (1305-1314) തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടത്. അനാരോഗ്യവും ഫ്രാൻസിലെ ഫിലിപ്പ് നാലാമനുമായുള്ള ഇടപാടുകളുംമൂലം അദ്ദേഹത്തിന് ഉടനെ റോമിലേയ്ക്കു പോകുവാൻ സാധിച്ചില്ല. 1309-ൽ അവിഞ്ഞോൺ സന്ദർശിച്ച അദ്ദേഹം ഡൊമിനിക്കൻ സന്യാസികളുടെ അതിഥിയായി മരണം വരെ അവിടെ കഴിഞ്ഞു. തുടർന്നുവന്ന ജോൺ 22-ാമൻ (1316-1334) അവിഞ്ഞോണിലെ മെത്രാനായിരുന്നു. രാജാവുമായുള്ള ഉരസലുകൾ ഏറ്റം സുരക്ഷിതമായ സ്ഥലത്തു വസിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെയും പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഇതിനിടെ ഇറ്റാലിയൻ യുദ്ധങ്ങൾ രൂക്ഷതരമായി. റോമിലേയ്ക്കു സുരക്ഷിതമായി വരിക അത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. 1348-ൽ അന്നത്തെ പോപ്പ് അവിഞ്ഞോൺ വിലയ്ക്കുവാങ്ങി ഒരു അരമന പണിതു. ഇങ്ങനെയാണെങ്കിലും കഴിവതും വേഗം റോമിലേയ്ക്കു പോകേണ്ടത് ഒരാവശ്യമാണെന്ന് എല്ലാ മാർപ്പാപ്പാമാർക്കും അറിയാമായിരുന്നു.

അവിഞ്ഞോൺ മാർപ്പാപ്പാമാരുടെ സ്വഭാവവിശേഷങ്ങൾ

പ്രവാസകാലത്തെ ഏഴു മാർപ്പാപ്പാമാരും വ്യത്യസ്തസ്വഭാവങ്ങളുടെ ഉടമകളായിരുന്നു. അവരിൽ ചിലർ പരിഷ്കർത്താക്കളായിട്ടാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. രണ്ടുപേർ വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവരായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചിലർ സ്വഭാവദാർഢ്യമുള്ളവരും മറ്റു ചിലർ ചഞ്ചലരുമായിരുന്നു. ധൂർത്തനായ മാനുവൽ എന്നാണ് ക്ളെമന്റ് ആറാമനെപ്പറ്റി പറയുന്നത്; ജോൺ 22-ാമൻ ഒരു തപസിയും.

അഞ്ചുപേർ പ്രസിദ്ധരായ സഭാനിയമജ്ഞരാണ്. മിക്കവരും തികഞ്ഞ പണ്ഡിതരായിരുന്നതിനാൽ വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിൽ പ്രത്യേക താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ക്രാക്കോ, വിയന്നാ, ഓറഞ്ച് എന്നീ സർവ്വകലാശാലകളുടെ സ്ഥാപനത്തിൽ ഊർബൻ അഞ്ചാമനു (1362-1370) വലിയൊരു പങ്കുണ്ട്. ഭരണനൈപുണ്യമാണ് ഏഴു പേർക്കുമുണ്ടായിരുന്ന പൊതുഗുണം.

വീണ്ടും റോമിലേയ്ക്ക്

റോമിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവരാൻവേണ്ട അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് കരുതലോടെ മാർപ്പാപ്പാമാർ കരുനീക്കങ്ങൾ നടത്തിക്കൊ

ണ്ടിരുന്നു. റോമിൽ ക്രമസമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിക്കുക, പത്രോസിന്റെ പത്രമേനിയിൽനിന്നും കവർച്ചക്കാരെ പുറന്തള്ളുക, ഗൾഫു കുടുംബക്കാരെ എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും സഹായിക്കുക. എന്നീ മാർഗ്ഗങ്ങളാണ് അവരതിനു സ്വീകരിച്ചത്. 1334-വരെ ഇറ്റലിയിൽ യുദ്ധം തുടർന്നു. 1350-നു ശേഷം, തിരിച്ചുപോകാനുള്ള അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു പുതിയ ശ്രമങ്ങളുണ്ടായി. കർദ്ദിനാൾ അൽബറോൺസിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള പേപ്പൽസൈന്യം കുറെയെല്ലാം വിജയിച്ചു. 1367-ൽ ഊർബൻ അഞ്ചാമൻ (1362-1370) തിരിച്ചുപോകുകതന്നെ ചെയ്തു. എന്നാൽ അൽബറോസിന്റെ മരണശേഷം വീണ്ടും അവിഞ്ഞോണിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോകേണ്ട ഗതികേടാണ് പാപ്പായ്ക്കുണ്ടായത്. 1375-ൽ പേപ്പൽ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ 80 നഗരങ്ങൾ ഒരു കൂട്ടുകെട്ടിലേർപ്പെട്ട് അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയെടുക്കുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങളാരംഭിച്ചു.

ഈ അന്തരീക്ഷത്തിലാണ് സീയനായിലെ വി. കാതറീൻ രംഗത്തുവന്നത്. ആ വിശുദ്ധ അവിഞ്ഞോണിലെത്തി ഗ്രിഗറി പതിനൊന്നാമൻ പാപ്പായെ (1370-1378) നേരിൽക്കണ്ട് ദൈവത്തിന്റെ നാമത്തിൽ റോമിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുപോകുവാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചു. അതിനുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങളെല്ലാം തരണം ചെയ്യുവാൻ അവർ നിർദ്ദേശിച്ചു. വിശുദ്ധയെ നിരാകരിക്കുവാൻ പാപ്പായ്ക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. ജനീവായിലെ കർദ്ദിനാൾ റോബർട്ടിനെ ഒരു സൈന്യത്തോടുകൂടി കരവഴി അയച്ചശേഷം മാർപ്പാപ്പാ ജനോവയിൽനിന്നു ജലമാർഗ്ഗം പുറപ്പെട്ട് 1377 ജനുവരിയോടുകൂടി വത്തിക്കാനിലെത്തി. പ്രത്യാക്രമണങ്ങളെയെല്ലാം പേപ്പൽസൈന്യം വേണ്ടപോലെ നേരിട്ടു. പക്ഷേ, പൂർണ്ണസമാധാനം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ഗ്രിഗറി മരണമടഞ്ഞു.

പരിവർത്തനത്തിന്റെ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ പാശ്ചാത്യസഭയ്ക്ക് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്ന പ്രശ്നങ്ങളാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ചർച്ചചെയ്തത്. വിവിധരാഷ്ട്രങ്ങളുമായുള്ള ഏറ്റുമുട്ടൽ സഭാനേതൃത്വത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആദ്ധ്യാത്മികതലങ്ങളിൽനിന്നും വ്യതിചലിപ്പിച്ചെങ്കിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ഒരുപക്ഷേ ഏറ്റം വലിയ സംഭവമാണ് മാർപ്പാപ്പാമാരുടെ ബാബിലോൺ അടിമത്തം എന്ന് ചരിത്രത്തിലറിയപ്പെടുന്ന അവഞ്ഞോൺ പ്രവാസം. മാർപ്പാപ്പാമാർ ഒരു രാജ്യവുമായും പ്രത്യേകരീതിയിൽ ബന്ധപ്പെട്ടു നില്ക്കരുതെന്നും, ദേശീയപ്രബുദ്ധതയുടെ മദ്ധ്യത്തിലും സഭ അവളുടെ അതിസ്വാഭാവികത്വം നഷ്ടപ്പെടുത്തരുതെന്നുമാണ് ഈ സംഭവങ്ങൾ നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നത്.

11

റോമൻ കേന്ദ്രീകരണം

റോമാ കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ള ശക്തമായൊരു ഭരണസമ്പ്രദായം കത്തോലിക്കാസഭയിൽ പ്രാബല്യത്തിൽ വരുന്നത് പന്ത്രണ്ടും പതിമൂന്നും നൂറ്റാണ്ടുകളോടുകൂടിയാണ്. ഇക്കാലത്ത് ഭരണപരവും നയപരവുമായ പല കാര്യങ്ങളും മാർപ്പാപ്പായുടെ നിയന്ത്രണത്തിലായി. രാഷ്ട്രീയാധികാരികളുടെയും പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും അതിരുകടന്ന പ്രേരണകൾ ആദ്ധ്യാത്മികവും ഭരണപരവുമായ തലങ്ങളിൽ പല ക്രമക്കേടുകളും വരുത്തി. ഇതിനെതിരായി ശബ്ദമുയർത്താൻ സഭാധികാരികൾ മടിച്ചില്ല.

റോമൻ ആധിപത്യം

അധികാരകേന്ദ്രീകരണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി സമ്മേളിച്ച നാലാം ലാറ്ററൻ സൂനഹദോസ് (1215) വിവിധങ്ങളായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ അതു സാധിച്ചു. വിശുദ്ധരുടെ പുഷ്പാവശിഷ്ടങ്ങളുടെ പരസ്യവണക്കം മാർപ്പാപ്പായുടെ അംഗീകാരത്തോടെ വേണമെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ഒരു രേഖ തന്നെ പ്രസ്തുത സമ്മേളനം പാസ്സാ

ക്കി. ഇതോടുകൂടി വിശുദ്ധരുടെ നാമകരണ നടപടിയും റോമിന്റെ അധികാരപരിധിയിൽ ഒതുങ്ങി.

പന്ത്രണ്ടും പതിമൂന്നും നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ വ്യാപകമായ ഇൻകവിസിഷൻ കോടതിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും റോമൻ കേന്ദ്രീകരണ പ്രസ്ഥാനത്തെ വളരെയധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മെത്രാന്മാരുടെ നിയമനവും മാർപ്പാപ്പാമാരുടെ അധികാരത്തിലെത്തിയപ്പോൾ മറ്റു രൂപതകൾക്ക് റോമിനോടുള്ള വിധേയത്വം ഒന്നുകൂടി വർദ്ധിച്ചു.

പാശ്ചാത്യസഭയുടെ പാരമ്പര്യങ്ങളും, അധികാരാവകാശങ്ങളും ശരിയായിട്ട് പാലിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നന്വേഷിക്കുവാൻ മാർപ്പാപ്പാ പ്രതിനിധികളെ അയയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയത് 9-ാം നൂറ്റാണ്ടോടുകൂടിയാണ്. മൂന്നുതരത്തിലുള്ള പ്രതിനിധികളാണുണ്ടായിരുന്നത്. നയ തന്ത്രപ്രതിനിധികളായി മാർപ്പാപ്പാ ഇതര രാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്ക് അയച്ചിരുന്നവരാണ് ലോഗാത്തി മീസ്സി. പ്രോനൂൺഷ്യോ, ഇന്റർനൂൺഷ്യോ തുടങ്ങിയവരെല്ലാം ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗം ലോഗാത്തി നാത്തി എന്നാണറിയപ്പെടുന്നത്. ഇക്കൂട്ടർ റോമിൽനിന്ന് പ്രത്യേകം അയയ്ക്കപ്പെടുന്നവരല്ല. തദ്ദേശീയരായ മെത്രാന്മാരെയോ അതുപോലുള്ള സഭാധികാരികളെയോ ആ ഒരു പ്രദേശത്തേയ്ക്കോ രാജ്യത്തേയ്ക്കോ മുഴുവനായുള്ള തന്റെ പ്രതിനിധിയായി മാർപ്പാപ്പാ നിയമിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. അങ്ങനെ സ്വന്തം നാട്ടിൽ വസിച്ചുകൊണ്ട് റോമിലെ പാപ്പായുടെ പ്രതിനിധിയായി അവർ വർത്തിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക അവസരത്തിലോ സമ്മേളനത്തിലോ ചടങ്ങിലോ തന്നെ പ്രതിനിധീകരിക്കാൻ മാർപ്പാപ്പാ നിയോഗിക്കുന്ന വ്യക്തികളാണ് ലോഗാത്തി അലാത്തരെ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന മൂന്നാമത്തെ വിഭാഗം.

അധികാരകേന്ദ്രീകരണത്തിനുപയോഗിച്ചിരുന്ന മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളാണ് പാലിയം നൽകലും ആർലിമിനാ സന്ദർശനവും. പാലിയം എന്നത് കഴുത്തിൽ ധരിക്കുന്ന അലങ്കരിച്ച രോമവസ്ത്രമാണ്. സിവിലധികാരികളും മറ്റും തോളിൽ ധരിച്ചിരുന്ന ഈ വസ്ത്രം സഭാധികാരിത്തിന്റെ ഒരു ചിഹ്നമായി പരിണമിച്ചു. മെത്രാപ്പോലീത്താമാരുടെ സ്ഥാനാരോഹണം പൂർണ്ണമാകണമെങ്കിൽ മാർപ്പാപ്പായിൽനിന്നും നേരിട്ട് പാലിയം സ്വീകരിച്ചിരിക്കണമെന്നായി പുതിയ നിബന്ധന. ഇതിനുവേണ്ടി മെത്രാപ്പോലീത്താമാർ റോമാ സന്ദർശിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. എല്ലാ മെത്രാന്മാരും അഞ്ചുവർഷത്തിലൊരിക്കൽ

റോമിലെത്തി വി. പത്രോസിന്റെയും പൗലോസിന്റെയും ശവകുടീരങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നും രൂപതാഭരണത്തെ സംബന്ധിച്ച വിശദമായ റിപ്പോർട്ട് സമർപ്പിക്കണമെന്നും നിയമമുണ്ടാക്കി. ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർശനത്തിനാണ് ആദ്യലിമിനാ സന്ദർശനം എന്നു പറയുന്നത്.

കാനൻ നിയമങ്ങൾ

സഭയുടെ ഔദ്യോഗികഭരണക്രമത്തിന് അടിസ്ഥാനമായി നിലക്കുന്ന നിയമസംഹിതയാണ് കാനൻ നിയമം. ഏ. ഡി. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഡയനീഷ്യസ് എക്സിഗുവുസ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതാണ് ആദ്യത്തെ നിയമസമാഹാരം. ഹിസ്പാനാ ശേഖരം ഏഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പുറത്തുവന്നു. സെവിലിലെ ഇസിദോറാണ് ഇത് ശേഖരിച്ചതെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. ഏഡ്രിയാൻ മാർപ്പാപ്പായുടെ നിയമസംഹിത എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. മാർപ്പാപ്പാ, ചാർലിമെയിൻ ചക്രവർത്തിയെച്ചേർന്നിർദ്ദേശങ്ങളാണ് ഇതിലെ ഉള്ളടക്കം. പത്താംനൂറ്റാണ്ടിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതാണ് പ്രീവീമിലെ റെജിനായുടെ ശേഖരം.

പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പാശ്ചാത്യസഭ ഔദ്യോഗികമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ നിയമസംഹിതയ്ക്ക് സ്രോതസ്സായും ആധാരമായും മുൻനൂറ്റാണ്ടുകളിൽ പുറത്തുവന്ന ഏതാനും ചില രേഖകളാണ് മുകളിൽ പറഞ്ഞവ. ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായ വിമർശനങ്ങൾക്ക് വിധേയമായവയായിരുന്നു ഈ കൃതികൾ. പോരായ്മകൾ പരിഹരിച്ച് ഒരു പുതിയ നിയമസംഹിതയ്ക്ക് രൂപംകൊടുക്കുന്നതിന് ചില പണ്ഡിതന്മാർ തയ്യാറായി. ബൊളോഞ്ഞാസർവ്വകലാശാലയിലെ അദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന ഗ്രാസിയാൻ ആണ് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന് മുൻകൈയെടുത്ത് പ്രവർത്തിച്ചത്.

1190-നും 1226-നും ഇടയ്ക്ക് അഞ്ച് നിയമസമാഹാരങ്ങൾകൂടി പുറത്തുവന്നിട്ടുണ്ട്. ഇവയുടെ പേരാണ് 'Quinque Compilationones' അലക്സാൻഡർ മൂന്നാമന്റെയും (1159-1181) ഹൊണോറിയസ് (1216-1227) മൂന്നാമന്റെയും കല്പനകളാണ് ഇവയുടെ ഉള്ളടക്കം.

സമർത്ഥവും കേന്ദ്രീകൃതവുമായ വ്യവസ്ഥിതിക്ക് ഉപയുക്തമായ ഒരു കാനോനുകളുടെ അഞ്ചു സമാഹാരങ്ങളുണ്ടായി ഇക്കാലത്ത്. 1210-ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ രേഖ ഇന്നസെന്റ് മൂന്നാമന്റേതാണ്. ഔദ്യോഗികവും ഏറ്റവും പഴക്കമുള്ളതും, റോമൻ സഭയുടെ നിയമനിർമ്മാണത്തിന് നിദാനമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും ഇതുതന്നെയാണ്. പിന്നീട് 1234-ൽ ഗ്രിഗറി ഒമ്പതാമന്റെ കല്പനകൾ

പുറത്തിറങ്ങി. ജോൺ 22-ാമന്റെ (1316-1334) കുട്ടിച്ചേർക്കൽവരെ സഭാനിയമവികസനം നിർവിഹീനം തുടർന്നു. 1918 വരെ ഉപയോഗത്തിലിരുന്ന സഭാനിയമങ്ങൾക്ക് ഏകീകൃതരൂപം നല്കിയത് ജോൺ 22-ാമനാണ്.

മാർപ്പാപ്പായുടെ പരമാധിപത്യം

പാശ്ചാത്യസഭയുടെ നയപരവും ഭരണപരവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പുഷ്ടിപ്രാപിച്ചത് പതിമൂന്നും പതിനാലും നൂറ്റാണ്ടുകളിലാണ്. സഭയുടെ വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കാവശ്യമായ ഭരണതന്ത്രം കുറേക്കാലത്തേക്കെങ്കിലും ദുർബലമായിരുന്നു. മദ്ധ്യയുഗത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലെ രാഷ്ട്രീയപശ്ചാത്തലമാണ് ഇതര ക്രിസ്തീയസമുദായങ്ങൾക്കും സാമ്രാജ്യങ്ങൾക്കും റോമായുമായുള്ള ബന്ധത്തിന് വിഘാതമായിനിന്നത്. എന്നാൽ അത്മായമേധാവിത്വത്തന്റെ ദുഷ്യവശങ്ങളെ നീക്കംചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ഗ്രിഗറി ഏഴാമന്റെ നവീകരണയത്നത്തോടെ സുദൃഢവും സ്വതന്ത്രവുമായ പാപ്പാധിപത്യത്തിനുള്ള സാധ്യതകൾ തെളിഞ്ഞു. പ്രാദേശികപ്രശ്നങ്ങളിൽ മാർപ്പാപ്പായുടെ ആധിപത്യം വർദ്ധിച്ചതോടെ, പ്രാദേശികസഭകൾതന്നെ തീരുമാനിച്ചിരുന്ന കാര്യങ്ങൾപോലും മാർപ്പാപ്പായുടെ നിയന്ത്രണത്തിലായി.

മാർപ്പാപ്പായുടെ പ്രതാപം കൂടുതൽ വർദ്ധിച്ചത് 1198-ൽ ഇന്നസെന്റ് മൂന്നാമൻ സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്തതോടെയാണ്. മാർപ്പാപ്പായുടെ നേരിട്ടുള്ള അധികാരത്തിൻ കീഴിൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും, റോമും സിസിലിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ശക്തവും വ്യക്തവുമാക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇന്നസെന്റ് മാർപ്പാപ്പായുടെ കാലത്തെ ഏറ്റവും വലിയ സംഭവമാണ് നാലാം ലാറ്ററൻ സുന്നഹദോസ്. റോമൻ ആധിപത്യത്തിന്റെയും സഭയുടെ സംഘടനാപരമായ വളർച്ചയുടെയും കാര്യത്തിൽ നിർണ്ണായകമായ പങ്കു വഹിച്ചു ഈ കൗൺസിൽ.

നാലാം ലാറ്ററൻ കൗൺസിൽ-1215

ഈ സുന്നഹദോസ് പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടത് 1213 ഏപ്രിൽ 19-ാം തീയതിയാണ്. 1215 നവംബറിൽ 412 മെത്രാന്മാരുടെയും 800 സന്യാസസഭാധിപന്മാരുടെയും സാന്നിധ്യത്തിൽ കൗൺസിൽ ആരംഭിച്ചു. പാശ്ചാത്യസഭയിലെ എല്ലാഭാഗത്തുനിന്നുമുള്ള പിതാക്കന്മാർ ഇതിൽ പങ്കെടുത്തു. എന്നാൽ, പൗരസ്ത്യസഭകളിൽ ഗ്രീക്കുസഭയുടെയും മറ്റു ചില സഭകളുടെയും പ്രതിനിധികളുണ്ടായിരുന്നില്ല. നവംബർ 11-ാം തീയതി ആരംഭിച്ച ഈ കൗൺസിൽ മൂന്നു സമ്മേ

ഉന്നങ്ങളിലായി 70 കാനോനുകളാണ് പാസ്റ്റാക്കിയെടുത്തത്. റോമിൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു ഭരണകൂടത്തിന് രൂപംകൊടുക്കുന്നതിനും റോമനാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും ഉതകുന്നവയായിരുന്നു ഇതിലെ കാനോനുകൾ പലതും. വി. കുർബാനയിലെ വസ്തുഭേദം എന്ന പദത്തിന് ഔദ്യോഗികാംഗീകാരം നൽകിയത് ഈ കൗൺസിലാണ്. ഇതിന്റെ 21-ാം കാനോനാ ആണ്ടുകുബസാരത്തിനും കുർബാന സമീകരണത്തിനും എല്ലാ വിശ്വാസികളെയും കടപ്പെടുത്തി. പുതിയ സന്യാസസഭകളുടെ സ്ഥാപനം നിരോധിച്ചു. സഭയുടെ വസ്തുവകകളും നികുതികളും സംബന്ധിച്ചുള്ള നിർദ്ദേശവും മറ്റൊരു കാനോനയിൽ അടങ്ങിയിരുന്നു. (Can. 54). കാനൻനിയമ മനുസരിച്ചുള്ള കേസുകളിലും മാർപ്പാപ്പാമാരുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങളിലും പുതിയ നിയമങ്ങൾ നടപ്പാക്കി. നാല് കാനോനുകൾ യഹൂദരെ സംബന്ധിച്ചുള്ളവയാണ്.

പന്ത്രണ്ട് കാനോനുകൾ പുരോഹിതന്മാരെ സ്പർശിക്കുന്നവയാണ്. അവർ രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നതിനെ കർശനമായി നിരോധിച്ചു (Can. 44). തിരുശ്ലേഷിപ്പുകൾക്ക് അംഗീകാരം കൊടുക്കുവാനുള്ള അവകാശം റോമിനു മാത്രമായി നീക്കിവച്ചു (Can. 62).

ഗ്രിഗറി പത്താമന്റെ കാലത്താണ് (1271-1276) രണ്ടാം ലയൺസ് സൂനഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടുന്നത് (1274). പ്രസ്തുത സൂനഹദോസ് പാശ്ചാത്യരും പൗരസ്ത്യരും തമ്മിലുള്ള താല്ക്കാലിക ഐക്യത്തിന് സാക്ഷ്യംനിലക്കുന്നു. സൂനഹദോസിന്റെ ഇതര കല്പനകളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത് മാർപ്പാപ്പായുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെ കുറിച്ചുള്ളതായിരുന്നു. മാർപ്പാപ്പായുടെ മരണത്തിനുശേഷം പത്തു ദിവസത്തിനകം പുതിയ പാപ്പായെ തെരഞ്ഞെടുക്കാത്തപക്ഷം കൊൺസ്റ്റന്റൈൻ കർദ്ദിനാളന്മാർക്ക് റൊട്ടിയും വീഞ്ഞും മാത്രം ഭക്ഷണമായി നൽകുക എന്നൊരു നിർദ്ദേശമുണ്ടായി. ഈ ഡിക്രി ആദ്യം തള്ളിപ്പോയെങ്കിലും 1294-ൽ സെലസ്സിൻ 5-ാമന്റെ കാലത്ത് (1294) പ്രാബല്യത്തിൽ വന്നു.

റോമൻ കുരിയ

കത്തോലിക്കാസഭയുടെ പൊതുവായ കാര്യങ്ങളിൽ മാർപ്പാപ്പായെ സഹായിക്കാനുള്ള ഭരണസംവിധാനമാണ് റോമൻ കുരിയ. രാഷ്ട്രീയഭരണത്തലവന്മാരുടെ കീഴിൽ വിവിധങ്ങളായ ഭരണവകുപ്പുകൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ റോമൻ കുരിയ മാർപ്പാപ്പായെയും സഹായിക്കുന്നു.

റോമൻ കുരിയായ്ക്ക് രൂപം ലഭിച്ചത് വളരെയധികം പരിണാമങ്ങൾക്ക് ശേഷമാണ്. ആറാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ റോമിലെ ചില പ്രത്യേക ഇടവകകളിലെ വൈദികശ്രേഷ്ഠന്മാരായിരുന്നു മാർപ്പാപ്പായെ ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ സഹായിച്ചിരുന്നത്. പതിനൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടായപ്പോൾ ഇതിനൊരു മാറ്റംവന്നു. ശൈഹിക സിംഹാസനവൈദികർ എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന വൈദികഗണം ഇതിനായി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. പ്രധാന പട്ടണങ്ങളിലെ വികാരിമാരും റോമിലെ ഏഴ് ഡീക്കന്മാരും ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. പതിനൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടി ഇവരെല്ലാവരും കർദ്ദിനാളന്മാരായി ഉയർത്തപ്പെട്ടു. 1170-ൽ അലക്സാൻഡർ മൂന്നാമൻ ഈ സംഘത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിനായി നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. ഇന്നസെന്റ് മൂന്നാമൻ പിന്നെയും അതിനെ ക്രമീകരിച്ചു. 1588 ജനുവരി 22-ാം തീയതി പുറത്തിറങ്ങിയ ഇമ്മെൻസാ എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തോടുകൂടി സിക്സ്റ്റസ് അഞ്ചാമൻ (1585-1590) അതിന്റെ ക്രമീകരണം പൂർത്തിയാക്കി. അങ്ങനെ പല കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ രൂപാന്തരവിധേയമായി വളർന്നുവന്ന ഒരു ഭരണസംവിധാനമാണ് റോമൻ കുരിയ.

കുരിയായുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വികസിച്ചതോടെ ജോലി അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള വിഭജനം ആവശ്യമായിവന്നു. പതിമൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ രൂപംകൊണ്ട ഭരണസംബന്ധമായ മൂന്നു വകുപ്പുകൾ ഇപ്പറഞ്ഞതിനുദാഹരണങ്ങളാണ്. ഔദ്യോഗിക കാര്യാലയം (Chancery), നിയമനിർമ്മാണസഭ (Apostolic Chamber), കോടതികൾ (Judicial Tribunals) എന്നിവയാണവ. കള്ളരേഖകളെ എളുപ്പം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന് പര്യാപ്തമാകത്തക്കവണ്ണം മാർപ്പാപ്പാമാരുടെ രേഖകൾക്ക് നിയതമായ രൂപവും ഭാവവും നൽകുന്ന വിപുലമായ നിയമങ്ങൾ ഇന്നസെന്റ് പാപ്പാ ഏർപ്പെടുത്തി. മാർപ്പാപ്പായുടെ രേഖകൾക്ക് ബുദ്ധി എന്ന പേര് അതിന്മേലുള്ള മുദ്രയിൽനിന്നും ഉത്ഭവിച്ചതാണ്.

ധനപരമായ വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നത് അപ്പസ്തോലിക് ചേംബർ എന്ന കാര്യാലയത്തിന്റെ മണ്ഡലങ്ങളിലായിരുന്നു. ചേംബർലെയിൻ എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഇതിന്റെ അധ്യക്ഷൻ റോമൻ കുരിയയിലെ പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ ഒരാളാണ്. അദ്ദേഹത്തെ സ്റ്റേറ്റ് സെക്രട്ടറി എന്നും വിളിച്ചിരുന്നു.

മാർപ്പാപ്പായുടെ വരുമാനമാർഗ്ഗങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരുന്നു. എങ്കിലും സാർവ്വത്രികസഭാഭരണത്തിന്റെ വമ്പിച്ച ചെലവുകൾ നിർവ്വഹിക്കുവാൻ ഇതെല്ലാം തികയാതെ വന്നതിനാൽ എല്ലാ

പ്രാദേശിക സഭകളിൽനിന്നും നിശ്ചിതതുക കരമായി പിരിക്കേണ്ടിവന്നു.

പലതരത്തിലുള്ള ദാനങ്ങൾ, നികുതികൾ എന്നിവ കുരിയായുടെ സ്വത്ത് വർദ്ധിപ്പിച്ചു. എങ്കിലും ധനപരമായി സ്വയം പര്യാപ്തതയിലെത്താൻ കുറേക്കാലത്തേക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

കുരിയായിലെ വിവിധ കോടതികളുടെ ഉത്ഭവം വ്യക്തമല്ല. അവയുടെ അഭിപ്രായാനുസരണമാണ് പാപ്പാ പല തീരുമാനങ്ങളും എടുത്തിരുന്നത്.

പല അവസരങ്ങളിലും അനീതിയിൽനിന്നും അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽനിന്നും സഭയെ രക്ഷിക്കുവാൻ ഈ പ്രത്യേകരൂപത്തിലുള്ള ഭരണസമ്പ്രദായത്തിന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതിന് മറുവശവുമുണ്ട്. ആദ്ധ്യാത്മികതലത്തിൽ ഐക്യമുള്ള ദൈവജനം എന്നതിനേക്കാൾ ബാഹ്യമായി കെട്ടുറപ്പുള്ള വെറുമൊരു മതസംഘടനയായി സഭയെ പലപ്പോഴും തരംതാഴ്ത്താറുണ്ട്.

12

ഇൻക്വിസിഷൻ

സത്യവിശ്വാസം സംരക്ഷിക്കുവാനായി പാഷണ്ഡികളെയും അബദ്ധപ്രബോധകരെയും തിരുത്തുക, ആവശ്യമെങ്കിൽ വിചാരണചെയ്തു ശിക്ഷവിധിക്കുക എന്നീലക്ഷ്യങ്ങളോടെ സ്ഥാപിതമായ സഭാസംവിധാനമാണ് ഇൻക്വിസിഷൻ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. 12-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ശക്തിപ്രാപിച്ച ആൽബിജൻസിയൻ പാഷണ്ഡതയെ പ്രതിരോധിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഇൻക്വിസിഷൻ സംവിധാനത്തിന്റെ പ്രഥമലക്ഷ്യം. മനിക്കേയൻ പാഷണ്ഡതയെ കുട്ടുപിടിച്ചുകൊണ്ട് അവയിലെ പല ആശയങ്ങളും പുനരുദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് മരിച്ചവർക്ക് പുനർജന്മമുണ്ടെന്നു വാദിക്കുകയും ദൃശ്യസഭയുടെയും കൂദാശകളുടെയും പ്രസക്തി നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്ത ആൽബിജൻസിയൻ പാഷണ്ഡത വിവാഹത്തെ പാപമായി പ്രഖ്യാപിച്ച് സമ്പൂർണ്ണവിരക്ത ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി വാദിച്ചിരുന്നു. ഈ അബദ്ധപ്രബോധനത്തിന്റെ വ്യാപനം തടയുന്നതിനായി സഭയും രാഷ്ട്രങ്ങളും തമ്മിൽ ഏർപ്പെട്ട ഒരു ഉടമ്പടിയാണ് ഇൻക്വിസിഷൻ സംവിധാനത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തിനു കാരണമായത്. ഉടമ്പടിപ്രകാരം പാഷ

ണ്ഡികളെയും അബദ്ധപ്രബോധകരെയും സഭയുടെ ഇൻകിസിഷൻ സംവിധാനത്തിൽ വിചാരണചെയ്ത് ശിക്ഷവിധിക്കും. ശിക്ഷാർഹരായ കുറ്റവാളികളെ രാഷ്ട്രത്തിനു കൈമാറും. ശിക്ഷ നടപ്പിലാക്കേണ്ട ഉത്തരവാദിത്വം രാഷ്ട്രത്തിനായിരിക്കും. 12-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലും പതിമൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലും ഇറ്റലിയിലും ഫ്രാൻസിലും ഇൻകിസിഷൻ നടപടികൾ വ്യാപകമാക്കുവാൻ മെത്രാൻ സമിതികൾ മുൻകൈ എടുത്തതിനു ചരിത്രരേഖകളുണ്ട്. ഇടവകവികാരിയും വിശ്വസ്തരായ ആത്മായുടെ ഒരു സംഘവും അടങ്ങുന്ന സമിതിയാണ് പ്രാദേശികമായി ഇൻകിസിഷൻ നടപടികൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകിയിരുന്നത്. ഇവർ അബദ്ധപ്രബോധകരെ കണ്ടെത്തുകയും വിചാരണചെയ്ത് ശിക്ഷ വിധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. 1215 ലെ ലാറ്ററൻ കൗൺസിൽ ഇൻകിസിഷൻ നടപടികളോടനുബന്ധിച്ച് പാഷണ്ഡികളെ അമർച്ച ചെയ്യാൻ കൂട്ടാക്കാത്ത രാഷ്ട്രീയ അധികാരികൾക്ക് മഹറോൻ ശിക്ഷ പ്രഖ്യാപിച്ചതോടെ സഭാ നേതൃത്വവും രാഷ്ട്രീയ നേതൃത്വവും സംഘടിതമായി ഇൻകിസിഷൻ നടപടികൾ ത്വരിതമാക്കി. ഫ്രഞ്ചുരാജാവായ ഫ്രഡറിക് രണ്ടാമന്റെ കാലത്ത് രാജ്യത്തെ സർവ്വ പാഷണ്ഡികളും ശിക്ഷിക്കുവിധിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ പശ്ചാത്തലം ഇതായിരുന്നു.

നിരന്തരമായ മുന്നറിയിപ്പുകൾ അവഗണിച്ച് പാഷണ്ഡതയിൽ തുടരുന്നവർ മരണശിക്ഷക്ക് അർഹരാണെന്ന് 1229 ൽ തുളുസിൽ ചേർന്ന കൗൺസിൽ പ്രഖ്യാപിച്ചു. പാഷണ്ഡികളെ ബോധപൂർവ്വം സംരക്ഷിക്കുന്നവരുടെ വസ്തുവകകൾ കണ്ടുകെട്ടാനും കൗൺസിൽ നിർദ്ദേശിച്ചു. പ്രാദേശിക മെത്രാനോ അദ്ദേഹം നിയമിക്കുന്ന വ്യക്തിയോ ആയിരുന്നു പ്രസ്തുത രൂപതയിലെ ഇൻകിസിഷൻ നടപടികളുടെ അന്തിമഅധികാരി. മാനസാന്തരത്തിനു തയ്യാറാകുന്ന പാഷണ്ഡികൾക്ക് കഠിനമായ പ്രായശ്ചിത്തങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അവരുടെ വസ്ത്രങ്ങളിൽ രണ്ടു കുരിശടയാളങ്ങൾ സദാഭ്യൂതമാകത്തക്കവിധം പതിച്ചിരുന്നു. സാർവ്വത്രികസഭാതലത്തിൽ ഇൻകിസിഷൻ നടപടികൾക്ക് അംഗീകാരം ലഭിച്ചത് 1231 ൽ ആണ്. രാജ്യദ്രോഹകുറ്റത്തിനു സമാനമായ കുറ്റം എന്നനിലയിലാണ് വിശ്വാസധംസന പ്രവർത്തനങ്ങളെ വിലയിരുത്തിയിരുന്നത്. ഇൻകിസിഷൻ നടപടികളുടെ ചുമതല ഡൊമിനിക്കൻ സന്യാസസമൂഹത്തെയാണ് ഗ്രിഗറി ഒൻപതാമൻ മാർപാപ്പ (1227-1241) ഭാരമേൽപ്പിച്ചത്. വേണ്ടത്ര വിദ്യാഭ്യാസമോ വിവേകമോ ഇല്ലാത്ത ചില ഡൊമിനിക്കൻ സന്യാസികൾ ഇൻകിസിഷൻ നടപടികളിലൂടെ അനേകരെ പീഡിപ്പിച്ചു.

1252 ൽ ഇന്നസെന്റ് നാലാമൻ മാർപാപ്പാ ഇൻകിസിഷൻ നടപടികളുടെ വിചാരണയിൽ മർദ്ദനമുറകൾ അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് കൽപന പുറപ്പെടുവിച്ചു. തികച്ചും ദാരുണമായ ഈ നടപടി ഇൻകിസിഷൻ നടപടികളെ കുപ്രസിദ്ധമാക്കി. സംശയത്തിന്റെപേരിൽ അനേകർ പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. മന്ത്രവാദം, ദൈവദൂഷണം, ബാധയൊഴിപ്പിക്കൽ തുടങ്ങിയ പ്രവർത്തനങ്ങളെല്ലാം ഇൻകിസിഷൻ നടപടികൾക്കു വിധേയമാക്കിത്തുടങ്ങിയതോടെ അനേകം മന്ത്രവാദികളും ആഭിചാരക്കാരും നിഷ്ഠൂരമായി പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുകയും വധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഇൻകിസിഷൻ നടപടികൾ സകല അതിരുകളും ഭേദിച്ചു മുന്നേറുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കിയ നിക്കോളാസ് മൂന്നാമൻപാപ്പ (1277-1280) ഇൻകിസിഷൻ നടപടികളോടനുബന്ധിച്ചുള്ള മർദ്ദനമുറകൾ നിർത്തലാക്കി. ജർമ്മൻ രാജ്യങ്ങൾ ഇൻകിസിഷൻ നടപടികളോട് ആരംഭംമുതലേ വിയോജിപ്പ് പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. 1233 ൽ മാർബുർഗിലെ കോൺറാഡ് എന്ന ഇൻകിസിഷൻ ന്യായാധിപന്റെ ദാരുണമായ വധത്തോടെ ജർമ്മനിയിൽ ഇൻകിസിഷൻ നടപടികൾ നിർജ്ജീവമായി. ഇറ്റലി, ഫ്രാൻസ്, സ്പെയിൻ, പോർച്ചുഗൽ തുടങ്ങിയ ലാറ്റിൻരാജ്യങ്ങളിലാണ് ഇൻകിസിഷൻ പ്രധാനമായും നടപ്പിലായത്. 1184 മുതൽ 1260 കൾവരെ നിലനിന്നിരുന്ന ഇൻകിസിഷൻ നടപടികൾക്കുമാത്രമേ പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ സഭാനേതൃത്വം മേൽനോട്ടം വഹിച്ചിരുന്നുള്ളൂ.

കുപ്രസിദ്ധമായ സ്പാനിഷ് ഇൻകിസിഷൻ കോടതി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത് സ്പെയിനിലെ ആൾഗോണിലെ ഫെർഡിനാന്റ് രണ്ടാമൻ രാജാവിന്റെ മേൽമോട്ടത്തിൽ 1498 ൽ ആണ്. സ്പെയിനിലും അതിന്റെ കോളനി രാജ്യങ്ങളിലും വിശ്വാസവിരുദ്ധനിലപാടുകൾക്ക് മരണശിക്ഷ നൽകുന്ന നടപടികൾക്ക് നേതൃത്വം നൽകിയ ഈ കോടതി പൂർണ്ണമായും രാജാവിന്റെ നേതൃത്വത്തിലായിരുന്നു. ഈ കോടതികളിൽ പുരോഹിതർ രാജകല്പന പ്രകാരം ന്യായാധിപരായി വർത്തിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ഇവരുടെ നടപടികൾ മാർപാപ്പയുടെ നിർദ്ദേശാനുസരണമായിരുന്നില്ല. സ്പെയിനിലെ കിരാതമായ യഹൂദമതമർദ്ദനത്തിന് നേതൃത്വം നൽകിയത് സ്പാനിഷ് ഇൻകിസിഷൻ കോടതിയാണ്. മാർപാപ്പയുമായി ബന്ധമില്ലാതെ തികച്ചും രാജനിയന്ത്രണത്തിൽ നടന്നതായിട്ടും സ്പാനിഷ് ഇൻകിസിഷന്റെ ഉത്തരവാദിത്വവും സഭയുടെമേലാണ് ആരോപിക്കപ്പെടുന്നത്.

എന്നാൽ, പോർച്ചുഗലിലെ യോവോ മൂന്നാമൻ രാജാവ് സ്ഥാപിച്ച ഇൻകിസിഷൻ കോടതിയിലെയോ പത്താമൻ മാർപാപ്പയുടെ അനുവാദത്തോടെയുള്ളതായിരുന്നു. രാജകുടുംബത്തിലെ

ഒരു അംഗത്തെ ഇൻക്വിസിഷൻ കോടതിയുടെ മുഖ്യന്യായാധിപനായി നിയമിക്കാൻ മൂന്നാംപോൾ മാർപാപ്പ അനുവാദംനൽകിയിരുന്നു. പോർച്ചുഗീസ് കോളനികളിൽ കിരാതമായ പീഡനങ്ങൾക്ക് ഈ കോടതികൾ നേതൃത്വം നൽകി. പോർച്ചുഗലിന്റെ കോളനിയായിരുന്നു ഗോവയിലും ഇപ്രകാരമുള്ള നടപടികൾ അരങ്ങേറിയിരുന്നു. 1821 വരെ പോർച്ചുഗീസ് ഇൻക്വിസിഷൻ നിലനിന്നിരുന്നു.

1542 ൽ മൂന്നാം പോൾ മാർപാപ്പയാണ് വിവിധരാജ്യങ്ങളിലെ ഇൻക്വിസിഷൻ നടപടികൾക്ക് മേൽനോട്ടം വഹിക്കുക എന്നലക്ഷ്യത്തോടെ റോമൻ കുരിയായിൽ കർദ്ദിനാൾമാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു കാര്യാലയം സ്ഥാപിച്ചത്. 1633 ൽ ഗലീലിയോയെ വിചാരണ ചെയ്തത് ഈ കാര്യാലയമാണ്. സത്യവിശ്വാസസംരക്ഷണം ലക്ഷ്യമാക്കി ആരംഭിച്ച ഈ കാര്യാലയത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിൽ അനവധി അപചയങ്ങൾ കടന്നുകൂടി. പാഷണ്ഡികളുടെ സ്വത്തുകൾ കണ്ടുകെട്ടാൻ വകുപ്പുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ സമ്പന്നരായ പലരും അകാരണമായി വിചാരണചെയ്യപ്പെടുകയും അവരുടെ ഭീമമായ സ്വത്ത് പിടിച്ചെടുക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തതായി ആരോപണങ്ങളുണ്ട്. സ്‌പാനിഷ്, പോർച്ചുഗൽ കോളനികൾ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ചതുടങ്ങിയതോടെ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപകുതിയിൽ ഇൻക്വിസിഷൻ നടപടികളും അവസാനിച്ചു. ഇൻക്വിസിഷനുവേണ്ടിയുള്ള റോമൻ കാര്യാലയം (Congregation for the Doctrine of Faith) എന്നാക്കി മാറ്റി.

ഇൻക്വിസിഷൻ ഒരു വിലയിരുത്തൽ

സഭാചരിത്രത്തിലെ കറുത്ത ഏടുകളിലൊന്നായാണ് ഇൻക്വിസിഷൻ നടപടികൾ വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത്. ഇൻക്വിസിഷൻ നടപടികൾ വിശ്വാസസംരക്ഷണം എന്ന സദുദ്ദേശ്യത്തോടെ ആരംഭിച്ചതാണെങ്കിലും അവയുടെ നടപടിക്രമങ്ങളിൽ ഒട്ടേറെ അപചയങ്ങളും അനീതികളും സംഭവിച്ചിരുന്നു. അതിനാലാണ് രണ്ടായിരമാണ്ടിലെ മഹാജൂബിലിയോടനുബന്ധിച്ച് ജോൺപോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പ ഇൻക്വിസിഷൻ നടപടികളിലെ അതിക്രമങ്ങളെപ്രതിലോകത്തോടു മുഴുവൻ മാപ്പുചോദിച്ചത്.

ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ മതേതര പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഇൻക്വിസിഷൻ നടപടികളെ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അത് ചരിത്രത്തിലെ വലിയ അബദ്ധമായിത്തന്നെ പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ, മതവും രാഷ്ട്രവും തമ്മിൽ കാര്യമായ വ്യത്യാസമില്ലാ

തിരുന്ന മധ്യയുഗങ്ങളിൽ മതവിശ്വാസധാരണവും രാജ്യഭ്രാന്തയും റൂമായാണ് പരിഗണിച്ചിരുന്നത്. രാജ്യത്തെ ഒരുമിപ്പിച്ചുനിർത്തുന്ന പ്രധാനഘടകം മതവിശ്വാസമാകയാൽ മതവിശ്വാസത്തിലെ ഭിന്നസ്വരങ്ങൾ രാജ്യത്തിന്റെ അഖണ്ഡതയ്ക്കു ഹാനികരമായാണ് വിലയിരുത്തപ്പെട്ടിരുന്നത്. അതിനാലാണ് സഭാധികാരികളും രാഷ്ട്രാധികാരികളും കൈകോർത്ത് ഇൻക്വിസിഷൻ കോടതികൾ സ്ഥാപിച്ചതും ശിക്ഷകൾ നടപ്പിലാക്കിയതും. ഇന്നും ഇസ്ലാമികരാഷ്ട്രങ്ങളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ശരിയായ കോടതികളുടേതിനു സമാനമായ നിയമസംവിധാനമായിരുന്നു ഇൻക്വിസിഷൻ കോടതികളിൽ നടപ്പിലാക്കിയിരുന്നത്. മതവും രാഷ്ട്രവും ഒന്നാകുമ്പോൾ മതവിശ്വാസത്തിൽ നിന്നുള്ള വ്യതിചലനങ്ങൾ മരണശിക്ഷാർഹമാകുന്ന ക്രൂരതകൾക്കു വഴിയൊരുക്കുന്നു. പാകിസ്ഥാനിലെ മതനിന്ദാനിയമങ്ങൾ തന്നെ വ്യക്തമായ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്.

ഇൻക്വിസിഷൻ കോടതികളുടെ നടത്തിപ്പിന്റെ ചുമതലയുണ്ടായിരുന്ന സന്യാസികളുടെയും വൈദികരുടെയും അവിവേകവും അപകൃതയുമാണ് ഇൻക്വിസിഷൻ കോടതികളെ ക്രൂരതയുടെ പര്യായങ്ങളാക്കി മാറ്റിയത്. അനിയന്ത്രിതമായ അധികാരം കയ്യാളിയിരുന്ന ഇവർ പാർശ്വവർത്തികളുടെയും തൽപരകക്ഷികളുടെയും ഇംഗിതത്തിനു വഴങ്ങി ഒട്ടനവധി അതിക്രമങ്ങൾക്കും അന്യായങ്ങൾക്കും വഴിയൊരുക്കി. ഒട്ടനവധി നിരപരാധികൾ വൈരനിര്യോതനബുദ്ധിയോടെ വിചാരണചെയ്യപ്പെടാനും അന്യായമായി വധിക്കപ്പെടാനും ഇടവന്നതിന്റെ കാരണം ഇതായിരുന്നു.

മധ്യകാലഘട്ടത്തിന്റെ സാമൂഹികപശ്ചാത്തലത്തിൽ വധശിക്ഷകൾ സർവ്വസാധാരണമായിരുന്നു. ചെറിയ കുറ്റങ്ങൾക്കുപോലും (ഉദാ. മോഷണം, നുണപറച്ചിൽ, ചീത്തവിളി) വധശിക്ഷയിൽ കുറഞ്ഞശിക്ഷ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇൻക്വിസിഷൻ കോടതികളിലൂടെ നടന്ന വ്യാപകമായ വധശിക്ഷകളെ ഇതിന്റെ പേരിൽ ന്യായീകരിക്കാനാവില്ലെങ്കിലും ഇൻക്വിസിഷൻ നടപടികളെ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ ഈ സാമൂഹിക പശ്ചാത്തലം കൂടി പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

നല്ല ലക്ഷ്യങ്ങളോടെ ആരംഭിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾപോലും എപ്രകാരം സുവിശേഷത്തിന് പ്രതിസാക്ഷ്യമാക്കാം എന്നതിന്റെ വ്യക്തമായ ദൃഷ്ടാന്തമാണ് ഇൻക്വിസിഷൻ നടപടികളുടെ ചരിത്രം. ലക്ഷ്യവും മാർഗ്ഗവും ഒരുപോലെ സംശുദ്ധമാണെങ്കിലേ ഒരുപ്രസ്ഥാനം സുവിശേഷാനുസൃതമാവുകയുള്ളൂ എന്ന് തിരുസ്സഭ ഗ്രഹി

ച്ചത് ഇൻക്വിസിഷൻ പ്രസ്ഥാനത്തിലൂടെയാണ് അടിസ്ഥാനവിശ്വാസങ്ങളെ മുറുകെപ്പിടിക്കുമ്പോഴും വിശ്വാസത്തിന്റെ വ്യതിരിക്ത വ്യാഖ്യാനങ്ങളെയും ഇതരമതവിശ്വാസങ്ങളെയും സഹിഷ്ണുതയോടെ കാണേണ്ടതുണ്ടെന്നും തിരുസ്സഭയ്ക്കു ബോധ്യം വന്നതും ഇൻക്വിസിഷൻ നടപടികളിലെ പാളിച്ചകളിൽനിന്നു പാഠംപഠിച്ചതുകൊണ്ടാണ്. ഇതരമതവിശ്വാസങ്ങളിലെ സത്യത്തിന്റെ കിരണങ്ങളെ അംഗീകരിച്ച് ഏറ്റുപറയാൻ രണ്ടാംവത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ സന്നദ്ധമായതും ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ്. ഇൻക്വിസിഷനിലെ തെറ്റുകളിൽനിന്നു പാഠമുൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടാണ് വധശിക്ഷ പൂർണ്ണമായും തെറ്റായ നടപടിക്രമമാണ് എന്നനിലപാടിലേക്ക് തിരുസ്സഭ എത്തിച്ചേർന്നത്. മാനുഷികമായ വിചാരണയിലും വിധി കല്പനയിലും എത്രയോ ഗുരുതരമായ പാളിച്ചകൾ സംഭവിക്കാം എന്ന് സഭ അനുഭവത്തിലൂടെയാണ് പഠിച്ചത്. അതിനാലാണ് ദൈവദത്തമായ ജീവൻ എടുക്കാൻ ഒരു രാഷ്ട്രത്തിനോ കോടതിക്കോ അവകാശമില്ല എന്ന അസന്ദിഗ്ദ്ധമായ നിലപാടിലേക്ക് സഭ നീങ്ങിയത്.

13

ഗലീലിയോയെ സഭ എന്തു ചെയ്തു?

സഭയെ ആക്രമിക്കുവാനുള്ള ഏറ്റവും ശക്തമായ വടിയായി പലരും ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കഥകളിലൊന്നാണ് ഗലീലിയോയുടെ ജീവിതം. ഇതിലെ സത്യവും മിഥ്യയും തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്. വിൻസെൻസോ ഗലീലിയുടെ ആറുമക്കളിൽ സീമന്ത പുത്രനായി ഇറ്റലിയിലെ പിസായിൽ ഗലീലിയോ ജനിച്ചത് 1564 ഫെബ്രുവരി 15 നായിരുന്നു. ഗലീലിയോയ്ക്ക് എട്ടുവയസ്സ് പ്രായമായപ്പോൾ അവരുടെ കുടുംബം ഫ്ലോറൻസിലേക്ക് താമസംമാറ്റി. അവിടെയുള്ള ക്രിസ്ത്യൻ ആശ്രമപള്ളിക്കൂടത്തിലാണ് ഗലീലിയോ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം നേടിയത്. വൈദികനാകാൻ അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും സാഹചര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞനാക്കി. 1589-ൽ പിസായിലെ കത്തോലിക്കാ സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്ന് ഗണിതശാസ്ത്രത്തിൽ ബിരുദമെടുത്ത ഗലീലിയോ അതേ സർവ്വകലാശാലയിൽ അധ്യാപകനായി. 1592-ൽ പാദുവാ സർവ്വകലാശാലയിൽ

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം, മെക്കാനിക്സ്, ജ്യോതിശാസ്ത്രം എന്നിവ പഠിപ്പിക്കാനായി നിയമിതനായി. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ, ശാസ്ത്രമേഖലയിൽ ശ്രദ്ധേയമായ ഒട്ടനവധി കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ ഗലീലിയോ നടത്തി.

തികഞ്ഞ കത്തോലിക്കാ വിശ്വാസിയായിരുന്ന ഗലീലിയോയുടെ മൂന്നുമക്കളിൽ രണ്ടുപേർ വി. മത്തായിയുടെ മഠത്തിൽചേർന്ന് സന്യാസ വ്രതങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു.

വാണിജ്യകലാശാസ്ത്രത്തിലൂടെ താൻ കണ്ടെത്തിയ വസ്തുതകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ കോപ്പർനിക്കസിന്റെ സൗരകേന്ദ്രീകൃത പ്രപഞ്ചം എന്ന ആശയമാണ് ശരി എന്ന് ഗലീലിയോ വാദിച്ചു. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കേന്ദ്രം ഭൂമിയാണെന്ന് അരിസ്റ്റോട്ടിലും (ബി.സി 378-322) പ്ലാറ്റോയും (ബി.സി 150) പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഈ പഠനം സത്യമാണെന്ന് ഗലീലിയോയുടെ കാലഘട്ടം സഭയുടെ സകലരും കരുതിയിരുന്നു. ഭൂമിയാണ് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കേന്ദ്രം എന്ന രീതിയിൽ സഭ ഒരുനാളും പ്രബോധനം നൽകിയിരുന്നില്ല. സഭയുണ്ടാകുന്നതിനും മുമ്പേ നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു സാമാന്യജ്ഞാനം ശരിയാണെന്ന് സഭയും കരുതിയിരുന്നു എന്നതാണ് സത്യം. നിക്കോളാസ് കോപ്പർനിക്കസ് (എ.ഡി. 1473-1543) തന്റെ വിഖ്യാത ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ (De revolutionibus orbium coelestium) സൂര്യനാണ് പ്രപഞ്ചകേന്ദ്രമെന്നും നിശ്ചലസൂര്യനെ ഭൂമിയും ഇതരഗ്രഹങ്ങളും ഭ്രമണം ചെയ്യുകയാണെന്നും പ്രസ്തുത ഭ്രമണത്തിനിടയിൽ ഭൂമി സ്വന്തം അച്ചുതണ്ടിൽ കറങ്ങുന്നുണ്ടെന്നും വാദിച്ചു. ഈ വാദത്തെയാണ് ഗലീലിയോ പിന്തുണച്ചത്. റോമിലെ ഈശോസഭാ സർവ്വകലാശാലയായ “കൊളേജിയോ റൊമാനോ”യിൽ തന്റെ പുതിയ സിദ്ധാന്തം അവതരിപ്പിക്കാനായി ഗലീലിയോ ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടു. ഗലീലിയോയുടെ കണ്ടെത്തലുകളിൽ മതിപ്പുതോന്നിയ അധികാരികൾ അദ്ദേഹത്തിന് ബഹുമതി മുദ്രകൾ സമ്മാനിച്ചു.

എന്നാൽ 1614-ൽ സൂര്യകേന്ദ്രീകൃത പ്രപഞ്ചവീക്ഷണം പാഷണ്ഡതയാണെന്ന് സാന്താമരിയ കത്തീഡ്രൽ വികാരിയായ തോമസ് കസ്സിനി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. സൂര്യകേന്ദ്രീകൃത പ്രപഞ്ചവീക്ഷണം (Heliocentric theory) ബൈബിളിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമാണ് എന്ന ആശയമാണ് എതിരാളികൾ പ്രചരിപ്പിച്ചത്. സൂര്യൻ ചലിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ജോഷ്വാ സൂര്യനെ നിശ്ചലമാക്കിയത് (ജോഷ്വാ 10:12-13) എങ്ങിനെ? ഉദയം മുതൽ അസ്തമയംവരെയുള്ള സൂര്യന്റെ പ്രയാണം (സഭാ 1:5) എങ്ങിനെ വിശദീകരിക്കും? ഭൂമി കറങ്ങുകയാണെങ്കിൽ “ദൈവം ഭൂമിയെ അടിസ്ഥാനങ്ങളിലുറപ്പിച്ചു”

(സങ്കീ 103:5) എന്ന വാക്യത്തെ എപ്രകാരം മനസ്സിലാക്കാം? തുടങ്ങിയ ചോദ്യങ്ങളുമായാണ് കസ്സിനിയും സംഘവും ഗലീലിയോയെ നേരിട്ടത്. കസ്സിനിയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടിയായി ഗലീലിയോ നൽകിയ കത്തിന്റെ പകർപ്പ് കസ്സിനി റോമിൽ വിശ്വാസതിരുസംഘത്തിന് അയച്ചുകൊടുത്തു. അവർ നടത്തിയ സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിൽ ഗലീലിയോയുടെ പഠനത്തിൽ തെറ്റൊന്നും കണ്ടെത്തിയില്ല. തന്നെയുമല്ല, അന്റോണിയോ ഫോസ്കാറിനി (എ.ഡി. 1565-1630) എന്ന കർമ്മലീത്താ വൈദികൻ കോപ്പർനിക്കൻ സിദ്ധാന്തവും ബൈബിളിന്റെ വിവരണങ്ങളും തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യമില്ല എന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ ഒരു ഗ്രന്ഥമെഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഈ ഗ്രന്ഥം വായിച്ച കർദ്ദിനാൾ റോബർട്ട് ബല്ലാർമിൻ, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പ്ലാറ്റോയുടെ സിദ്ധാന്തത്തെക്കാൾ കൂടുതൽ വിശ്വസനീയമായി തോന്നുന്നത് കോപ്പർനിക്കസിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്തു (Letter to foscarini). എന്നാൽ ബൈബിളിനെയും സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പഠനങ്ങളെയും മാനിച്ച് ഈ പുതിയ സിദ്ധാന്തം കൂടുതൽ പഠനങ്ങൾക്കു വിധേയമാക്കാതെ പരസ്യമായി പഠിപ്പിക്കാനാവില്ല എന്ന നിലപാടാണ് കർദ്ദിനാൾ ബല്ലാർമിൻ സ്വീകരിച്ചത്.

1615 ൽ ഗലീലിയോയുടെ നിലപാടുകളെ ന്യായീകരിച്ചുകൊണ്ട് കർദ്ദിനാൾ ബോനിഫാസ് ഗദ്ദാനിയുടെ നിർദ്ദേശാനുസരണം ഡൊമിനിക്കൻ വൈദികനും ശാസ്ത്രജ്ഞനുമായിരുന്ന തോമസോ കമ്പാനെല്ലെ Apologia pro Galileo എന്ന ഗ്രന്ഥം രചിച്ചു. സഭയും സഭാനേതൃത്വവും ഒന്നാകെ ഗലീലിയോയ്ക്കും ശാസ്ത്രപഠനങ്ങൾക്കും എതിരായിരുന്നു എന്ന വാദം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാനാണ് ഗലീലിയോയെ പിന്തുണച്ച കർദ്ദിനാൾമാരുടെ നടപടികൾ വിശദീകരിച്ചത്. 1616 ൽ ഗലീലിയോയുടെ നിലപാടുകളെ എതിർത്തുകൊണ്ട് വിശ്വാസതിരുസംഘം വിലക്കുകൾ ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നെങ്കിലും 1623-ൽ പാപ്പായായി സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്ത ഉർബൻ എട്ടാമൻ (കർദ്ദിനാൾ മാഫെയോ ബാർബെരീനി) ഗലീലിയോയുടെ ചിരകാലസുഹൃത്തായിരുന്നതിനാൽ ഗലീലിയോയ്ക്കെതിരേയുള്ള നടപടികൾ എല്ലാംതന്നെ അവസാനിച്ചു.

റോമിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ഗലീലിയോ തന്റെ വാദഗതികൾ കൂടുതൽ സമർത്ഥമായി അവതരിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ സൂര്യകേന്ദ്രീകൃത പ്രപഞ്ചവീക്ഷണം പരസ്യമായി പഠിപ്പിക്കാൻ പാടില്ല എന്ന് കർദ്ദി

നാൾ റോബർട്ടോ ബല്ലാർമിനോയുടെ വിലക്ക് (1616) ഗലീലിയോ അനുസരിച്ചുപോന്നു. 1622-ൽ തന്റെ പഠനങ്ങൾ ഒരു ഗ്രന്ഥമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ സഭയുടെ അനുവാദം ആരാഞ്ഞു. 1623-ൽ സഭയുടെ അനുവാദത്തോടെ ആദ്യഗ്രന്ഥവും 1630-ൽ രണ്ടാംഗ്രന്ഥവും പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു.

1630-ൽ ഗലീലിയോ തന്റെ വിഖ്യാതഗ്രന്ഥമായ Dialogue on Two Great World Systems പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. കോപ്പർ നിക്കിന്റെ സിദ്ധാന്തം മാത്രമാണ് ശരിയെന്നും പ്ലോട്ടോമിയുടെ സിദ്ധാന്തം തെറ്റാണെന്നും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെ ഗലീലിയോ അസന്ദിഗ്ധമായി തെളിയിച്ചു. ബൈബിളിനെ നിഷേധിക്കുന്ന പഠനം എന്ന തെറ്റിദ്ധാരണയിൽ തിരുസംഘം ഗലീലിയോയ്ക്ക് ശിക്ഷ വിധിച്ചു. എഴുപതുക്കാരനായ ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ വിധിക്കപ്പെട്ട ശിക്ഷകൾ ഇവയാണ്: (1) മുട്ടിൽനിന്ന് വിശ്വാസപ്രമാണം ഏറ്റു ചൊല്ലണം, (2) സൂര്യകേന്ദ്രീകൃത പ്രപഞ്ചസിദ്ധാന്തം തള്ളിപ്പറയണം, (3) വീട്ടുതടങ്കൽ അനുഭവിക്കണം.

1634 മുതൽ 1638 വരെ അദ്ദേഹം സ്വന്തംവീട്ടിൽ ഒതുങ്ങിക്കൂടെണ്ടിവന്നു. 1638-ൽ ഹെർണിയരോഗം ബാധിച്ചതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിനെതിരെയുള്ള വിലക്കുകൾ സഭാധികാരികൾ പിൻവലിച്ചു. ഫ്ലോറൻസിൽപോയി വിദഗ്ദ്ധചികിത്സനേടാൻ ഗലീലിയോയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. 1642 വരെ സുഹൃത്തുക്കളെയും സന്ദർശകരെയും സ്വീകരിച്ച് ഗവേഷണങ്ങളിലും പഠനങ്ങളിലും മുഴുകി അദ്ദേഹം കഴിഞ്ഞു. 1642-ൽ ഹൃദയാഘാതംമൂലം 78-ാം വയസ്സിൽ കുദാശകൾ യഥായോഗ്യം സ്വീകരിച്ച് മരണമടഞ്ഞു.

തിരുസംഘത്തിന്റെ ഈ നടപടി അവിവേകപരമായിരുന്നു എന്ന് ജോൺപോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബൈബിളിനെ ശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥമായി കരുതിയതും ഭൂമിയാണ് പ്രപഞ്ചകേന്ദ്രമെന്ന് ബൈബിൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതായി തെറ്റിദ്ധരിച്ചതുമാണ് തിരുസംഘത്തിനു തെറ്റുപറ്റാൻ കാരണമായതെന്നും പാപ്പാ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്. തിരുസംഘത്തിന്റെ നടപടി തെറ്റാവരത്തോടെയുള്ള പ്രബോധനമല്ല എന്നതും നാം ഓർക്കണം.

ഗലീലിയോയുടെ മൃതദേഹം ഫ്ലോറൻസിലെ വി. ക്രോച്ചിയുടെ ദേവാലയത്തിലാണ് സംസ്കരിച്ചത്. 1737 ൽ ഗലീലിയോയുടെ കബറിടത്തിനു മുകളിൽ സഭ ഒരു സ്മാരകം പണിത് മഹാനായ ഈ ശാസ്ത്രജ്ഞനെ ആദരിക്കുകയും ചെയ്തു. 2000-ാം

ആണ്ടിലാണ് ഗലീലിയോയെ സഭ അംഗീകരിച്ചത് എന്ന വാദം ശരിയല്ല എന്ന് ഇതിൽനിന്നും വ്യക്തമാണല്ലോ.

നിലവിലുള്ളതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ പുതിയ പഠനങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നവർക്ക് നേരിടേണ്ടിവരുന്ന സ്വാഭാവികമായ എതിർപ്പുകൾ ഗലീലിയോയ്ക്കും നേരിടേണ്ടിവന്നു എന്നത് സത്യമാണ്. ഗലീലിയോയെ എതിർത്ത തിരുസംഘത്തിനാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ തെറ്റുപറ്റിയത് എന്ന് കാലം തെളിയിക്കുകയും അതിനെ സഭ അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

പരീക്ഷണ നിരീക്ഷണങ്ങളും ഗണിതശാസ്ത്രവും സംയോജിപ്പിച്ച് ശാസ്ത്രത്തിന് നവീനപാത വെട്ടിത്തുറന്ന ഗലീലിയോ ആധുനികശാസ്ത്രത്തിന്റെ പിതാവായാണ് പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത്.

ഗലീലിയോയെ സംബന്ധിക്കുന്ന സത്യം ഇതായിരിക്കേ സഭയെ തകർക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ശക്തികൾ ഗലീലിയോയെ സഭ പീഡിപ്പിച്ചുകൊന്നതിനെക്കുറിച്ച് നിറംപിടിപ്പിച്ച കഥകൾ പ്രചരിപ്പിക്കാറുണ്ട്. ഒട്ടകത്തിന്റെ കാലിൽകെട്ടി മരുഭൂമിയിൽ വലിച്ചിഴച്ച് ഗലീലിയോയെ സഭാധികാരികൾ വധിച്ചതായി വിവരിക്കുന്ന കഥയാണ് ഇവയിൽ പ്രചുരപ്രചരിതമായത്. എന്നാൽ ഈ കഥയ്ക്ക് സത്യവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലായെന്ന് വ്യക്തമാണല്ലോ.

14

നവോത്ഥാനം

പുരാതന ഗ്രീക്കു-റോമൻ സംസ്കാരത്തിന്റെയും കലാസാഹിത്യദികളുടെയും മദ്ധ്യയുഗത്തിലെ പുനർജന്മമെന്ന് നവോത്ഥാനത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. മദ്ധ്യയുഗയുറോപ്പിലെ സാഹിത്യപരവും സാംസ്കാരികവും ദാർശനികവുമായ വ്യവസ്ഥിതികൾക്കുള്ള തിരിച്ചടിയായിരുന്നു അത്. പ്രപഞ്ചയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ പാടെ അവഗണിക്കുകയും ഭൗതികതീതമൂല്യങ്ങൾക്ക് അമിതപ്രാധാന്യം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തുപോന്ന സ്കൊളാസ്റ്റിക് ചിന്തയും സന്യാസജീവിതവും യൂറോപ്പിലെ ജനതയുടെ, പ്രത്യേകിച്ച് ചിന്തകരുടെ മനംമടുപ്പിച്ചു. പുരാതന ഗ്രീക്കു-റോമൻ സംസ്കാരവും അവയുടെ ഫലമായ സാഹിത്യകൃതികളും കലാവസ്തുക്കളും കൂടുതൽ ആസ്വാദ്യമായി അനുഭവപ്പെട്ടു. അവ പഠിക്കുന്നതിന് പുതിയ ഒരു ഞർവ്വ് എല്ലാവർക്കുമുണ്ടായി. 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭം മുതൽ 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യംവരെ നീണ്ടുനിന്ന ഈ പുത്തൻ പ്രവണതയെയാണ് നവോത്ഥാനം എന്നു തുകൊണ്ടു വിവക്ഷിക്കുന്നത്.

പ്രപഞ്ചതീത വസ്തുക്കളെയെന്നതിനേക്കാൾ ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ കണ്ണുതുറന്നു കാണുവാനും വിചിന്തനവിഷയമാക്കുവാനും നവോത്ഥാനം പ്രേരിപ്പിച്ചു. ലോകജീവിതത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യവും മനുഷ്യന്റെ ശാരീരികവും മാനസികവും ബുദ്ധിപരവുമായ കഴിവുകളുടെ ശ്രേഷ്ഠതയും അന്നത്തെ ചിന്തകർ വാനോളം പുകഴ്ത്തി. മരണാനന്തരജീവിതത്തിൽ സർവ്വശ്രദ്ധയും കേന്ദ്രീകരിക്കുകയല്ല, ഭൗതികജീവിതത്തെ ശ്രേയസ്കരമാക്കുകയാണ് അഭികാമ്യമെന്ന് അവർ വാദിച്ചു. യൂറോപ്പിനെ ആകമാനം ഈ പുതിയ ചിന്താധാര ഭരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഫ്ലോറൻസിലാണ് ഈ പ്രവണത ആരംഭിച്ചത്. ഡാന്റേ, ലിയോനാർഡോ ഡാവിൻചി, മാക്കിവെല്ലി, മൈക്കിൾ ആഞ്ചലോ എന്നിവരുടെ സ്വാധീനം ഏറ്റവും അധികം അനുഭവപ്പെട്ടത് ഇവിടെയാണ്. ഇറ്റലിയിൽ ആരംഭിച്ച ഈ പ്രസ്ഥാനം ക്രമേണ ജർമ്മനിയിലേയ്ക്കും അവിടെനിന്നു സ്കോട്ലൻഡിലേയ്ക്കും വ്യാപിച്ചു.

നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പ്രണേതാക്കൾ പൊതുവിൽ ഹ്യൂമനിസ്റ്റുകൾ എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്നു. പ്രകൃത്യതീത ശക്തികളെ ഒട്ടേറെ തിരസ്കരിക്കുകയും മനുഷ്യബുദ്ധിയെ സർവ്വസ്വവുമായി കരുതിപ്പോരുകയും ചെയ്തു അവർ. സഭയുടെ പല പ്രബോധനങ്ങളും ഈയവസരത്തിൽ വിമർശനവിധേയമാക്കി. എങ്കിലും ഹ്യൂമനിസ്റ്റുകൾ അടിസ്ഥാനപരമായി സഭയോട് വിധേയത്വം പുലർത്തിപ്പോന്നു. പോപ്പ് നിക്കോളാസ് അഞ്ചാമന്റെ കാലം മുതൽ (1447-1455) മാർപ്പാപ്പാമാർ നവോത്ഥാനത്തിന് നൽകിയിരുന്ന രക്ഷാകർത്തൃത്വം ഇതാണ് തെളിയിക്കുന്നത്.

നവോത്ഥാനവും മാർപ്പാപ്പാമാരും

മാർപ്പാപ്പാമാർ പൊതുവിൽ നവോത്ഥാനത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നതിൽ തല്പരരായിരുന്നു. ക്ലൈമന്റ് ആറാമനാണ് (1342-52) ഈ നീക്കത്തിനു തുടക്കമിട്ടത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്ത് ഹ്യൂമനിസ്റ്റുകൾ റോമൻ കൂരിയയിൽ കയറിപ്പറ്റി. ഹ്യൂമനിസ്റ്റുകളിൽനിന്ന് പാപ്പായായുയർത്തപ്പെട്ട പ്രഥമവ്യക്തി നിക്കോളാസ് അഞ്ചാമനായിരുന്നു. റോമാപട്ടണത്തെ ഒരു പണ്ഡിതസദസ്സിന്റെ ആസ്ഥാനമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. പേപ്പൽ ലൈബ്രറി വിപുലപ്പെടുത്തുവാനും പുരാതന സാഹിത്യകൃതികളുടെയും ബൈബിളിന്റെയും കയ്യെഴുത്തുപ്രതികൾ കഴിയുന്നത്ര ശേഖരിച്ച് ക്രോഡീകരിക്കുവാനും സാധിച്ചത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലിയ നേട്ടമായിരുന്നു. വത്തിക്കാൻ കൊട്ടാരവും പേപ്പൽ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ പള്ളികളും നവോത്ഥാനകലയ്ക്കനുസൃതമായി പരിഷ്കരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം മുൻകൈ എടുത്തു. ഇക്കാലത്ത് മൈക്കിൾ ആഞ്ജലോ,

റാഫേൽ, ലെയോനാർഡോ ഡാവിൻചി എന്നീ കലാകാരന്മാരുടെ കൈവിരുതു റോമാ നഗരത്തെ അത്യാകർഷകമാക്കിത്തീർത്തു. റോമിലെ മനംകവരുന്ന ശില്പകലാസൗധങ്ങളിൽ പലതും ഇക്കാലത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളാണ്.

റോമൻ കുരിയായിലെ അഴിമതികൾ

ബാഹ്യാഡംബരങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചതോടെ ആന്തരിക മൂല്യങ്ങൾ അനുദിനം അധഃപതിച്ചുതുടങ്ങി. ആന്തരികനവോത്ഥാനത്തിനു ആരും മുൻകൈ എടുത്തില്ലെന്നതാണ് വാസ്തവം. ലൗകായതികത്വം റോമൻകുരിയായെ ഗ്രസിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആഡംബരജീവിതം, ആഹ്ളാദത്തിനുതകുന്ന കൂട്ടുകെട്ട്, വിഭവസമൃദ്ധമായ വിരുന്നുകൾ, ഉല്ലാസസവാരികൾ മുതലായവയിലായിരുന്നു ഉന്നതപീഠം അലങ്കരിച്ചിരുന്നവരുടെ ശ്രദ്ധയും താല്പര്യവും. സഭാധികാരികളുടെ സാമ്പത്തികാധഃപതനം പലരേയും ഞെട്ടിച്ചു.

പേപ്പൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾ

നവോത്ഥാനയുഗത്തിലെ മാർപ്പാപ്പമാർ ആദ്ധ്യാത്മിക നേതൃത്വത്തിനെ നന്നായി നേക്കാൻ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ മേൽക്കോയ്മയ്ക്കാണ് പലപ്പോഴും വിലകല്പിച്ചിരുന്നതെന്ന് തോന്നും. രാഷ്ട്രീയാധികാരികളോട് സ്വയം താദാത്മ്യപ്പെടുവാൻ അവർ ശ്രമിച്ചു. പേപ്പൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിലായിരുന്നു അവരുടെ ശ്രദ്ധ. രാഷ്ട്രീയസാമ്രാജ്യംകൊണ്ടു മാത്രമെ ആദ്ധ്യാത്മികസാമ്രാജ്യം ലഭിക്കൂ എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ പൊതുവിശ്വാസം. ഇറ്റലി സ്വയംഭരണാവകാശമുള്ള അനവധി ചെറു സംസ്ഥാനങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അവയിൽ ഏറ്റവും ശക്തിയും സ്വാധീനവുമുള്ള ഫ്ലോറൻസിന്റെ ആക്രമണത്തിൽനിന്ന് പേപ്പൽ സംസ്ഥാനങ്ങൾ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ മാർപ്പാപ്പമാർക്കു വളരെ ക്ലേശിക്കേണ്ടിവന്നു. പാപ്പാമാരുടെ അമിതമായ രാഷ്ട്രീയകൈകടത്തൽ മൂലം അയൽരാജ്യങ്ങളിലെ ഭരണകർത്താക്കൾ ബദ്ധവൈരികളായി.

ദുരാചാരങ്ങൾ

15-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നടമാടിയിരുന്ന ദുരാചാരങ്ങൾ പ്രധാനമായും സഭാഭരണത്തെ സംബന്ധിക്കുന്നവയായിരുന്നു. അല്പമായരുടെ പാണ്ഡിത്യം വർദ്ധിച്ചതോടെ വൈദികരുടെ അജ്ഞത കൂടുതൽ പ്രകടമായി. വൈദികപരിശീലനത്തിന്റെ നിലവാരം ശോചനീയമായിരുന്നു. സഭാധികാരികൾ അതിൽ അത്ര തല്പരരായിരുന്നില്ല. സഭാനേതൃത്വത്തിന്റെ സാമ്പത്തികാധഃപതനമായിരുന്നു ഫലം.

അഞ്ചാം ലാറ്ററൻ സുന്നഹദോസ്

അസാമാന്യ വ്യക്തിപ്രഭാവവും അന്യാദൃശഭരണപാടവവും ഒത്തിണങ്ങിയ വ്യക്തിയായിരുന്നു ജൂലിയസ് രണ്ടാമൻ മാർപ്പാപ്പാ (1503-1513); ഒപ്പം നവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഉത്തമ പ്രേഷിതനും. എന്നാൽ ഈ കഴിവുകൾ അധികവും ലൗകികാധികാരങ്ങൾ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതിനും ജീവിതസൗകര്യങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുമാണ് അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. മാർപ്പാപ്പായുടെ ആഡംബരജീവിതവും സഭയിൽ പലയിടത്തും ദൃശ്യമായ ലൗകായതികത്വ വിളയാട്ടവും ഒരു നല്ലവിഭാഗം ആളുകളെ രോഷാകുലരാക്കി.

വർദ്ധമാനമായിക്കൊണ്ടിരുന്ന പാപ്പാവിദ്വേഷത്തിനും വിധ്വംസകപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും പ്രതിവിധി നേടേണ്ടതാണെന്ന് ജൂലിയസ് പാപ്പായ്ക്കു ബോദ്ധ്യമായി. സഭയെ നവീകരിക്കുന്നതിനും പാപ്പാവിരോധികൾ പീസായിലെ സമ്മേളനത്തിൽ ഉന്നയിച്ച ആരോപണങ്ങൾക്ക് ഉചിതമായ മറുപടി നൽകുന്നതിനും ഒരു സാർവ്വത്രിക സുന്നഹദോസ് അത്യന്താപേക്ഷകമാണെന്ന നിഗമനത്തിൽ അദ്ദേഹം എത്തിച്ചേർന്നു. അതിന്റെ ഫലമാണ് 5-ാം ലാറ്ററൻ സുന്നഹദോസ്. പ്രസ്തുത കൗൺസിൽ 1512 ഏപ്രിൽ 19-ാംനു ലാറ്ററൻ ബസിലിക്കായിൽ സമ്മേളിച്ചു.

സഭയിൽ അനിവാര്യമായിരുന്ന നവീകരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഈ കൗൺസിൽ പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. നിലവിലിരുന്ന ദുരാചാരങ്ങൾ അപ്പാടെ തുടർന്നുപോന്നു. കൗൺസിലിന്റെ തീരുമാനങ്ങളിൽനിന്നുപോലും രക്ഷപ്പെടുന്നതിനു പഴുതുകൾ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. രൂപതാഭരണത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കാതെ മെത്രാന്മാരുടെ സവാരി തുടർന്നു. ഒന്നിലധികം രൂപതകളുടെ വരുമാനം കൈവശപ്പെടുത്തുന്ന രീതിക്ക് യാതൊരു മാറ്റവും സംഭവിച്ചില്ല. റോമൻകുരിയായിലെ മെത്രാന്മാരും കർദ്ദിനാളന്മാരും തമ്മിലും മെത്രാന്മാരും സന്യാസസഭാശ്രേഷ്ഠന്മാരും തമ്മിലുള്ള കക്ഷിമാത്സര്യവും വടംവലിയും സുന്നഹദോസിൽ പ്രകടമായിരുന്നു.

മെത്രാന്മാരുടെ ശബ്ദം ശക്തമായിരുന്നതിനാൽ സന്യാസസഭകളുടെമേൽ ചില നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിച്ചു. മെത്രാൻ നൽകുന്ന ശിക്ഷ ഇളവ് ചെയ്യുവാനും അൾത്താര, സിമിത്തേരി ആദിയായ സ്ഥലങ്ങൾ ആശീർവ്വദിക്കുവാനുമുള്ള അധികാരം മെത്രാന്മാർക്കാണ് സഭാശ്രേഷ്ഠന്മാർക്കല്ല എന്നു കൗൺസിൽ തറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു.

15

ദണ്ഡവിമോചനം

സഭാചരിത്രത്തിൽ ഒട്ടേറെ വിവാദങ്ങൾക്കും പിളർപ്പിനും കാരണമായിട്ടുള്ളതാണ് ദണ്ഡവിമോചനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബോധനങ്ങൾ. കുമ്പസാരത്തിലൂടെ മോചനം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പാപങ്ങളുടെ താൽക്കാലിക ശിക്ഷയിൽനിന്നും (temporal punishment) ഒരു വ്യക്തിയ്ക്ക് സഭയിൽനിന്നും ക്രിസ്തു ഭരമേല്പിച്ച പുണ്യത്തിന്റെ ദണ്ഡാരത്തിന്റെ യോഗ്യതയാൽ ലഭിക്കുന്ന പൂർണ്ണമായോ ഭാഗികമായോ ഇളവുകളാണ് ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ (indulgences).

ആദിമസഭയിൽ രോഗാവസ്ഥയിലുള്ളവരുടെയും രക്തസാക്ഷിത്വത്തിനു വിധിക്കപ്പെട്ടവരുടെയും പാപങ്ങൾക്കുള്ള പരിഹാരമനുഷ്ഠിക്കാൻ മറ്റുവിശ്വാസികളെ ചുമതലപ്പെടുത്താനുള്ള അധികാരം കുമ്പസാരക്കാർക്ക് നൽകിയിരുന്നു. ഇതാണ് ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളുടെ ആദ്യരൂപം. 517-ൽ എപാവോൻ കൗൺസിൽ കുമ്പസാരത്തിലെ കഠിനമായ പ്രായ്ശ്ചിത്ത കർമ്മ

ങ്ങൾക്കു പകരമായി ലഘുവായ വഴികൾ (പ്രാർത്ഥനകൾ, ദാനധർമ്മങ്ങൾ... തുടങ്ങിയവ) നിർദ്ദേശിച്ചു. പത്താം നൂറ്റാണ്ടുവരെ കുമ്പസാരത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന പ്രായ്ശ്ചിത്ത പ്രവൃത്തികളുടെ ഗണത്തിലാണ് ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നത്. 1095-ൽ ഉർബൻ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പ കുരിശു യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നവർക്ക് ദണ്ഡവിമോചനം പ്രഖ്യാപിച്ചതോടെയാണ് ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ അർത്ഥവ്യാപ്തി കൈവന്നത്. വി. ആൽബർട്ട്, വി. തോമസ് അക്വീനാസ് തുടങ്ങിയവർ സഭയുടെ പുണ്യഭണ്ഡാരത്തെ (treasury of the church) ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളുടെ ആധാരമായി അവതരിപ്പിച്ചു.

ഒരു വ്യക്തി പാപം ചെയ്യുമ്പോൾ രണ്ടുതരത്തിലുള്ള ഫലങ്ങൾ ഉളവാകുന്നുണ്ട്: നിത്യശിക്ഷയും താൽക്കാലികശിക്ഷയും. മാതൃകപാപം ചെയ്യുന്ന വ്യക്തി ദൈവവുമായുള്ള തന്റെ ബന്ധം നഷ്ടമാക്കുകയും വരപ്രസാദം ഇല്ലാതാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനാൽ നരകശിക്ഷക്ക് അർഹമാകുന്നു. ഇതാണ് നിത്യശിക്ഷ. എന്നാൽ ഓരോപാപവും (മാതൃകപാപവും ലഘുപാപവും) നിത്യശിക്ഷയോടൊപ്പം താൽക്കാലിക ശിക്ഷക്കും കാരണമാകുന്നുണ്ട്. പാപത്തിലൂടെ ലോകത്തോടും ലോകവസ്തുക്കളോടും തോന്നുന്ന അനാരോഗ്യകരമായ അഭിനിവേശത്തെയാണ് താൽക്കാലികശിക്ഷ എന്നതിലൂടെ വിവക്ഷിക്കുന്നത്. താൽക്കാലിക ശിക്ഷ എന്ന പദപ്രയോഗം പലപ്പോഴും തെറ്റിദ്ധാരണാജനകമാണ്. താൽക്കാലിക ശിക്ഷ എന്നതിലൂടെ ലൗകികമോഹം എന്നോ കൂടുതൽ പാപങ്ങളിലേക്ക് തുടർന്നും നയിക്കാനിടയുള്ള പാപകരമായ വാസനയെന്നോ (tendency) ആണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഇത്തരം പാപാഭിനിവേശത്തിൽനിന്ന് (temporal punishment) ഈ ലോകത്തിൽ ആയിരിക്കുമ്പോഴോ മരണാനന്തരം ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തുവെച്ചോ വിടുതൽ നേടേണ്ടതുണ്ട്. താൽക്കാലികശിക്ഷ നിത്യശിക്ഷയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്. താൽക്കാലിക ശിക്ഷയുടെ പരിഹാരം നിശ്ചിതകാലംകൊണ്ട് നേടാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ നിത്യശിക്ഷയിൽനിന്നുള്ള വിടുതലാകട്ടെ മനുഷ്യന്റെ പ്രവൃത്തികൾക്കനുസൃതമായിട്ടല്ല ദൈവത്തിന്റെ കരുണയിൽമാത്രം അധിഷ്ഠിതമാണ്. പാപത്തിന്റെ പരിഹാരകർമ്മങ്ങളെല്ലാം താൽക്കാലികശിക്ഷയുടെ വിടുതലിനു മാത്രമേ കാരണമാകുന്നുള്ളൂ എന്നുസാരം. നിത്യശിക്ഷയിൽനിന്നുള്ള വിടുതൽ കുരിശിലെ യേശുവിന്റെ ബലിയിലൂടെ ലഭ്യമായ വരപ്രസാദം ഒഴുകുന്ന പാപമോചനകുദാശയിലൂടെ മാത്രമേ സാധ്യമാകൂ.

താൽക്കാലികശിക്ഷ എന്നതിലൂടെ വിവക്ഷിക്കുന്ന ലൗകിക മോഹം എന്ന വസ്തുത സത്യമാണെന്ന് ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. കുമ്പസാരത്തിനുശേഷവും പാപങ്ങളിലേക്കു തിരികെ വീഴാനുള്ള പ്രവണത തുടർന്നും നിലനില്ക്കുന്നത് നമുക്ക് അനുഭവവേദ്യമാണല്ലോ.

ദണ്ഡവിമോചനത്തിലൂടെ പാപമോചനം ലഭിക്കുമെന്ന് സഭ ഒരിക്കലും പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ദണ്ഡവിമോചനം കുമ്പസാരത്തിനുപകരമുള്ളതല്ല. കാരണം ദണ്ഡവിമോചനത്തിലൂടെ താൽക്കാലിക ശിക്ഷയിൽ നിന്നുള്ള (ലൗകിക മോഹങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള) മോചനം മാത്രമേ ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ. ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളുടെ മാത്രം യോഗ്യതയിൽ ആർക്കും സ്വർഗ്ഗം ലഭിക്കുകയില്ല. സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തിക്ക് നിത്യ ശിക്ഷയിൽനിന്നുള്ള വിടുതൽ അനിവാര്യമാണ്.

ദണ്ഡവിമോചനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സഭാപ്രബോധനങ്ങൾ ചുരുക്കി വിവരിക്കാം.

(i) ക്രിസ്തുസഭയെ ഭരമേൽപ്പിച്ചതും വിശുദ്ധർ തങ്ങളുടെ മാതൃകാപരമായ ജീവിതംകൊണ്ടു പരിപോഷിപ്പിച്ചതുമായ പുണ്യത്തിന്റെ ദണ്ഡാരത്തിന്റെ യോഗ്യതയാൽ വ്യക്തികൾക്ക് താൽക്കാലിക ശിക്ഷയിൽനിന്ന് വിടുതൽ നൽകാൻ സഭക്ക് അധികാരമുണ്ടെന്ന് ക്ലമന്റ് ആറാമൻ മാർപാപ്പ 1343-ൽ (Unigenitus Dei Filius) പഠിപ്പിച്ചു.

(ii) അനുതപിച്ച് പാപമോചനം തേടിയ വിശ്വാസികൾക്ക് നിശ്ചിതമായ പ്രാർത്ഥനകളുടെയും പുണ്യപ്രവൃത്തികളുടെയും ഫലമായി ദണ്ഡവിമോചനം പ്രാപിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കാൻ സഭയുടെ പുണ്യദണ്ഡാരത്തിന്റെ കാര്യവിചാരിപ്പുകാരൻ എന്ന നിലയിൽ മാർപാപ്പക്ക് അധികാരമുണ്ട് എന്ന് മാർട്ടിൻ അഞ്ചാമൻ പാപ്പ 1418-ൽ പ്രഖ്യാപിച്ചു (Inter Cunctas). ദണ്ഡവിമോചനം പ്രഖ്യാപിക്കാനുള്ള മാർപ്പാപ്പയുടെ അധികാരത്തെ ചോദ്യംചെയ്ത ലൂഥറിനെ തിരുത്തിക്കൊണ്ട് ലെയോ പത്താമൻ മാർപ്പാപ്പ 1520-ൽ വ്യക്തമായ പ്രബോധനം നൽകി (Exsurge Domine).

(iii) ട്രെന്തോസ് സൂഹദോസ് (1563) ദണ്ഡവിമോചന നിഷേധികളെ ഖണ്ഡിച്ചു പുറംതള്ളിയെങ്കിലും ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളുടെ ദുരുപയോഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആഴത്തിൽ പഠിച്ച് പരി.പിതാവിന് റിപ്പോർട്ടു സമർപ്പിക്കാൻ മെത്രാൻ സമിതികളെ ചുമതലപ്പെടുത്തി (Decree on Indulgences).

(iv) രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ 1967-ൽ പോൾ ആറാമൻ മാർപാപ്പ ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സഭയുടെ ഏറ്റവും ആധികാരികമായ പഠനം (indulgentiarum doctrina) നൽകി. പുണ്യവാന്മാരുടെ ഐക്യം (സമര - സഹന - വിജയ സഭകളുടെ ഐക്യം) മൂലം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ പരിഹാര പ്രവൃത്തികളിലൂടെ ശുദ്ധീകരാത്മാക്കൾക്ക് ദണ്ഡവിമോചനം നേടിയെടുക്കാനാകുമെന്ന (suffragium) സഭയുടെ പരമ്പരാഗത വിശ്വാസത്തെ ഈ പ്രബോധനരേഖ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു.

പൂർണ്ണവും ഭാഗികവുമായ ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളുണ്ടെന്ന് സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പാപാവസ്ഥമൂലമുണ്ടായ താൽക്കാലിക ശിക്ഷയെ പൂർണ്ണമായും എടുത്തുനീക്കുന്ന ദണ്ഡവിമോചനത്തെ പൂർണ്ണദണ്ഡവിമോചനമായും (plenary indulgence) താൽക്കാലിക ശിക്ഷയെ ഭാഗികമായി പരിഹരിക്കുന്നവയെ ഭാഗികദണ്ഡവിമോചനം (partial indulgence) എന്നും വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഭാഗിക ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളെ ദിവസങ്ങളുടെയും മാസങ്ങളുടെയും കണക്കിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന പതിവ് (quarantines) സഭയിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. അതിനാലാണ് പഴയ പ്രാർത്ഥനാ പുസ്തകങ്ങളിൽ ചില പ്രാർത്ഥനകൾക്കുശേഷം പൂ. ദ. വി. (പൂർണ്ണ ദണ്ഡവിമോചനം), 100 ദി. ദ. വി. (100 ദിവസത്തെ ദണ്ഡവിമോചനം) തുടങ്ങിയ സൂചനകൾ നൽകിയിരുന്നത്. എന്നാൽ 1967-ൽ പോൾ ആറാമൻ മാർപാപ്പാ നൽകിയ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് ഭാഗിക ദണ്ഡവിമോചനത്തെ ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും വർഷങ്ങളുമായി തരംതിരിക്കുന്ന പതിവ് സഭയിൽ അവസാനിപ്പിച്ചു. ഇപ്പോൾ സഭയിൽ പൂർണ്ണ ദണ്ഡവിമോചനം, ഭാഗിക ദണ്ഡവിമോചനം എന്നീ വിഭജനം മാത്രമേയുള്ളൂ.

ഭാഗിക ദണ്ഡവിമോചനം ലഭിക്കുന്നതിന് ദൈവവിചാരത്തോടുള്ള ജീവിതവും പരോപകാരപ്രവൃത്തികളും സന്തോഷകരവും സുഖദായകവുമായ ചര്യകളിൽനിന്ന് മനഃപൂർവ്വം മാറിനിൽക്കുന്നതും വിശ്വാസത്തിന് പരസ്യമായി സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നതും സഹായകമാണ്.

പൂർണ്ണ ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ ലഭിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നവയാണ് (cfr. Enchiridion Indulgentiarum)

- 1) ഭക്തിപൂർവ്വം, അരമണിക്കുറിൽ കുറയാത്ത സമയം വി. ഗ്രന്ഥം വായിക്കുന്നത്.
- 2) ദിവ്യകാരുണ്യനാഥനെ പരി. കുർബ്ബാനയിൽ അരമണിക്കുറിൽ കുറയാത്ത സമയം ആരാധിക്കുന്നത്.

- 3) കുരിശിന്റെ വഴി എന്ന ഭക്തകൃത്യം അനുഷ്ഠിക്കുന്നത്.
- 4) ഭക്തിപൂർവ്വം ജപമാല ചെയ്യുന്നത്.
- 5) സഭയുടെ കാനോന നമസ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്.
- 6) മൂന്നുദിവസത്തിൽ കുറയാത്ത ധ്യാനങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നത്.

ഇവ വിശ്വാസികളുടെ ഇഷ്ടാനുസരണം ഏതു ദിവസവും നേടാവുന്ന പൂർണ്ണ ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളാണ്. കൂടാതെ, മാർപാപ്പായുടെ ആശീർവാദം (ടി.വി., റേഡിയോ തുടങ്ങിയവയിലൂടെയും) സ്വീകരിക്കുന്നതും, മാർപാപ്പ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ദിവസങ്ങളും വർഷങ്ങളും കാര്യക്ഷമമായി ആചരിക്കുന്നതും പൂർണ്ണ ദണ്ഡവിമോചനം നൽകുന്നു. പൂർണ്ണ ദണ്ഡവിമോചനം ലഭിക്കുന്നതിന് നാല് കാര്യങ്ങൾ ആവശ്യമാണ്: കുമ്പസാരിച്ച് പാപമോചനം നേടണം, വി. കുർബ്ബാന സ്വീകരിച്ച് ദൈവൈക്യത്തിൽ ആയിരിക്കണം, നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഭക്തകൃത്യം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം അനുഷ്ഠിക്കണം, മാർപാപ്പായുടെ നിയോഗങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണം.

ചുരുക്കത്തിൽ, ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ സഭയുടെ വിശ്വാസസത്യത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. പാപത്തോടുള്ള മനുഷ്യപ്രകൃതിയുടെ ആസക്തിയെ നിർവീര്യമാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഭക്തകൃത്യങ്ങളും പരിത്യാഗ പ്രവൃത്തികളും അനുഷ്ഠിക്കാൻ വിശ്വാസികളെ പ്രചോദിപ്പിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെയാണ് സഭ ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ നൽകുന്നത്. ദണ്ഡവിമോചനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം ക്രിസ്തു സഭയെ ഭരമേല്പിച്ച വരപ്രസാദപൂർണ്ണതയാണ്. സഭ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരും മരിച്ചവരുമായ വിശ്വാസികൾക്ക് തന്നെ ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്ന പുണ്യദണ്ഡാഗാരത്തിൽനിന്ന് നൽകുന്ന അനുഗ്രഹമാണ് ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ. ശുദ്ധീകരണമാക്കുവാൻ സമരസഭയുടെയും വിജയസഭയുടെയും മാധ്യസ്ഥ്യം വഴിയാണ് ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, സഭാചരിത്രത്തിൽ ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ ഏറെ ദുരുപയോഗം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. തൽഫലമായി സഭാഗാത്രത്തിൽ വലിയ പിളർപ്പിനു വഴിയൊരുങ്ങുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

പാപങ്ങളുടെ താൽക്കാലികശിക്ഷ (പാപകരമായ അഭിനിവേശം) യിൽ നിന്നുള്ള വിടുതൽ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ആരംഭിച്ച ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ മധ്യശതകങ്ങളിൽ ഏറെ ദുർവ്യാഖ്യാനത്തിനും ദുരുപയോഗങ്ങൾക്കും വിധേയമായി.

തങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള പ്രാർത്ഥനകൾക്ക് ദണ്ഡവിമോചനം പ്രഖ്യാപിക്കണമെന്നും തങ്ങളുടെ ദേവാലയങ്ങളിലെ സന്ദർശനം

ദണ്ഡവിമോചന പ്രാപ്തിക്ക് ഉതകുമെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കണമെന്നും വിശ്വാസികൾ മുറവിളി കൂട്ടിത്തുടങ്ങി. ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളുടെ പേരിൽ ചില ദേവാലയങ്ങൾക്കും ചില ഭക്താഭ്യാസങ്ങൾക്കും പ്രചാരം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ തല്പരകക്ഷികൾ ശ്രമം തുടങ്ങി. സന്യസ്തർ തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും കൂട്ടായ്മകൾക്കും തങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്ന യോഗങ്ങൾക്കും ധ്യാനങ്ങൾക്കും ദണ്ഡവിമോചനം പ്രഖ്യാപിക്കണമെന്ന ആവശ്യമുമായി രംഗത്തെത്തി. ദണ്ഡവിമോചനത്തെ പണവുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചതാണ് ഈ രംഗത്തെ ഏറ്റവും വലിയ ദുരുപയോഗത്തിന് നിമിത്തമായത്. ജീവകാരുണ്യ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും സഭാസ്ഥാപനങ്ങളുടെ നടത്തിപ്പിനും പണം കണ്ടെത്താനുള്ള എളുപ്പമാർഗ്ഗമായി ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ വിലയിരുത്തപ്പെട്ടു. ആശുപത്രികൾ, സ്കൂളുകൾ, പാലങ്ങൾ, റോഡുകൾ എന്നിവയുടെ നിർമ്മാണത്തിനുള്ള ധനശേഖരണാർത്ഥവും ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു. ഫലത്തിൽ സഭയിലും സമൂഹത്തിലും ഏറ്റവും ഫലപ്രദവും ആയാസരഹിതവുമായ ധനാഗമമാർഗ്ഗമായി ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ വിലയിരുത്തപ്പെട്ടു. കൂടാതെ, ചില സന്യസ്തർ ദണ്ഡവിമോചനം പ്രഖ്യാപിക്കാൻ തങ്ങൾക്ക് മാർപാപ്പായിൽനിന്ന് അനുവാദം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന വ്യാജ അവകാശവാദവുമായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു. സന്യസ്തർ മത്സരബുദ്ധിയോടെ ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കാനും വിതരണം ചെയ്യാനും തുടങ്ങിയപ്പോൾ ദണ്ഡവിമോചനം എന്ന വിശ്വാസസത്യത്തിന്റെ അന്തസ്സത്തക്കുതന്നെ മങ്ങലേറ്റുതുടങ്ങി. ഉദാഹരണമായി, വി. ഗ്രിഗറിയുടെ ബലി എന്ന പേരിൽ പ്രചരിച്ച ഒരു ശില്പത്തിനു മുന്നിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർക്ക് 45000 വർഷത്തെ ദണ്ഡവിമോചനം ലഭിക്കുമെന്ന് പ്രസ്തുത ശില്പത്തിന്റെ പ്രചാരകർ പ്രചരിപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. ഇത്തരം പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യശുദ്ധി ആരംഭത്തിൽ കളങ്കിതമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ധനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സകല മേഖലകളിലും സംഭവിക്കാനിടയുള്ള അപചയങ്ങൾ ഈ മേഖലയിലും സംഭവിച്ചു തുടങ്ങി.

1510-ൽ ജൂലിയസ് രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പ (1503-13) റോമിലെ വി. പത്രോസിന്റെ ബസ്സിക്കായുടെ പണി ദ്രുതഗതിയിൽ പൂർത്തിയാക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ ബസ്സിക്കായുടെ ധനശേഖരണാർത്ഥം ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഈ പ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ മറവിൽ റോമൻ കുരിയ ജർമ്മനിയിലെ മൈൻസ് അതിരൂപതയിലെ ആൽബർട്ട് മെത്രാപ്പോലീത്തായുമായി ഒരു ഉടമ്പടിയിൽ ഏർപ്പെട്ടു. അതിരൂപതയുടെ കീഴിലുള്ള രൂപതകളിലെ പള്ളികളിൽ ദണ്ഡവിമോചനം പ്രസംഗിക്കുവാനും പിരിഞ്ഞുകിട്ടുന്ന തുക അതിരൂപ

തയും റോമൻ കുരിയായും തുല്യമായി വീതിച്ചെടുക്കുവാനുമായി രുന്നു ഉടമ്പടി. ദണ്ഡവിമോചനം പ്രസംഗിക്കുവാൻ മൈൻസിലേക്ക് അയയ്ക്കപ്പെട്ടവരിൽ പ്രമുഖൻ ഡൊമിനിക്കൻ സഭാംഗമായ ടെറ്റ്സൽ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിവർണ്ണന കലർന്ന അവ തരണരീതി ദണ്ഡവിമോചനത്തെക്കുറിച്ച് അബദ്ധധാരണകൾ പ്രചരിക്കാൻ ഇടയായി. നിശ്ചിത തുക നൽകി വാങ്ങുന്ന ദണ്ഡവിമോചനം സൂചിപ്പിക്കുന്ന കത്ത് (letter of pardon) കൈപറ്റിയാൽ നിത്യ രക്ഷ ഉറപ്പായി എന്ന് വിശ്വാസികൾ ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങി. ഇത് ദണ്ഡ വിമോചനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സഭാവിക്ഷണത്തിന് കടകവിരുദ്ധമായ ചിന്താരീതിയാണ്. ദണ്ഡവിമോചന പ്രഭാഷകരുടെ അജ്ഞതയോ ദ്രവ്യാഗ്രഹമോ ആണ് ഇത്തരത്തിലുള്ള അബദ്ധചിന്താഗതിക്ക് കാരണമായത്. ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ പണത്തിനു വിൽക്കാൻ തുടങ്ങി എന്ന പ്രതീതി ജനിക്കാൻ ഇവരുടെ നടപടികൾ കാരണമായി.

1517 ഒക്ടോബർ 31-ാം തീയതി ദണ്ഡവിമോചന വില്പനയെ എതിർത്തുകൊണ്ട് മാർട്ടിൻ ലൂഥർ രംഗത്തുവന്നു. വിറ്റൻ ബർഗിലെ കൊട്ടാരകപ്പേളയിൽ ലൂഥർ പതിച്ച 95 പ്രമേയങ്ങളിൽ 28-ാമത്തെ പ്രമേയം ദണ്ഡവിമോചനവില്പനയെ പരിഹസിക്കുന്നതായിരുന്നു. “നേർച്ചപ്പെട്ടിയിൽ നാണയം വീഴുമ്പോൾ ആത്മാക്കൾ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കുയരുന്നു” എന്നതാണ് സഭയുടെ നിലപാടെന്ന് ലൂഥർ ആക്ഷേപിച്ചു. എന്നാൽ ലൂഥറുടെ ആക്ഷേപത്തിനിരയായ നിലപാട് സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക പ്രബോധനങ്ങളുടെ ഭാഗമായിരുന്നില്ല എന്നത് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. ഏതാനും പ്രസംഗകരുടെ ഭാഗത്തുസംഭവിച്ച വീഴ്ചയെ സഭാപ്രബോധനത്തിലെ വീഴ്ചയായി അവതരിപ്പിച്ച ലൂഥർ ദണ്ഡവിമോചനം എന്ന കാഴ്ചപ്പാടിനെയും അത് നല്കാൻ മാർപാപ്പയ്ക്കുള്ള അധികാരത്തെയും ചോദ്യം ചെയ്തു. ഈ അഭിപ്രായ സംഘർഷമാണ് ദണ്ഡവിമോചന വിവാദം എന്നപേരിൽ സഭാചരിത്രത്തിൽ ഇടംനേടിയത്.

ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ദുരുപയോഗങ്ങൾ തടയാൻ കാലാകാലങ്ങളിൽ സഭാനേതൃത്വം ക്രിയാത്മകമായി ഇടപെട്ടിരുന്നു. ഉദാഹരണമായി 1215 ലെ നാലാം ലാറ്ററൻ കൗൺസിൽ ദണ്ഡവിമോചനങ്ങൾ അനിയന്ത്രിതമായി ദീർഘിപ്പിക്കുന്ന പ്രവണത തടഞ്ഞുകൊണ്ട് ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളുടെ കാലദൈർഘ്യം പരമാവധി ഒരുകൊല്ലമായി നിജപ്പെടുത്തി. ദണ്ഡവിമോചനം പ്രസംഗിച്ച് സംഭാവന സ്വീകരിക്കുന്ന പതിവ് (the office of quæstores) 1562 ൽ ത്രെന്തോസ് കൗൺസിൽ നിർത്തലാക്കി. 1567ൽ പയസ് അഞ്ചാമൻ മാർപാപ്പ ദണ്ഡവിമോചനത്തെ പണവുമായി

ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന സകല അനുഷ്ഠാനങ്ങളെയും നിരോധിച്ചു. ദണ്ഡ വിമോചനത്തിന് പ്രതിഫലമായി പണം സ്വീകരിക്കുന്ന പതിവ് നിരോധിച്ചതോടെ ഈ മേഖലയിലെ അനാചാരങ്ങളെ ശക്തമായി നിയന്ത്രിക്കാൻ മാർപാപ്പയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. 1669 ൽ ക്ലൈമന്റ് ഒൻപതാമൻ പാപ്പ ദണ്ഡവിമോചനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് പഠിക്കാനും ദുരുപയോഗങ്ങൾ തടയാനും പ്രത്യേകമായി ഒരു തിരുസംഘം തന്നെ സ്ഥാപിച്ചു. ബെനഡിക്റ്റ് പതിനഞ്ചാമൻ മാർപാപ്പ 1915 മുതൽ ദണ്ഡവിമോചന കാര്യాలയത്തെ കുമ്പസാരകാര്യాలയത്തിന് (Sacred Penitentiary) കീഴിലാക്കിയതോടെ ദണ്ഡവിമോചനം അതിന്റെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥസാന്ദ്രത തിരികെനേടി.

ദണ്ഡവിമോചന വിവാദം ആധുനിക സഭയ്ക്കുള്ള മുന്നറിയിപ്പുകൂടിയായി മനസ്സിലാക്കാം. ഭക്തകൃത്യങ്ങളെ ധനസമ്പാദന മാർഗ്ഗങ്ങളായി മാത്രം പരിഗണിക്കുന്ന പ്രവണത തിരുത്തപ്പെടേണ്ടതാണ്. 5001 പ്രസിദേന്തിമാർ നൊവേന ഏറ്റുകഴിച്ച് തിരുനാൾ നടത്തുമ്പോൾ ചിലപ്പോഴെങ്കിലും ആത്മീയ കർമ്മങ്ങൾ ധനാഗമ മാർഗ്ഗമായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. അതിനാൽത്തന്നെ തിരുത്തൽ ആവശ്യവുമാണ്.

16

ആധുനികയുഗം പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് വിപ്ലവം, ആംഗ്ലിക്കൻ സഭ

പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് വിപ്ലവമെന്നും നവീകരണമെന്നും അറിയപ്പെടുന്ന ലൂതറനിസത്തിന്റെ ഉത്ഭവകാരണങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്ന ചരിത്രരേഖകൾ നമുക്കിന്നു സുലഭമാണ്. കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ കണ്ടതുപോലെ സഭയിൽ പൊതുവെ വളരെയധികം അഴിമതികളും ദുരാചാരങ്ങളും കടന്നുകൂടിയിരുന്നു. ഇതിൽനിന്നെല്ലാം മോചനം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ മൗലികമായൊരു നവീകരണം ആവശ്യമാണെന്ന് ചിലർക്കെങ്കിലും ബോധ്യപ്പെട്ടു. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയാണ് ജൂലിയസ് രണ്ടാമൻ പാപ്പാ (1503-1513) 1512-ൽ ലാറ്ററൻ കൗൺസിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടിയത്. എന്നാൽ ഈ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുന്നതിൽ കൗൺസിൽ എങ്ങനെ ദയനീയമായി പരാജയപ്പെട്ടുവെന്ന് കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരുന്നല്ലോ. ഈ പരാജയം പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് വിപ്ലവത്തിനും പശ്ചാത്തലം ഒരുക്കി എന്നു പറയാം.

ലൂതറൻ നവീകരണത്തിനുള്ള കാരണങ്ങൾ

ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന് വിദൂരകാരണങ്ങളായി പലതും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാനുണ്ട്. മദ്ധ്യയുഗസഭയുടെ നിലവാരമില്ലാത്ത ദൈവശാസ്ത്രം, ആരാധനാരീതി, സഭാനേതൃത്വത്തിന്റെ അജ്ഞത, സ്വജനപക്ഷപാതം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം അതിൽപ്പെടും. അവിഞ്ഞോൺ പാപ്പാമാരുടെ കാലത്ത് (1309-1378) നടപ്പിൽവരുത്തിയ നയപരിപാടികൾ സഭയുടെ സംഘടനാപരമായ ചട്ടക്കൂടിനെയും ഭരണക്രമത്തെയും അങ്ങേയറ്റം സങ്കീർണ്ണമാക്കിയിരുന്നു. ഇവയ്ക്കു പുറമെ സമൂഹത്തിൽ വന്ന മാറ്റങ്ങൾ, ദേശീയബോധം, ഏകാധിപതികളുടെ വർദ്ധിച്ചുവന്ന അധികാരശക്തി, നവോത്ഥാനഫലമായുണ്ടായ ബൗദ്ധികവികാസം എന്നിവയെല്ലാം പരോക്ഷമായെങ്കിലും ലൂതറൻ നവീകരണങ്ങൾക്കു പ്രചോദനം നൽകി.

തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്വാധീനം

മദ്ധ്യയുഗത്തിന്റെ അവസാനത്തോടെ വളർന്നുവന്ന നോമിനലിസം, ഓക്കാമിസം തുടങ്ങിയ സ്കോളാസ്റ്റിക്ക് ചിന്തയുടെ പുതിയ രൂപഭേദങ്ങൾ ലൂതറൻ നവീകരണത്തിന്റെ വളർച്ചയിൽ ഗണ്യമായ പങ്കുവഹിച്ചു. സഭയേയും കൂദാശകളേയും പറ്റിയുണ്ടായിരുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികവീക്ഷണത്തിന് കോട്ടംതട്ടി. തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിലും ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും കണ്ടുവന്ന നൂതനചിന്താഗതികളിൽ ചിലതെല്ലാം നവീകരണക്കാർ സ്വീകരിച്ചു; മറ്റു ചിലതിനെതിരെ ശക്തിയായ എതിർപ്പും പ്രകടിപ്പിച്ചു.

വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സ്ഥാനം

ലൂതറിനു മുന്പുതന്നെ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥപഠനത്തിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ കുറെയെല്ലാം നടന്നിരുന്നു. വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ലത്തീൻ വിവർത്തനത്തിനു (Vulgate) പുറമെ പല പ്രാദേശിക ഭാഷകളിലേക്കും ബൈബിൾ വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. എങ്കിലും വാചാർത്ഥത്തിനുകൊടുത്ത അമിതപ്രാധാന്യം മൂലവും, വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം വായിക്കുന്ന രീതിയിലുണ്ടായിരുന്ന വികലതകൾ മൂലവും പല പ്രശ്നങ്ങളും ഉണ്ടായി. ഓരോരുത്തരും സ്വന്തതത്ത്വങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുവാൻവേണ്ടി വി. ഗ്രന്ഥത്തെ യഥേഷ്ടം വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

വികലമായ ആരാധനക്രമം

ആരാധനയുടെ അന്തസ്സത്തയെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് ആചാരങ്ങൾക്ക് അമിതപ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്നു. അവ നടത്തിയിരുന്ന

രീതിതന്നെ പലപ്പോഴും അരോചകമായിരുന്നു. കുറെ അടയാളങ്ങളും ആംഗ്യങ്ങളുംകൊണ്ട് തൃപ്തിപ്പെട്ടതല്ലാതെ അവയുടെ അർത്ഥമെന്താണെന്നോ അവ എന്തിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുവെന്നോ പഠിക്കാനോ ജനങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുവാനോ ആരും മിനക്കെട്ടില്ല.

ഉപരിപ്പവങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ ആരാധനക്രമത്തിൽ കടന്നുകൂടി അതിനെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. നിർജ്ജീവവും അന്ധവുമായ ആരാധനാരീതിയെ ലൂതർ ചോദ്യം ചെയ്തു. ദൈവശാസ്ത്രപഠനം അവഗണിച്ച കാലഘട്ടമായിരുന്നിത്. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പോകാൻ കുറുക്കുവഴികളന്വേഷിക്കുകയായിരുന്നു ആളുകൾ, അതിനുപറ്റിയ ഭക്താഭ്യാസങ്ങളും പ്രചരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ മിശിഹായുടെ പ്രബോധനമനുസരിച്ചുള്ള ജീവിതം നയിക്കാൻ വേണ്ടത്രപരിശ്രമിച്ചിരുന്നില്ല. കുദാശകളുടെ അർത്ഥമോ ആവശ്യകതയോ ബോധ്യമാകാത്തവരായിരുന്നു അധികവും. ചില വൈകാരികാംശങ്ങൾക്കാണ് പലരും കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകിയത്, ലിറ്റർജിയെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവ് ശുഷ്കമായിരുന്നു. ഇതിന്റെ പരിണിതഫലം ഊഹിക്കാമല്ലോ. കുദാശകൾ വെറും അനുഷ്ഠാനങ്ങളായി അധഃപതിച്ചു. അവയുടെ ദൈവശാസ്ത്രപശ്ചാത്തലം പൊതുവെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല.

മാർട്ടിൻ ലൂതർ - ജീവിതം

1483 നവംബർ പത്താം തീയതി ജർമ്മനിയിൽ ഐസ്ലേബനിലെ തുറിൻജിയ എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ മാർട്ടിൻ ലൂതർ ജനിച്ചു. ഹാൻസ് ലൂതറും മാർഗരറ്റും ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവും മാതാവും.

മകൻ ഒരു നിയമപണ്ഡിതനായിക്കൊണ്ടുവാനാണ് ഹാൻസ്ലൂതർ ആഗ്രഹിച്ചതെങ്കിലും ദൈവശാസ്ത്രം പഠിക്കുവാനാണ് മാർട്ടിൻ തീരുമാനിച്ചത്. 1505-ൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം അഗസ്റ്റീനിയൻ സന്യാസസഭയിൽ അംഗമായി. രണ്ടു വർഷത്തെ പരിശീലനത്തിനുശേഷം 1507-ൽ വൈദികപട്ടം സ്വീകരിച്ചു.

1512-ൽ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ഡോക്ടർ ബിരുദവും അദ്ദേഹം നേടി. അക്കാലംതന്നെ സ്റ്റൗപ്പിറ്റ്സിന്റെ പിൻഗാമിയായി വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥാധ്യാപകനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. തുടർന്നുള്ള അഞ്ചുവർഷങ്ങൾ ലൂതറിന്റെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനകാലഘട്ടമാണ്. അദ്ദേഹം സ്വന്തമായൊരു ദൈവശാസ്ത്രത്തിനു രൂപം കൊടുത്തത് ഈ സമയത്താണ്. ഇതിനിടെ സങ്കീർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റിയും വി. പൗലോ

സിന്റെ ലേഖനങ്ങളെപ്പറ്റിയും തുടരെത്തുടരെ അദ്ദേഹം പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഇതിന്റെയെല്ലാം മദ്ധ്യത്തിലും ലൂതർ കഠിനമായ ആന്തരികസംഘട്ടനത്തിനു വിധേയനായിരുന്നുവെന്നതാണ് സത്യം. ദൈവത്തിന്റെ ന്യായവിധിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത അദ്ദേഹത്തിൽ ഭീതി ജനിപ്പിച്ചു. റോമാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനത്തെപ്പറ്റി വിശദമായി പഠിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തി, ദൈവം ക്രൂരനായ ന്യായാധിപനല്ലെന്നും നീതിമാൻ വിശ്വാസംമൂലം ജീവിക്കുന്നുവെന്നും. ഈ ചിന്ത അദ്ദേഹത്തിന് ആശ്വാസം നൽകാൻ പോരുന്നതായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതിൽനിന്നു സ്വീകരിച്ച നിഗമനങ്ങളിലാണ് അദ്ദേഹത്തിനു തെറ്റു പറയത്. ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസം മാത്രമാണ് രക്ഷയ്ക്കടിസ്ഥാനം. ക്രിസ്തു നമുക്കുവേണ്ടി രക്ഷ നേടിക്കഴിഞ്ഞു. അതിനാൽ ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കുകയും നിസ്സംഗരായി അവിടുത്തേയ്ക്കു വിധേയരാകുകയും മാത്രമാണ് മനുഷ്യർ ചെയ്യേണ്ടത്. നമ്മുടെ സൽപ്രവൃത്തികൾകൊണ്ട് ഒന്നും നേടാൻ പോകുന്നില്ല. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ പഠനങ്ങൾ പലതും അർത്ഥശൂന്യമാണ്- ഇതൊക്കെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഗമനങ്ങൾ. ഇത്രയും തീരുമാനങ്ങളിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, കത്തോലിക്കാസഭയുടെ അബദ്ധപഠനങ്ങളെ എതിർക്കേണ്ടത് കടമയാണെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി. അന്നു നിലവിലിരുന്ന ദണ്ഡവിമോചനപ്രസ്ഥാനം ഉടനടിയുള്ള നടപടിക്ക് അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു.

ദണ്ഡവിമോചനവിവാദം

ലൂതറൻ നവീകരണത്തിന് പശ്ചാത്തലമൊരുക്കിയ ഘടകങ്ങൾ പലതാണെങ്കിലും ആസന്നകാരണം ദണ്ഡവിമോചനത്തെ സംബന്ധിച്ച വിവാദങ്ങളാണ്. ദണ്ഡവിമോചനപ്രസ്ഥാനത്തോട് ലൂതറിന് ആദ്യംമുതൽക്കേ എതിർപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

1510-ൽ ജൂലിയസ് രണ്ടാമൻ പാപ്പാ (1503-1513) ഒരു ദണ്ഡവിമോചനം ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ആൽബർട്ടിന്റെ അധീനതയിലുള്ള രൂപതകളിൽ ഈ ദണ്ഡവിമോചനം പ്രസംഗിക്കുവാനും അങ്ങനെ കിട്ടുന്ന തുകയിൽ പകുതിയെടുത്തിട്ട് ബാക്കി പകുതി റോമൻകുരിയാലിലടയ്ക്കുവാനുമായിരുന്നു ഉടമ്പടി. ഇതനുസരിച്ച് ദണ്ഡവിമോചനം പ്രസംഗിക്കാൻ ഡൊമിനിക്കൻസഭാംഗമായ ടെറ്റ്സൽ നിയുക്തനായി. അദ്ദേഹം സാക്സൺപ്രവിശ്യയുടെ ഉത്തരാതിർത്തിയിലുള്ള ജൂട്ടർബോഗ്, സേർബ്സ്റ്റ് എന്നീ നഗരങ്ങളിൽ പ്രസംഗം ആരംഭിച്ചതോടെ ലൂതറും രംഗപ്രവേശം ചെയ്തു. ധാർമ്മികമായും

വിശ്വാസപരമായും പാശ്ചാത്യസഭയുടെ പാരമ്പര്യങ്ങളാണ് ടെറ്റ്സൽ പ്രസംഗിച്ചത്. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവതരണരീതിയും അതിവർണ്ണനയും തെറ്റിദ്ധാരണകൾക്കിടകൊടുത്തു.

ആർച്ചുബിഷപ്പിനെഴുതിയ ദിവസംതന്നെ മാർട്ടിൻ ലൂതർ ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ തന്റെ തൊണ്ണൂറ്റഞ്ചു പ്രമേയങ്ങൾ വിറ്റർബർഗിലെ കൊട്ടാരക്കപ്പേളയുടെ ചുമരിൽ പതിച്ചു. ഇതോടെ തുറന്നസംഘടനം ആരംഭിച്ചുവെന്നു പറയാം.

ലൂതറിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ

ദണ്ഡവിമോചനവാദം തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ലൂതർ വിവാദപരമായ പല സിദ്ധാന്തങ്ങളും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. ആത്മരക്ഷയെപ്പറ്റി അമിതമായ ഉത്കണ്ഠ വച്ചുപുലർത്തിയിരുന്ന വ്യക്തിയായിരുന്നു ലൂതർ. ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസംമാത്രമാണ് നീതീകരണത്തിനടിസ്ഥാനം എന്ന ചിന്ത അദ്ദേഹത്തിന് മനസ്സമാധാനം നൽകി. അങ്ങനെ രക്ഷ മനുഷ്യന്റെ പ്രവർത്തനത്തിൽ നിന്നല്ലെന്നും, ദൈവത്തിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്നുള്ള പ്രവർത്തനത്താൽ മാത്രമാണെന്നും അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചു. ഇതിനെ സാധൂകരിക്കാനാണ് പാപ്പാധികാരം അദ്ദേഹം നിഷേധിച്ചത്. ബൈബിളാണ് എല്ലാറ്റിന്റേയും അടിസ്ഥാനം. അത് ആർക്കും വ്യാഖ്യാനിക്കാം. മാദ്ധ്യസ്ഥ്യംവഹിക്കാൻ പുരോഹിതർ ആവശ്യമില്ല. മാമ്മോദീസായും കുർബാനയും മാത്രമേ സാധുവായിട്ടുള്ളൂ. ഇതരകുദാശകളെല്ലാം അവാസ്തവങ്ങളാണ് - ഇതൊക്കെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നൂതനസിദ്ധാന്തങ്ങൾ.

ആംഗ്ലിക്കൻ സഭ - ഹെൻട്രിയൻ വിപ്ലവസന്താനം

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ, കത്തോലിക്കാസഭയോടുള്ള എതിർപ്പ് വൈക്ലിഫിന്റെ (1384) കാലം മുതൽ തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിനെ റോമാസഭയിൽ നിന്നു പൂർണ്ണമായി വിച്ഛേദിച്ചത് ഹെൻട്രി എട്ടാമൻ (1509-1547) രാജാവാണ്. കാതറിനുമായുള്ള വിവാഹബന്ധത്തിൽ നിന്ന് തന്നെ മോചിപ്പിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് സമർപ്പിക്കപ്പെട്ട അപേക്ഷ നിരസിക്കപ്പെട്ടതോടെ, 'വിശ്വാസസംരക്ഷക'നെന്ന കീർത്തി മുദ്ര നേടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഹെൻട്രി പാസ്റ്റാക്കിയെടുത്ത പരമാധികാര നിയമം വഴി ഇംഗ്ലണ്ടിനെ റോമിൽ നിന്നും പരിപൂർണ്ണമായി വേർതിരിച്ചു. മാർപാപ്പയ്ക്കു ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സഭയുടെ മേൽ യാതൊരധികാരവുമില്ലെന്നും ആംഗ്ലേയസഭയുടെ പരമാധികാരം ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവിൽ നിക്ഷിപ്തമാണെന്നുമായിരുന്നു വിളംബരം. രാജാവിന്റെ നയത്തിനു ആരംഭത്തിൽ തന്നെ

ശക്തമായ എതിർപ്പുണ്ടാകുകയും ആയിരക്കണക്കിനു വിശ്വാസികളും അനേകം വൈദികരും മെത്രാന്മാരും വധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. തോമസുമൂർ, ജോൺഫിഷർ, തുടങ്ങിയവർ വധിക്കപ്പെട്ടവരിൽപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ ഹെൻട്രി എട്ടാമന്റെ വിവാഹപ്രശ്നത്തെതുടർന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ രൂപം കൊണ്ടതാണു ആംഗ്ലിക്കൻ സഭ. കാന്റർബറി ആർച്ചു ബിഷപ്പിനെ സഭയുടെ സർവ്വാധികാരിയായി അംഗീകരിക്കുന്നു.

ഹെൻട്രിയെത്തുടർന്നു ഭരമണമേറ്റഎഡ്വേർഡ് ആറാമന്റെ കാലമായപ്പോഴേക്കും ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും കത്തോലിക്കാസഭയിൽ നിന്നു വേർപ്പെട്ടിരുന്നു. കാന്റർബറി മെത്രാപ്പൊലീത്ത ആയിരുന്ന ക്രാൻമർ ആയിരുന്നു എഡ്വേർഡിന്റെ വലംകൈ. എഡ്വേർഡിന്റെ മരണശേഷം മേരി രാജ്ഞി (1553-58) പ്രോട്ടസ്റ്റാന്റിസത്തിനെതിരായി പോരാടി. കുറയൊക്കെ വിജയിച്ചെങ്കിലും, പിന്നീടുവന്ന എലിസബത്തു രാജ്ഞി അതിനെ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ക്രാൻമാറിന്റെ 42 വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനങ്ങൾ അവൾ പൂർണ്ണമായും നടപ്പിൽ വരുത്തി. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സഭയ്ക്കു ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയെന്നു പേരു പറയുന്നു.

17

സന്യാസസഭകളുടെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം

കാലത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ചാണ് സന്യാസസഭകൾ മിക്കതും ഉദയം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. പത്താം നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷം സന്യാസസഭകളുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു വഴിത്തിരിവുകാണാം. പുതിയ സന്യാസസഭകൾ പലതും ഉയർന്നുവന്നതോടൊപ്പം പഴയ സഭകളുടെ നവീകരണവും നടന്നു. സഭയുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റുവാൻ പറ്റുന്നരീതിയിലുള്ള സന്യാസസഭകളാണ് ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലും രൂപംകൊണ്ടിരുന്നത്. മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ കൂടുതൽ താല്പര്യം കാണിച്ചു മുന്നോട്ടുവന്നതും സന്യാസസഭാംഗങ്ങളാണ്. പത്താം നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷമുള്ള സന്യാസസഭാചരിത്രത്തെപ്പറ്റി ചുരുക്കത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണ് ഈ അദ്ധ്യായം.

ക്ലൂണി

ഫ്രാൻസിലുള്ള ക്ലൂണിയിൽ 910-ൽ സ്ഥാപിതമായ ബനഡിക്റ്റൈൻ സന്യാസസമൂഹമാണ് ക്ലൂണി. പാശ്ചാ

ത്യസന്യാസത്തിലുള്ള നവീകരണം ആരംഭിച്ചത് ക്ലൂണിയുടെ സ്ഥാപനത്തോടെയാണ്. ക്ലൂണിസന്യാസികൾ മാർപ്പാപ്പാമാരുടെ നേരിട്ടുള്ള ഭരണത്തിലായിരുന്നു. വിശുദ്ധരും പ്രഗത്ഭരുമായ അനേകം സന്യാസാധിപന്മാരുടെ കീഴിൽ കഴിഞ്ഞ ക്ലൂണി ജനഹൃദയങ്ങളിൽ നല്ലൊരു സ്വാധീനം ചെലുത്തി.

കർത്തുസ്വൻസഭ

ഒരിക്കലും വിരുപപ്പെടാത്തതുകൊണ്ട് ഒരിക്കലും നവീകരണം നടത്താത്തസഭ എന്നഭിമാനിക്കുന്ന കർത്തുസ്വൻ സന്യാസസഭയുടെ സ്ഥാപകൻ വി. ബ്രൂണോയാണ്. 1084-ൽ ആണ് ഇതിന്റെ സ്ഥാപനം. ഷാർത്രേസ് (Chartreuse) എന്ന സ്ഥലപ്പേരിൽനിന്നാണ് കർത്തുസ്വൻസ് എന്ന പേര് ലഭിച്ചത്. സന്യാസികൾ സ്വന്തം കുടിലുകളിൽ പ്രാർത്ഥനയിലും ഏകാന്തതയിലും സമയം ചെലവഴിക്കും. വല്ലപ്പോഴുമുള്ള ഭക്ഷണത്തിനും ദിനംപ്രതിയുള്ള കാനോനികപ്രാർത്ഥനയ്ക്കും അവർ ഒരുമിച്ചുകൂടും. ഇങ്ങനെ ധ്യാനാത്മകജീവിതമാണവർ നയിച്ചിരുന്നത്.

സിസ്റ്റേഴ്സ്വൻസഭ

ഫ്രാൻസിലുള്ള സിറ്റോ (Citeaux) എന്ന സ്ഥലത്ത് 1098-ൽ വി. റോബർട്ട് ഈ സഭ സ്ഥാപിച്ചു. മൂന്നാമത്തെ ആബട്ടായ വി. സ്റ്റീഫൻഹാർഡിംഗിന്റെ കാലംവരെ കാര്യമായ പുരോഗതി ഈ സഭയ്ക്കുണ്ടായില്ല. 1112-ൽ വി. ബർണാർഡും മൂപ്പതു സഹപ്രവർത്തകരും ഈ സഭയിൽ ചേർന്നു. സിസ്റ്റേഴ്സ്വൻ നിയമാവലിക്കു രൂപം കൊടുത്തത് വി. സ്റ്റീഫൻ ഹാർഡിംഗാണ്. ബനഡിക്റ്റൈൻ നിയമങ്ങളായിരുന്നു മിക്കവാറും.

ഭിക്ഷാംദേഹികൾ

13-ാം നൂറ്റാണ്ട് സന്യാസജീവിതത്തിൽ ഒരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു. മുൻനൂറ്റാണ്ടുകളിൽ സന്യാസികൾ സ്വന്തം ആത്മരക്ഷയ്ക്ക് പ്രാധാന്യം നൽകി ഗൃഹകളിലും മലയോരങ്ങളിലും ഒറ്റപ്പെട്ട കുടിലുകളിലും താമസിച്ചപ്പോൾ 13-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉടലെടുത്ത ഫ്രാൻസിസ്കൻസും ഡൊമിനിക്കൻസും ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനും ആത്മവിശുദ്ധീകരണം പ്രാപിക്കുന്നതിനും, കണ്ടെത്തിയ മാർഗ്ഗം മനുഷ്യസേവനമായിരുന്നു.

ഫ്രാൻസിസ്കൻസ്

മദ്ധ്യകാലസഭാചരിത്രത്തിലെ ഗണനീയനായ ഒരു വ്യക്തിയാണ് അസ്സീസ്സിലെ വി. ഫ്രാൻസിസ് (1182-1216). ദരിദ്രനും വിനീതനും

മായ ക്രിസ്തുവിനെ അനുപദം അനുഗമിക്കുവാനും സഹജീവികൾക്കു സേവനമനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ട് സായുജ്യം പ്രാപിക്കുവാനും തയ്യാറായ ആ ധീരയുവാവിന്റെ രംഗപ്രവേശം ഒരു പുതുമുതലിന്റെ നാനിയായിരുന്നു. ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യരുടെയും നേർക്കുള്ള അത്യുഗ്രമായ സ്നേഹം, ലൗകികങ്ങളായ സകലത്തിനോടുമുള്ള അനാസക്തി, ദാരിദ്രസ്നേഹം, ആനന്ദപ്രകൃതി തുടങ്ങിയ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളാണ് ആദ്യേതരത്തിലേക്ക് ജനങ്ങളെ ആകർഷിച്ചത്. എല്ലാമുപേക്ഷിച്ച ആ പ്രഭുകുമാരൻ പാവപ്പെട്ട കുഷ്ഠരോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാനും, പ്രാർത്ഥനയിൽ സ്വയം ജീവിതം സമർപ്പിക്കുവാനും നിശ്ചയിച്ചു. 1207-ലാണ് നിർണ്ണായകമായ ഈ തീരുമാനം അദ്ദേഹം എടുത്തത്. അദ്ദേഹം ആരെയും ക്ഷണിച്ചില്ലെങ്കിലും ആ ജീവിതവിശുദ്ധി അനേകരെ ആകർഷിച്ചു. അവരുടെ ജീവിതനിയമമായി ദാരിദ്ര്യം, പ്രായശ്ചിത്തവും, സുവിശേഷപ്രസംഗവും നിശ്ചയിച്ചു. അനുയായികളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ വ്യക്തമായ ചില നിയമങ്ങൾ എഴുതിയുണ്ടാക്കി. അത് 1209, ഏപ്രിൽ 16-ാം നു മൂന്നാം ഇന്നസെന്റ് പാപ്പായുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ഫ്രെയ്സ് മൈൻ എന്ന ഓർഡർ തുടങ്ങി. ദാരിദ്ര്യം, ബ്രഹ്മചര്യം, അനുസരണം എന്നീ വ്രതങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ചുറ്റിനടക്കുന്ന സുവിശേഷവാഹകരായി അവർ പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു.

ഡോമിനിക്കൻസഭ

വി. ഫ്രാൻസിസിന്റെ സമകാലികനായ വി. ഡോമിനിക്കാണ് (1170-1221) ഈ സഭാസ്ഥാപകൻ. പാഷണ്ഡതകളും ശീശ്മകളും അങ്ങിങ്ങായി തലപൊക്കിയപ്പോഴാണ് വി. ഡോമിനിക്കിന്റെ രംഗപ്രവേശം. വൈദികരുടെയും അല്മായരുടെയും അജ്ഞതയാണ് പാഷണ്ഡതകളുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് കാരണമെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. ഇതിനെ നേരിടുന്നതിനാണ് അദ്ദേഹം പ്രസംഗകരുടെ സഭ സ്ഥാപിച്ചത്. പ്രസംഗിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയുമായിരുന്നു ഇവരുടെ പ്രധാന ജോലി. പ്രസംഗകരെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും മറ്റും പ്രബുദ്ധരാക്കാൻ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്താണിവർ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിച്ചത്. ബൗദ്ധികവും, ധാർമ്മികവുമായ നിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിൽ ഇവർ ചെയ്ത സേവനം മഹത്താണ്.

രൂപതാസന്യാസസമൂഹങ്ങൾ

16-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ സന്യാസസമൂഹങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന വ്രതങ്ങളുടെ പ്രകൃതിയിൽ വ്യത്യാസമില്ലായിരുന്നു. വ്രതങ്ങളുടെ

എണ്ണം, നിയമങ്ങൾ, ബാഹ്യമായ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, സന്യാസവസ്ത്രം എന്നിവയിലൊക്കെയായിരുന്നു വൈവിധ്യമടങ്ങിയിരുന്നത്. എന്നാൽ 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പത്താം ലെയോ മാർപ്പാപ്പാ ഈന്തർ ചേത്തര എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തിലൂടെ പാശ്ചാത്യസഭയിൽ സാധാരണ വ്രതങ്ങളനുഷ്ഠിക്കുന്ന സന്യാസസമൂഹങ്ങൾക്ക് അനുവാദം കൊടുത്തു.

പഴയ സമൂഹങ്ങളുടെ നവീകരണം

പത്താം ലെയോ പാപ്പാ (1513-21) യുടെ കാലത്ത് സന്യാസസഭകളുടെ നവീകരണം ആരംഭിച്ചുവെന്നു പറയാം. എങ്കിലും ഫലപ്രദമായി ഒന്നും അന്ന് നടന്നില്ല. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് വിപ്ലവം നവീകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ഉണർവും ഊർജ്ജസ്വലതയും പകർന്നു. എജിഡിയോ കനീസിയോ എന്നൊരു വൈദികൻ സഭാജനറലായിരിക്കുമ്പോഴാണ് അഗസ്റ്റീനിയൻ സഭയിൽ നവീകരണം തുടങ്ങിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമി സെറിപാന്തോ ഇതു പൂർത്തിയാക്കി.

കർമ്മലസഭ

പലസ്തീനയിലുള്ള കർമ്മലമലയിൽ സമൂഹജീവിതം നയിച്ച ഏലിയാ പ്രവാചകനാണ് കർമ്മലസമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായി പറയപ്പെടുന്നത്. 1206-നും 1214-നുമിടയ്ക്ക് വിശുദ്ധ ആൽബർട്ട് നിയമങ്ങൾ ക്രോഡീകരിച്ചു. പക്ഷേ കുറെക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സഭയിൽ നവീകരണങ്ങളും പരിഷ്കാരങ്ങളും ആവശ്യമായി. ഇതിന് നേതൃത്വം നൽകിയത് വി. അമ്മത്രേസ്യായും വി. യോഹന്നാനുമാണ്. 1562 ഓഗസ്റ്റ് 24-ാംനു മൂന്നുപേരോടുകൂടിയ ഒരു മഠം ആവിലായിൽ സ്ഥാപിക്കുവാൻ വിശുദ്ധയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. 1567-ൽ കർമ്മലീത്താസഭയുടെ പുരുഷവിഭാഗത്തിന് നവീകരണത്തിനുള്ള അനുമതി ലഭിച്ചു. പുതിയ ആശ്രമങ്ങൾ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ആദ്യം ചേർന്നവരിൽ യുവവൈദികനായിരുന്ന വി. യോഹന്നാനും ഉൾപ്പെടുന്നു. വി. ത്രേസ്യായോടൊത്ത് നവീകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കായി അദ്ദേഹവും പരിശ്രമിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

കപ്പൂച്ചിൻസഭ

ഫ്രാൻസിസ്ക്കൻ സഭയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിച്ചപ്പോൾ ഒബ്സേർവന്റ്സ് എന്ന വിഭാഗത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം നിയമങ്ങൾ അക്ഷരപ്രതി അനുസരിക്കുക എന്നതായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞിരുന്നല്ലോ. പക്ഷേ കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഇവരുടെ ഇടയിലും പരാജയങ്ങൾ

കണ്ടുതുടങ്ങി. അതുകൊണ്ട് മറ്റൊരു നവീകരണത്തിന്റെ ആവശ്യം ഉണ്ടായി. മഞ്ഞയോ ദെ ബാസിയോ എന്ന വൈദികനാണ് ഇതിന് ആരംഭമിട്ടത്.

പുതിയ സന്യാസസമൂഹങ്ങൾ

ഓറട്ടോറിയൻസ്

16-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പല സന്യാസസഭകളും പുതിയ രൂപഭാവങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു. കാലത്തിന്റെ വെല്ലുവിളികളെ നേരിടുവാൻ ശക്തമായി എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ് ഓറട്ടോറിയൻസും ഈശോസഭയും. രണ്ടിന്റെയും ലക്ഷ്യം ദൈവചന്ദ്രം ലോകത്തിനു നൽകുക എന്നതായിരുന്നു. പക്ഷേ വ്യത്യസ്തജീവിതരീതിയാണു ഇരുകൂട്ടരും സ്വീകരിച്ചത്. അംഗങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകിയിരുന്നവരാണ് ഓറട്ടോറിയൻസ്. ഓറട്ടോറിയൻ സഭാസ്ഥാപകനായ വി. ഫിലിപ്പനേരി 1515-ൽ ഫ്ലോറൻസിൽ ഒരു കുബേരകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു. 18-ാമത്തെ വയസ്സിൽ റോമിൽപോയി രോഗികളുടെയും പാവപ്പെട്ടവരുടെയും ഇടയിൽ ജോലിചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി. തന്നെ പിന്തുടർന്ന 12 പേരെക്കൂടി അദ്ദേഹം ഒരു സമൂഹം സ്ഥാപിച്ചു. പിന്നീടു വൈദികനായിത്തീർന്ന ഫിലിപ്പ് അവരെ ഒന്നിച്ചുകൂടി പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും, പഠിപ്പിക്കുവാനും തുടങ്ങി. അങ്ങനെ ഇവർ ഒരുമിച്ചു കൂടിയിരുന്ന സ്ഥലത്തിന് ഓറട്ടറി എന്ന പേരു ലഭിച്ചു. അവരിൽ പലരും പിന്നീട് വൈദികരായിത്തീർന്നു. 1575-ൽ ഗ്രിഗറി പതിമൂന്നാം പാപ്പയാണ് ഈ സഭയ്ക്ക് അംഗീകാരം നൽകിയത്.

ഈശോസഭ

പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് വിപ്ലവത്തോടുകൂടിയും അതിനുശേഷവും നടന്ന സഭാനവീകരണങ്ങളിൽ ഈശോസഭ വലിയൊരു പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്പെയിനിലെ കാസ ടോറെ ലൊയോള എന്ന സ്ഥലത്ത് 1491-ൽ ജനിച്ച ഇഗ്നേഷ്യസ് ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നു. പക്ഷേ മുറിവേറ്റ് ആശുപത്രിയിൽ കിടന്നപ്പോൾ സൈനികസേവനം ഉപേക്ഷിച്ച്, ശേഷിച്ചകാലം ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ തീർച്ചയാക്കി. 1522-1523 വർഷങ്ങളിൽ മൺറേസ എന്ന പട്ടണത്തിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ ആദ്ധ്യാത്മികാഭ്യാസങ്ങൾ എന്ന പുസ്തകം രചിച്ചു. മനുഷ്യപ്രകൃതിയെപ്പറ്റിയുള്ള അഗാധജ്ഞാനവും, പ്രായോഗികമായ അറിവും ഒന്നുചേർന്നപ്പോൾ അതൊരു ക്ലാസ്സിക്കായിത്തീർന്നു.

ഇൻഡക്സ് - Index of Forbidden Books

അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിനും പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിനുമിടയ്ക്ക് പല ഡിക്രികളും പുറത്തു വന്നിട്ടുണ്ട്. 1496-ൽ പോപ്പ് ഇന്നസെന്റ് മൂന്നാമൻ നൽകിയ നിർദ്ദേശാനുസരണം പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു മുൻപു പുസ്തകങ്ങൾ സഭാധികാരികളുടെ പരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കിയിരിക്കണം. ട്രെന്റ് കൗൺസിൽ അതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള നിയമങ്ങളെ ക്രോഡീകരിക്കുകയും വിപുലീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

സെമിനാരി

വൈദികർക്ക് ശരിയായ പരിശീലനം ലഭിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ട് സഭയിൽ പല പ്രശ്നങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ട്രെന്റ് കൗൺസിൽ ഇതിനും പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കി. കൗൺസിലിന്റെ തീരുമാനത്തിന്റെ പിന്നിൽ സന്യാസസഭകളുടെ പ്രേരണ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നത് വ്യക്തമാണ്. ഓരോ രൂപതയ്ക്കും ഓരോ സെമിനാരി, അല്ലെങ്കിൽ പല രൂപതകൾക്ക് ഒരു സെമിനാരി എന്ന നിർദ്ദേശമാണ് ട്രെന്റ് കൗൺസിൽ നൽകിയത്. വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം, തത്വശാസ്ത്രം, സന്മാർഗ്ഗശാസ്ത്രം, ലിറ്റർജി എന്നീ വിഷയങ്ങളിൽ അവർക്ക് ജ്ഞാനം നൽകണം; വൈദികവിദ്യാർത്ഥികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ ചില പ്രത്യേക വൈദികരെ നിയമിക്കണം; ഇവയായിരുന്നു കൗൺസിലിന്റെ മറ്റു നിർദ്ദേശങ്ങൾ.

വൈദികപരിശീലനത്തിന് വ്യക്തമായൊരു രൂപമുണ്ടായിരുന്നില്ല. 826-ൽ എവുജിൽ മൂന്നാംപാപ്പാ കത്തീഡ്രൽ പള്ളികളോടനുബന്ധിച്ച് വൈദികപരിശീലനത്തിന് സ്ഥലമുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശിച്ചു. 1179-ൽ മൂന്നാം ലാറ്റൻ കൗൺസിൽ കത്തീഡ്രൽ സ്കൂളുകളിൽ വൈദികപരിശീലനത്തിന് ഫണ്ട് ഉണ്ടാക്കണമെന്ന് വ്യവസ്ഥചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 1215-ൽ നാലാം ലാറ്റൻ കൗൺസിൽ കത്തീഡ്രൽപള്ളികളിൽ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ നിയമിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നതായി കണാം.

ഇടവക വൈദികരുടെ പരിശീലനത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ ഉത്തരവാദിത്വം തദ്ദേശീയരായ ഇടവക വൈദികരെത്തന്നെ ഏല്പിക്കുന്നത് 1962-ലാണ്. പൗരസ്ത്യസഭകൾക്കുവേണ്ടി വടവാതുർ സെന്റ് തോമസ് അപ്പസ്തോലിക് സെമിനാരി 1962 ജൂലൈ 3-ാംനു ആരംഭിച്ചു. ഇപ്പോൾ സീറോമലബാർ, മലങ്കര, ലത്തീൻ എന്നീ മൂന്നു റീത്തുകളിൽപ്പെട്ട വൈദികവിദ്യാർത്ഥികൾ ഈ സ്ഥാപനത്തിൽ പരിശീലനം നേടുന്നു. 1982-ൽ ഡോക്ടറേറ്റ് ഉൾപ്പെടെയുള്ള ബിരു

ദാനന്തരകോഴ്സുകൾ നടത്തുന്ന പൗരസ്ത്യവിദ്യാപീഠമായി പ. സിംഹാസനത്തിൽനിന്ന് ഈ പരിശീലനകേന്ദ്രത്തെ ഉയർത്തി. 1983 ഒക്ടോബർ 26-ാംനു ഇന്ത്യൻ പ്രസിഡന്റ് സെയിൽസിംഗ് പൗരസ്ത്യ വിദ്യാപീഠത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികമായ ഉൽഘാടനകർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുകയുണ്ടായി. സീറോ-മലങ്കര സെമിനാരിയും അടുത്ത കാലത്ത് സ്ഥാപിതമായി.

പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം-പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിൽ

15, 16 നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ മിഷൻപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകമായ ഉണർവ്വുണ്ടായി. പോർച്ചുഗീസുകാരും സ്പെയിൻ കാരും നടത്തിയ കപ്പൽ സഞ്ചാരങ്ങൾ പുതിയ കോളനികൾ കൈവശമാക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും തങ്ങളുടെ മതം അവിടങ്ങളിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും അവർ താല്പര്യം കാണിച്ചു. അതുപോലെതന്നെ കത്തോലിക്കാനവോത്ഥാനം മിഷൻ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ഉത്തേജനം നൽകി.

ജപ്പാനിലെ സഭ

ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശവുമായി വി. ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യർ ജപ്പാനിലേക്ക് കടന്നുചെന്നത് 1549, ഓഗസ്റ്റ് 15-നാണ്. ഭാഷ, ഭക്ഷണം, കാലാവസ്ഥ എന്നിവ അദ്ദേഹത്തെ വളരെ വിഷമിപ്പിച്ചിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും 1551, നവംബർ മാസത്തിൽ അദ്ദേഹം തിരിച്ചുപോന്നപ്പോൾ 2000 പേർ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരായിരുന്നു ഇവരിൽ ഭൂരിഭാഗവും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷവും (1552) അവിടുത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഊർജ്ജസ്വലമായി നടന്നു. അന്ന് മറ്റ് സന്യാസസഭാംഗങ്ങളും അവിടെ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. 1560-ൽ ഡെമിയേയ ചക്രവർത്തി മതമർദ്ദനം നടത്തിയപ്പോൾ വളരെപ്പേർ നാടുവിട്ടുപോയി. 1570-ൽ നാലു ജപ്പാൻകാരുൾപ്പെടെ 18 വൈദികരാണ് അവിടെ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്.

ചൈനയിലെ സഭ

പൗരസ്ത്യസുറിയാനിസഭ വളരെ വളർന്നുവീകരിച്ചിരുന്ന രാജ്യമാണ് ചൈന. ഇന്ത്യയിൽനിന്നും പൗരസ്ത്യസഭയിലെ മിഷനറിമാർ ചൈനയിൽ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം നടത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ പിന്നീട് മതപീഡനങ്ങളെ തുടർന്ന് അത് അപ്രത്യക്ഷമായി. 1294-ൽ ഫ്രാൻസിസ്കൻ മിഷനറിമാരാണ് രണ്ടാമത് സുവിശേഷവുമായി

ചൈനാവൻകരയിലെത്തിയത്. അന്നവർ കുറച്ചുപേരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തി. എങ്കിലും ക്രമേണ അതും അപ്രത്യക്ഷമായി; 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വളരെ കുറച്ചു ക്രൈസ്തവരേ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ആഫ്രിക്കൻ സഭ

415-ൽ പോർച്ചുഗീസുകാരാണ് ആഫ്രിക്കയിൽ ആദ്യമായി മിഷൻപ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയത്. ആദ്യം ഇവിടെ എത്തിയത് ഫ്രാൻസിസ്കൻ സഭക്കാരും പിന്നീടു വന്നത് ഈശോ സഭക്കാരുമായിരുന്നു. 1462-ൽ സാന്തിയാഗോ ദ്വീപിൽ ഒരു ഇടവക ആരംഭിച്ചു. ഗിനിയയിൽ പ്രവർത്തനം തുടങ്ങിയത് 1466-ൽ രണ്ടു ഫ്രാൻസിസ്കൻ വൈദികരാണ്. 1533-ൽ കേപ്പ് വെർഡെയിൽ ഒരു രൂപത സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു.

തായ്‌ലണ്ടിലെ സഭ

പോർട്ടുഗീസ് കച്ചവടക്കാരാണ് ഇവിടെയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചത്. തായ്‌ലണ്ടിന്റെ തലസ്ഥാനമായിരുന്ന അയുദ്ധ്യയിൽ 1554-ൽ രണ്ടു ഡൊമിനിക്കൻ വൈദികരെത്തി. 1584-ൽ ഫ്രാൻസിസ്കൻ സഭക്കാരും. 1606-ൽ ഈശോസഭക്കാരും പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. 1669-ൽ സയാം ഒരു പ്രത്യേക വികാരിയാത്തായി ഉയർത്തപ്പെട്ടു.

പാഠ്യസാഹിത്യവും ലിഖിതലിഖിതവും

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ട്, പ്രത്യേകിച്ച് അതിന്റെ ഉത്തരാർത്ഥം സഭാചരിത്രത്തിലെ ഒരു നിർണ്ണായക ഘട്ടമായിരുന്നു. സഭാരംഗത്ത് സംഘർഷങ്ങൾ നിറഞ്ഞകാലം. ജനങ്ങളുടെ നവോത്ഥാനാവബോധം മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ കുറയൊക്കെ പരാജയപ്പെട്ട സഭാ നേതൃത്വവും നവോത്ഥാനലഹരിയിൽ വിശ്വാസസത്യങ്ങളെ കാറ്റിൽപറത്തിയ പുരോഗമനവാദികളും തമ്മിൽ നടന്ന നിരന്തരവടംവലി ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയാണ്. ഈ ശീതസമരത്തിന്റെ ഫലം ദുരവ്യാപകമായിരുന്നു. സഭാധികാരവും രാഷ്ട്രീയാധികാരവും തമ്മിൽ അകന്നു. സഭയും പുരോഗമനപ്രസ്ഥാനങ്ങളും തമ്മിൽ വലിയൊരു വിടവ് ദൃശ്യമായി. അതേസമയം സഭാഭരണം രാഷ്ട്രീയഭരണാധികാരികളുടെ ഇടപെടലുകളിൽനിന്ന് കുറയൊക്കെ സ്വതന്ത്രമായിത്തീർന്നു. ഇതിന്റെ ഒരു നേട്ടവുമാണ്. വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ വ്യക്തമായി ഉയർത്തിക്കാണിക്കാൻ ഇതിനിടനൽകി.

ഈ നിർണ്ണായകഘട്ടത്തിൽ സഭയെ ഭരിച്ച ധീരനായ മാർപ്പാപ്പായാണ് 9-ാം പിയൂസ്. 1846-ൽ സഭാഭരണം ഏറ്റെടുത്ത അദ്ദേഹം ആരംഭത്തിൽ തികഞ്ഞ പരിഷ്കരണവാദിയായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിവേഗം സ്വാന്യഭവവെളിച്ചത്തിൽ, കടുത്ത യഥാസ്ഥിതികനായി മാറി. അനന്തരം പുരോഗമനവാദികളുമായി നിരന്തരപോരാട്ടമായിരുന്നു. ഇറ്റലിയുടെ ഏകീകരണം റോമൻ പ്രശ്നം, മാതാവിന്റെ അമലോത്ഭവസത്യപ്രഖ്യാപനം, തെറ്റുകളുടെ പട്ടിക (Syllabus od Errors) ഒന്നാം വത്തിക്കാൻ സുന്നഹദോസ്, മാർപ്പാപ്പായുടെ അപ്രമാദിത്വ സത്യപ്രഖ്യാപനം എന്നിവ ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ പ്രധാന സംഭവങ്ങളാണ്.

അമലോത്ഭവ സത്യപ്രഖ്യാപനം

1854-ൽ ഇനെഫാബിലിസ് ദേവൂസ് എന്ന ചാക്രികലേഖനംവഴി മാതാവിന്റെ അമലോത്ഭവം വിശ്വാസസത്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. ആ അവസരത്തിൽ പ്രസ്തുത പ്രഖ്യാപനത്തിന് വേണ്ടത്ര പ്രാധാന്യം ചരിത്രകാരന്മാർ നൽകിയില്ല. മരിയഭക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കാനുള്ള പ്രേരകമായും സാധാരണനിലയിലുള്ള ഒരു സത്യപ്രഖ്യാപനമായും മാത്രമേ എല്ലാവരും അതിനെ കണക്കാക്കിയുള്ളൂ.

1848 ജൂൺ ഒന്നാംതീയതി അമലോത്ഭവത്തെപ്പറ്റി പഠിക്കുവാൻ 20 ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു കമ്മീഷനെ പാപ്പാ നിയമിച്ചു. 1849-ൽ എല്ലാ പിതാക്കന്മാരിൽനിന്നും പ്രാർത്ഥനാസഹായവും നിർദ്ദേശങ്ങളും അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവരിൽനിന്നു ലഭിച്ച പ്രതികരണങ്ങൾ തികച്ചും പ്രോത്സാഹനകമായിരുന്നു. അനന്തരം രണ്ടു ഉന്നതദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ അമലോത്ഭവസത്യപ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ കരടു രൂപം തയ്യാറാക്കാൻ ചുമതലപ്പെടുത്തി.

മെത്രാന്മാരെല്ലാവരെയും പ്രസ്തുത സത്യപ്രഖ്യാപനത്തിനായി റോമിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തു. അവരിൽനിന്നെല്ലാം തിരുത്തലുകളും മറ്റു നിർദ്ദേശങ്ങളും സ്വീകരിച്ചു. എങ്കിലും സത്യപ്രഖ്യാപനം നടത്തിയത് എല്ലാ മെത്രാന്മാരുടെയും പേരിലല്ല. പ്രത്യേകം, മാർപ്പാപ്പായുടെ ഔദ്യോഗികാധികാരം (ex Cathedra) ഉപയോഗിച്ചായിരുന്നു. മാർപ്പാപ്പാ, സഭാധ്യക്ഷൻ എന്ന നിലയിൽ, വിശ്വാസത്തെയോ സന്മാർഗ്ഗത്തെയോ സംബന്ധിക്കുന്ന സംഗതികൾ, വിശ്വാസസത്യമായി പ്രഖ്യാപിക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ, പാരമ്പര്യത്തിനും വി. ലിഖിതങ്ങൾക്കും ചേർന്നവിധം, ഔദ്യോഗികമായി നിർവ്വഹിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് അപ്രമാദിത്വമുണ്ടെന്ന്

അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കി. അമലോത്ഭവസത്യപ്രഖ്യാപനം ഇപ്രകാരമാണ്; പരിശുദ്ധവും അവിഭക്തവുമായ ത്രിത്വത്തിന്റെ ബഹുമാനത്തിനും, കന്യകാദൈവമാതാവിന്റെ മഹത്വത്തിനും മനോഹാരിതയ്ക്കും, കത്തോലിക്കാവിശ്വാസത്തിന്റെ പുകഴ്ചയ്ക്കും ക്രൈസ്തവമതത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കുംവേണ്ടി നമ്മുടെ കർത്താവിശ്വാസിയുടെയും, വി. അപ്പസ്തോലന്മാരായ പത്രോസിന്റെയും, പൗലോസിന്റെയും നമ്മുടെയും അധികാരം ഉപയോഗിച്ച് നാം പഠിപ്പിക്കുകയും പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മാനവകുലരക്ഷകനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ യോഗ്യതകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, സർവ്വശക്തനായ ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകാനുഗ്രഹത്താലും, പരി. കന്യകാമറിയം ഗർഭംധരിക്കപ്പെട്ട നിമിഷംമുതൽ ഉത്ഭവപാപത്തിന്റെ എല്ലാ കറകളിൽനിന്നും പൂർണ്ണമായും വിമുക്തയായിരുന്നു എന്ന സത്യം ദൈവനിവേശിതവും, ആകയാൽ സകലരും സദാസമയം ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കേണ്ടതുമാണ്.

ലിബറലിസവും തെറ്റുകളുടെ പട്ടികയും

പാപ്പാധികാരത്തിന്റെ വ്യാപ്തി അമലോത്ഭവസത്യപ്രഖ്യാപനരീതിയിൽതന്നെ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും അതിന്റെ യഥാർത്ഥരൂപം ശരിക്കും മനസ്സിലായത് തെറ്റുകളുടെ പട്ടികയും വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ പ്രമാണരേഖകളും പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോഴാണ്.

എന്നാൽ, ഈ തെറ്റുകളുടെ പട്ടിക സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ കാണാം, അതിൽ പുതുതായി ഒന്നുംതന്നെയില്ലെന്ന്. അതിലുള്ള 80 പ്രസ്താവനകളിലെല്ലാം തന്നെ 9-ാം പീയൂസ് പാപ്പായുടെ ചാക്രികലേഖനങ്ങളിൽനിന്നോ പ്രസംഗങ്ങളിൽ നിന്നോ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. അവയെല്ലാംകൂടി ഒന്നിച്ചുകണ്ടപ്പോൾ വിചിത്രമായി തോന്നിയെന്നുമാത്രം. മാത്രമല്ല, പ്രസ്തുത പട്ടിക ക്യാന്റാകൂറാ എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തോടനുബന്ധിച്ചു ചേർത്തിരുന്നതാണ്. അതിന്റെ കോപ്പികൾ എല്ലാ മെത്രാന്മാർക്കും അയച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു. ഓരോ വാക്യവും എവിടെ നിന്നെടുത്തിരിക്കുന്നെന്നും കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. സിലബസ് ഒരു ലിസ്റ്റായി (Index) ട്രാൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും കാലാന്തരത്തിൽ അതു തനിച്ചെടുത്ത് പലരും ചർച്ചചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. ഇതാണ് കോളിളക്കം സൃഷ്ടിച്ച പശ്ചാത്തലം. ഈ സിലബസിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം വിവേകപൂർവ്വകമായ ഒരു നടപടി ആയിരുന്നോ എന്ന് സംശയിക്കുന്നവരുണ്ട്. എന്നാൽ മേൽപ്രസ്താവനകളെപ്പറ്റി കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കുവാൻ അവയുടെ മൂലരേഖകൾ പരിശോധിക്കണം. സിലബസിൽ 12 പ്രസ്താവനകളേ വിവാദവിഷയങ്ങളായുള്ളൂ.

ഒന്നാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലും മാർപ്പാപ്പായുടെ അപ്രമാദിത്വവും

അമലോത്ഭവ സത്യപ്രഖ്യാപനത്തിനും തെറ്റുകളുടെ പട്ടികയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനുംശേഷം സഭാന്തരീക്ഷം പ്രശ്നസങ്കീർണ്ണമായിരുന്നെന്ന് നാം കണ്ടു. സഭയ്ക്കകത്തുനിന്നും പുറത്തുനിന്നും സഭാധികാരത്തിനെതിരെ ചോദ്യശരങ്ങളുയർന്നു. ഇത്തരമൊരു സന്ദർഭത്തിലാണ് 1869-ഡിസംബർ 8-ാംനു, 9-ാം പീയൂസ് പാപ്പാ ഒന്നാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തത്. 700-ൽപരം മെത്രാന്മാർ ഈ കൗൺസിലിൽ സംബന്ധിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽനിന്ന് മാത്രമായി 120 മെത്രാന്മാർ എത്തി.

അകത്തോലിക്കാസഭാനേതാക്കന്മാരെ ക്ഷണിച്ചിരുന്നെങ്കിലും അവർ സന്നിഹിതരായില്ല. ഈ സമ്മേളനത്തിലേക്ക് രാഷ്ട്രീയധികാരികളെ ആരെയും ക്ഷണിച്ചിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് മെത്രാന്മാർ രാഷ്ട്രീയസമ്മർദ്ദങ്ങളിൽനിന്ന് പൊതുവെ സ്വതന്ത്രരായിരുന്നു.

കൗൺസിൽ മാർപ്പാപ്പായുടെ അപ്രമാദിത്വം നിർവ്വചിച്ചിരിക്കുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്; ആകയാൽ, ആരംഭംമുതൽക്കേ നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന പാരമ്പര്യവും മുറുകെപിടിച്ചുകൊണ്ട്, നമ്മുടെ രക്ഷകനായ ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തിനും കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ഉന്നമനത്തിനും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ നിത്യരക്ഷയ്ക്കുംവേണ്ടി സുനഹദോസിന്റെ അംഗീകാരത്തോടെ ദൈവനിവേശിതമായ സത്യം നാം പഠിപ്പിക്കുകയും നിർവ്വചിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. റോമാമാർപ്പാപ്പാ ഔദ്യോഗികമായി (ex Cathedra), അതായത്, അപ്പസ്തോലികാധികാരത്താൽ, ഇടയൻ, ഗുരു എന്ന നിലയിൽ, എല്ലാ ക്രൈസ്തവരെയും, സാർവ്വത്രികസഭ സ്വീകരിക്കേണ്ടതായ സന്മാർഗ്ഗത്തേയോ വിശ്വാസത്തേയോ സംബന്ധിക്കുന്ന തത്ത്വങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ, വി. പത്രോസുവഴി വാഗ്ദാനംചെയ്യപ്പെട്ട ദൈവാനുഗ്രഹംവഴി, വിശ്വാസത്തേയോ സന്മാർഗ്ഗത്തേയോ സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാൻ കത്തോലിക്കാസഭയ്ക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്ന അധികാരം മാർപ്പാപ്പായ്ക്കു ലഭിക്കുന്നു. തൻമൂലം റോമാമാർപ്പാപ്പായുടെ അപ്രകാരമുള്ള നിർവ്വചനങ്ങൾ വ്യതിയാനാതീതവും അവയുടെ സാധ്യതയ്ക്ക് സഭയുടെ വേറെ അംഗീകാരം ആവശ്യമില്ലാത്തതുമാകുന്നു.

19

മാർപാപ്പാമാരുടെ ചരിത്രം

യേശുക്രിസ്തു തന്റെ സഭയെ സ്ഥാപിച്ചത് പന്ത്രണ്ട് അപ്പസ്തോലന്മാരാകുന്ന അടിത്തറമേലാണ്. അപ്പസ്തോലഗണത്തിന്റെ തലവൻ വി. പത്രോസായിരുന്നു (മത്താ 16:13-19; ലൂക്കാ 22:31-32; യോഹ 21:15-17). പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയായ റോമിലെ മെത്രാനായ മാർപാപ്പാ സാർവ്വത്രിക സഭമുഴുവന്റെയും തലവനാണ് എന്ന കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വിശ്വാസത്തെ പലരും ചോദ്യം ചെയ്യാറുണ്ട്. അകത്തോലിക്കാ സഭാവിഭാഗങ്ങളൊന്നും പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയായ മാർപാപ്പായെ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ മാർപാപ്പായ്ക്ക് സാർവ്വത്രികസഭയുടെ നേതൃസ്ഥാനമുണ്ടെന്ന് ബൈബിളും സഭയുടെ വിശുദ്ധപാരമ്പര്യവും സമർത്ഥിക്കുന്നു.

പത്രോസാകുന്ന പാറമേൽ തന്റെ സഭയെ സ്ഥാപിക്കുമെന്ന് ഈശോ അരുളിച്ചെയ്തു (മത്താ 16:18). അധി

കാരചിഹ്നമായ താക്കോൽ നൽകുന്നതിനെക്കുറിച്ചും ഈശോ പത്രോസിനോട് പറയുന്നു. സുവിശേഷങ്ങളിലെ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പേരുവിവരപട്ടികയിൽ എപ്പോഴും ഒന്നാംസ്ഥാനം പത്രോസിനാണ് (മത്താ 10:2; മർക്കോ 3:16; ലൂക്കാ 6:14). ഈശോ ഉത്തമാനം ചെയ്ത വാർത്ത പത്രോസിനെ പ്രത്യേകമായി അറിയിക്കുന്നുണ്ട് (മർക്കോ 16:7). പത്രോസിന്റെ വിശ്വാസം ക്ഷയിക്കാതിരിക്കാൻ ഈശോ പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു (ലൂക്കാ 22:31-32). മൂന്നുവട്ടം ആവർത്തിച്ച് സഭയുടെ തലവനായി പത്രോസിനെ ഈശോ നിയമിക്കുന്നു (യോഹ 21:15-18). യൂദാസിനുപകരം മത്തിയാസിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിന് നേതൃത്വം നൽകുന്നതിനും (അപ്പ 1:15) അനന്ത്യാസിനും സഹീറായ്ക്കുമെതിരെ വിധിപറഞ്ഞതും (അപ്പ 5:3-8) ജറുസലേം കൗൺസിലിൽ തീരുമാനം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതും (അപ്പ 15:6f) പത്രോസിന്റെ പ്രാമുഖ്യത്തിനു തെളിവാണ്. പന്ത്രണ്ട് അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ നേതൃസ്ഥാനം പത്രോസിനായിരുന്നു എന്ന് ഈ വചനഭാഗങ്ങൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

സഭാപിതാക്കന്മാരെല്ലാം വി. പത്രോസിന്റെ പ്രാമുഖ്യത്തെക്കുറിച്ച് സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ വിവിധ ദേശങ്ങളിലെ പ്രതിസന്ധികൾക്ക് തീർപ്പുകല്പിച്ചിരുന്നത് റോമിലെ മെത്രാനായിരുന്നു. ഉദാഹരണമായി, കോറിന്തിലെ സഭയിൽ പ്രതിസന്ധിയുണ്ടായപ്പോൾ അതു പരിഹരിച്ചത് ക്ലൈമന്റ് മാർപാപ്പായുടെ (88-97) നിർദ്ദേശാനുസൃതമായിരുന്നു. പത്രോസിന്റെ സിംഹാസനമായ റോമിലെ മെത്രാൻ ആഗോളസഭയുടെ തലവനാണെന്ന വിശ്വാസം സഭയുടെ പ്രാരംഭകാലം മുതലേയുള്ള ചിന്തയായിരുന്നു എന്ന് ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ. ആദിമസഭയിൽ അഞ്ച് പാത്രിയാർക്കീസുമാരുണ്ടായിരുന്നു: റോം, ജറുസലേം, അന്ത്യോഖ്യ, അലക്സാണ്ട്രിയ, കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ എന്നിവിടങ്ങളിലായിരുന്നു അവരുടെ ആസ്ഥാനം. തുല്യരിൽ പ്രധാനി (the first among equals) എന്ന സ്ഥാനമാണ് ഇക്കാലത്ത് റോമിനുണ്ടായിരുന്നത്. സഭയ്ക്ക് റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചതിനുശേഷം റോമിലെ മെത്രാൻ ആഗോളസഭയുടെ അധിപനാണെന്ന് തെയഡോഷ്യസ് II, വലന്റിനിയൻ III തുടങ്ങിയ ചക്രവർത്തിമാർ പ്രഖ്യാപിച്ചതും റോമിന്റെ പ്രാധാന്യം അരക്കിട്ടുറപ്പിച്ചു.

പിതാവ് എന്നർത്ഥമുള്ള പാപ്പാ (papa) എന്ന ലത്തീൻ പദത്തിൽ നിന്നാണ് പോപ്പ് എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പദം ഉത്ഭവിച്ചത്. അഭിവന്ദ്യ പിതാക്കന്മാരെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ആദരവിന്റെ വിശേഷണമായ “മാർ” എന്ന സൂറിയാനി പദത്തിന്റെ അർത്ഥം പരിശുദ്ധമായത് എന്നാണ്. തന്മൂലം മാർപാപ്പ എന്ന പദത്തിന് “പരിശുദ്ധപിതാവ്” എന്നാണ് വാചാർത്ഥം. പാപ്പാമാരുടെ ഭരണകാലത്തെ പൊതുവെ മൂന്നായി തിരിക്കാറുണ്ട്.

1. പത്രോസിന്റെ കാലം (AD 34-67) മുതൽ മിലിത്തിയാദെസ് (311-314) പാപ്പായുടെ കാലംവരെയാണ് ആദ്യഘട്ടം. ക്രൂരമായ മതമർദ്ദനത്തിന്റെയും പീഡാനുഭവങ്ങളുടെയും കാലമായിരുന്നു ഇത്. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം പാപ്പാമാരും രക്തസാക്ഷിത്വം വരിച്ചവരാണ്. പാപ്പാസ്ഥാനം പൂർണ്ണമായും ആത്മീയമേഖലയിൽ ഒതുങ്ങിനിന്ന കാലഘട്ടമാണിത്.
2. സിൽവസ്റ്റർ ഒന്നാമൻ പാപ്പായുടെ കാലംമുതൽ (313-335) 1870 വരെയുള്ള കാലഘട്ടമാണ് രണ്ടാമത്തെ കാലഘട്ടം. ആത്മീയാധികാരവും ഭൗതികാധികാരവും മാർപാപ്പമാരിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്ന കാലഘട്ടമാണിത്. പാശ്ചാത്യ റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ മുടിചൂടാമനനായി മാർപാപ്പാമാർ ഭരണം നടത്തി. ഷാൾമെയ്ൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലംമുതൽ (800 AD) ചക്രവർത്തിമാരെ കിരീടം ധരിപ്പിച്ചു വാഴിക്കുന്നത് മാർപാപ്പമാരായിരുന്നു. മാർപാപ്പാമാരുടെ അപ്രമാദിത്വ വരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള 1869-ലെ പ്രഖ്യാപനം ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ചിന്താഗതിയുടെ ഉച്ചാവസ്ഥയായിരുന്നു.
3. 1870-നു ശേഷം മാർപാപ്പയുടെ രാഷ്ട്രീയാധികാരങ്ങൾ 108 ഏക്കർ മാത്രം വിസ്തീർണ്ണമുള്ള വത്തിക്കാൻ എന്ന ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും ചെറിയ രാഷ്ട്രത്തിൽ മാത്രമായി. എന്നാൽ പാപ്പായുടെ ആത്മീയാധികാരം ആഗോളസഭയിലുടനീളം പൂർവ്വാധികം ശക്തമായിത്തീർന്നതാണ് ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ സവിശേഷത. ലോകത്തിന്റെ മനസ്സാക്ഷിയായി, ധർമ്മികതയുടെ ശക്തമായ ശബ്ദമായി റോമിലെ മാർപാപ്പയുടെ ശബ്ദം മുഴങ്ങുന്നു.

മാർപാപ്പാമാരുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ്

80 വയസ്സിൽ താഴെ പ്രായമുള്ള കർദ്ദിനാളന്മാരുടെ തിരുസ്സംഘമാണ് മാർപാപ്പയെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. 1059-ാം ആണ്ടുമുതൽ

കർദ്ദിനാൾ സംഘത്തിലെ അംഗങ്ങൾക്കുമാത്രമേ മാർപാപ്പയുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വോട്ടവകാശമുള്ളൂ. നിലവിലുള്ള മാർപാപ്പായുടെ മരണശേഷം പത്തുദിവസത്തിനുള്ളിൽ കർദ്ദിനാൾ തിരുസ്സംഘം മാർപാപ്പായെ തെരഞ്ഞെടുക്കാനായി ഒരുമിച്ചുകൂടണം. രഹസ്യസ്വഭാവമുള്ള ഈ സമ്മേളനം കോൺക്ലേവ് എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. 1492 മുതൽ റോമിലെ പ്രസിദ്ധമായ സിസ്റ്റൻ കപ്പേളയിലാണ് കോൺക്ലേവ് ചേരുന്നത്.

1. കർദ്ദിനാൾ സംഘത്തിലെ തലവനാണ് തെരഞ്ഞെടുപ്പ് പ്രക്രിയകൾക്ക് നേതൃത്വം വഹിക്കുന്നത്.
2. തെരഞ്ഞെടുപ്പിനു പ്രാരംഭമായി കർദ്ദിനാളന്മാർ ധ്യാനനിരതരായി രണ്ടു വിചിന്തനങ്ങൾ ശ്രവിക്കുകയും സെന്റ് പീറ്റേഴ്സ് ബസിലിക്കയിൽ സമൂഹ ബലി അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതിനു ശേഷമാണ് കോൺക്ലേവിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത്.
3. സത്യപ്രതിജ്ഞയ്ക്കും സംശയനിവാരണങ്ങൾക്കും ശേഷം നടക്കുന്ന രഹസ്യ ബാലറ്റിലൂടെ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കുന്ന കർദ്ദിനാളിനെയാണ് മാർപാപ്പയായി തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്.
4. മൂന്നിൽ രണ്ടുഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കുന്നതുവരെ തെരഞ്ഞെടുപ്പ് ആവർത്തിക്കുന്നു. ഓരോ വോട്ടെണ്ണലിനുംശേഷം മൂന്നിൽ രണ്ട് ഭൂരിപക്ഷം ലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽ സിസ്റ്റൻ ചാപ്പലിന്റെ ചിമ്മിനിയിലൂടെ കുറുത്ത പുകയും മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭൂരിപക്ഷം ലഭിച്ച് മാർപാപ്പ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ വെളുത്ത പുകയും പുറത്തുവിടുന്നു.
5. കർദ്ദിനാൾ സംഘത്തിൽപെടാത്തവരെയും മാർപാപ്പയായി തെരഞ്ഞെടുക്കാം. തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തി മെത്രാൻപട്ടം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്തയാളാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന് മെത്രാൻപട്ടം നൽകിയശേഷമാണ് മാർപാപ്പയായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്.

മാർപാപ്പാമാരുടെ പട്ടിക

പരിശുദ്ധ കത്തോലിക്കാസഭയെ നാളിതുവരെ നയിച്ച മാർപാപ്പാമാരുടെ പേരും ഭരണകാലവും ചുവടെ ചേർക്കുന്നു. ഈ ലിസ്റ്റ് വളരെ ആഴമേറിയ സത്യങ്ങൾ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി, പരി. കത്തോലിക്കാസഭയ്ക്ക് ക്രിസ്തുവിന്റെ പാദാന്തികത്തോളം നീളുന്ന യഥാർത്ഥ ചരിത്രമുണ്ട്. രണ്ടാമതായി, കത്തോലിക്കാസഭയിൽ ശൈശവീകപാരമ്പര്യം ഇടമുറിയാതെ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൂന്നാമതായി ലോകത്തെ മറ്റേതൊരു സഭാസമൂഹത്തിൽനിന്നും പരിശുദ്ധ കത്തോലിക്കാസഭയെ വേറിട്ടുനിർത്തുന്നത് ഈ സഭയിൽ പരി. മാർപാപ്പാമാരിലൂടെ അനസ്യൂതം പരിരക്ഷിക്കപ്പെട്ട ശൈശവീകപാരമ്പര്യമാണ്.

1. വി. പത്രോസ്.....(32-67)	29. വി. മാർസെലിനസ്.....(296-304)
2. വി. ലൂക്കോസ്.....(67-76)	30. വി. മാർസെയൂസ് I.....(308-309)
3. വി. അനാക്ലറ്റസ്.....(76-88)	31. വി. എവുസേബിയൂസ്... (309 or 309)
4. വി. ക്ലൈമന്റ് I.....(88-97)	32. വി. മിൽതിയാർദെസ്.....(311-314)
5. വി. എവരിസ്തുസ്.....(97-105)	33. വി. സിൽവസ്റ്റർ I.....(314-335)
6. വി. അലക്സാണ്ടർ.....(105-115)	34. വി. മാർക്ക്.....(335-336)
7. വി. സിക്സറ്റസ് I.....(115-125)	35. വി. ജൂലിയസ് I.....(337-352)
8. ടെലസ്ഫോറസ്.....(125-136)	36. വി. ലിബേരിയൂസ്.....(352-366)
9. ഹൈജീനൂസ്.....(136-140)	37. വി. ദാമസ്യൂസ് ക.....(366-382)
10. വി. പിയൂസ് I.....(140-155)	38. വി. സിറിച്യൂസ്.....(384-399)
11. വി. അനിസെറ്റസ്.....(155-166)	39. വി. അനസ്താസിയൂസ്....(399-401)
12. വി. സോളോമൻ.....(166-175)	40. വി. ഇനസെന്റ് I.....(401-417)
13. വി. എലവുത്തേരിയൂസ് (175-189)	41. വി. സോസിമൂസ്.....(417-418)
14. വി. വിക്ടർ I.....(189-499)	42. വി. ബോസിഫസ് I.....(418-422)
15. വി. സെഫീരിനസ്.....(199-217)	43. വി. സെലസ്റ്റീൻ I.....(422-432)
16. വി. കലിസ്റ്റസ് I.....(217-222)	44. വി. സിക്സ്റ്റസ് III.....(432-40)
17. വി. ഉർബൻ I.....(222-230)	45. മഹാനായ വി. ലെയോ.....(440-461)
18. വി. പോൺത്യൻ.....(230-235)	46. വി. ഹിലരിയൂസ്.....(461-468)
19. വി. അന്തോനൂസ്.....(235-236)	47. വി. സിംപ്ലിച്യൂസ്.....(468-483)
20. വി. ഫാബിയൻ.....(236-250)	48. വി. ഫെലിക്സ് III.....(483-492)
21. വി. കൊർണേലിയൂസ്....(250-253)	49. വി. ഗെലാസിയൂസ് I.....(492-496)
22. വി. ലൂഷ്യസ് I.....(253-254)	50. വി. അനസ്താസിയൂസ് I....(496-498)
23. വി. സ്റ്റീഫൻ I.....(254-257)	51. വി. സിമ്മാക്കൂസ്.....(498-514)
24. വി. സിക്റ്റസ് II.....(257-258)	52. വി. ഹോർമിസ്ദെസ്.....(514-523)
25. വി. ഡയനീഷ്യൂസ്.....(260-268)	53. വി. ജോൺ I.....(523-526)
26. വി. ഫെലിക്സ് I.....(269-274)	54. വി. ഫെലിക്സ് IV.....(526-530)
27. വി. വുത്തിക്യൻ.....(275-283)	55. വി. ബോനിഫസ് I.....(530-532)
28. വി. കായൂസ്.....(283-296)	56. വി. ജോൺ II.....(533-536)

57. വി. അഗാപ്പിറ്റേസ് I.....(535-536)	100. എവുജിൻ II (824-827)
58. വി. സിൽവേരിയൂസ്.....(536-537)	101. വലന്റിൻ (827)
59. വിജിലിയൂസ് (537-555)	102. ഗ്രിഗറി IV..... (827-844)
60. പെലാജിയൂസ് I (556-561)	103. സെർജിയൂസ് II (844-847)
61. ജോൺ III (561-574)	104. വി.ലിയോ IV (847-855)
62. ബെനഡിക്ട് I (575-579)	105. ബെനഡിക്ട് III (855-858)
63. പെലിജിയൂസ് II (579-590)	106. വി. നിക്കോളോസ് I.....(858-867)
64. മഹാനായ വി. ഗ്രിഗറി I (590-604)	107. അഡ്രിയൻ II (867-872)
65. സബീനിയൻ (604-606)	108. ജോൺ VIII (872-882)
66. ബോനിഫസ് III (606-607)	109. മാരിനൂസ് I (882-884)
67. വി. ബോനിഫസ് IV (608-615)	110. വി. അഡ്രിയൻ III (884-885)
68. വി. അദോയോദാത്തൂസ് I... (615-618)	111. സ്റ്റീഫൻ I (885-891)
69. ബോനിഫസ് V (619-618)	112. ഫോർമോസൂസ് (891-896)
70. ഹോണോരിയൂസ് I (625-638)	113. ബോനിഫസ് VI (896)
71. സെവേരിയൂസ് (638-640)	114. സ്റ്റീഫൻ VII (896-897)
72. ജോൺ IV (640-642)	115. റൊമാനൂസ് (897)
73. തെയഡോർ I (642-649)	116. തിയഡോർ II (897)
74. വി. മാർട്ടിൻ I (649-655)	117. ജോൺ IX (898-900)
75. വി. എവുജിൻ I (655-657)	118. ബെനഡിക്ട് IV (900-903)
76. വി. വിറ്റാലിയൻ (657-672)	119. ലെയോ V (903)
77. അദോയോദാത്തൂസ് II (672-678)	120. സെർജിയൂസ് III (904-911)
78. ദോനൂസ് (676-678)	121. അനസ്താസിയൂസ് III (911-913)
79. വി. അഗാത്തോ (678-681)	122. ലാൻഡോ (913-914)
80. വി. ലെയോ II (682-683)	123. ജോൺ X..... (914-928)
81. വി. ബെനഡിക്ട് (684-685)	124. ലെയോ VI (928)
82. ജോൺ V (685-686)	125. സ്റ്റീഫൻ VIII (929-931)
83. കോനോൻ (686-687)	126. ജോൺ XI (931-935)
84. വി. സെർജിയൂസ് I (687-701)	127. ലെയോ VII (936-939)
85. ജോൺ VI (701-705)	128. സ്റ്റീഫൻ XI (939-942)
86. ജോൺ VII (705-707)	129. മാരിനൂസ് II (942-946)
87. സിസിന്നിയൂസ് (708)	130. അഗാപ്പിറ്റേസ് II (946-955)
88. കോൺസ്റ്റന്റീൻ (708-715)	131. ജോൺ XII (955-963)
89. വി. ഗ്രിഗറി II (715-731)	132. ലെയോ VIII (963-964)
90. വി. ഗ്രിഗറി III (731-741)	133. ബെനഡിക്ട് V (964)
91. വി. സഖാറി (741-752)	134. ജോൺ XIII (965-972)
92. സ്റ്റീഫൻ II (752)	135. ബെനഡിക്ട് VI..... (973-974)
സ്ഥാനാരോഹണത്തിനുമുൻപേ മരിച്ചു.	136. ബെനഡിക്ട് VII (974-983)
93. സ്റ്റീഫൻ III (752-757)	137. ജോൺ XIV (983-984)
94. വി. പൗലോസ് I (757-767)	138. ജോൺ XV (985-996)
95. സ്റ്റീഫൻ IV (767-772)	139. ഗ്രിഗറി V (996-999)
96. അഡ്രിയൻ I (772-795)	140. സിൽവെസ്റ്റർ II..... (999-1003)
97. വി. ലെയോ III (795-816)	141. ജോൺ XVII (1003)
98. സ്റ്റീഫൻ V (816-817)	142. ജോൺ XVIII (1003-09)
99. വി. പാസ്കൽ I (817-824)	143. സെർജിയൂസ് IV (1009-12)

144. ബൈബിൾ VIII (1012-24)
 145. ജോൺ XIX (1024-32)
 146. ബൈബിൾ IX (1032-45)
 (മൂന്നുതവണ സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്തു).
 147. സിൽവെസ്റ്റർ III (1045)
 (ആന്റിപോപ്പാണെന്ന് ചിലർ കരുതുന്നു).
 148. ബൈബിൾ IX (1045)
 149. ഗ്രിഗറി VI (1045-46)
 150. ക്ലൈമന്റ് II (1046-47)
 151. ബൈബിൾ X (1047-48)
 152. ദാമാസ്യസ് II (1048)
 153. വി. ലെയോ IX (1049-54)
 154. വിക്ടർ II (1055-57)
 155. സ്റ്റീഫൻ X (1057-58)
 156. നിക്കോളാസ് II (1058-61)
 157. അലക്സാണ്ടർ II (1061-73)
 158. വി. ഗ്രിഗറി VII (1073-85)
 159. വാ. വിക്ടർ IV (1086-87)
 160. വാ. ഉർബൻ III (1088-99)
 161. പാസ്കൽ II (1099-1118)
 162. ജെലാസിയൂസ് II (1118-19)
 163. ക്ലിസ്റ്റസ് II (1119-24)
 164. ഹൊണോറിയൂസ് II (1124-30)
 165. ഇന്നസെന്റ് II (1130-43)
 166. സെലസ്റ്റിൻ II (1143-44)
 167. ലൂഷ്യസ് II (1144-45)
 168. വാ. എവുജിൻ II (1145-53)
 169. അനസ്താസിയൂസ് III (1153-54)
 170. അഡ്രിയാൻ IV (1154-59)
 171. അലക്സാണ്ടർ III (1159-81)
 172. ലൂഷ്യസ് III (1181-85)
 173. ഉർബൻ III (1185-87)
 174. ഗ്രിഗറി VIII (1187)
 175. ക്ലൈമന്റ് III (1187-91)
 176. സെലസ്റ്റിൻ III (1191-98)
 177. ഇന്നസെന്റ് III (1198-1216)
 178. ഹൊണോറിയൂസ് III (1216-27)
 179. ഗ്രിഗറി IX (1227-41)
 180. സെലസ്റ്റിൻ IV (1241)
 181. ഇന്നസെന്റ് IV (1243-54)
 182. അലക്സാണ്ടർ IV (1254-61)
 183. ഉർബൻ IV (1261-64)
 184. ക്ലൈമന്റ് IV (1265-68)
 185. വാ. ഗ്രിഗറി X (1271-76)

186. വാ. ഇന്നസെന്റ് V (1276)
 187. അഡ്രിയാൻ V (1276)
 188. ജോൺ XXI (1276-77)
 189. നിക്കോളാസ് III (1277-80)
 190. മാർട്ടിൻ IV (1281-85)
 191. ഹൊണോറിയൂസ് IV (1285-87)
 192. നിക്കോളാസ് IV (1288-92)
 193. വി. സെലസ്റ്റിൻ V (1294)
 194. ബോനീഫസ് VIII (1294-1303)
 195. വാ. ബൈബിൾ XI.. (1303-04)
 196. ക്ലൈമന്റ് V (1305-14)
 197. ജോൺ XXII (1316-34)
 198. ബൈബിൾ XII (1334-42)
 199. ക്ലൈമന്റ് VI (1342-52)
 200. ഇന്നസെന്റ് VI (1352-62)
 201. വാ. ഉർബൻ V (1362-70)
 202. ഗ്രിഗറി XI (1370-78)
 203. ഉർബൻ IV (1378-89)
 204. ബോനീഫസ് IX (1389-1404)
 205. ഇന്നസെന്റ് VII (1404-06)
 206. ഗിഗറി XII (1406-15)
 207. മാർട്ടിൻ V (1417-31)
 208. എവുജിൻ IV (1431-47)
 209. നിക്കോളാസ് V (1447-55)
 210. കലിസ്റ്റസ് III (1455-58)
 211. പിയൂസ് II (1458-64)
 212. പോൾ II (1464-71)
 213. സിക്സ്റ്റസ് IV (1471-84)
 214. ഇന്നസെന്റ് VIII (1484-92)
 215. അലക്സാണ്ടർ VI (1492-1503)
 216. പയസ് III (1503)
 217. ജൂലിയസ് II (1503-13)
 218. ലെയോ X (1513-21)
 219. അഡ്രിയാൻ VI (1522-23)
 220. ക്ലൈമന്റ് VII (1523-34)
 221. പോൾ III (1534-49)
 222. ജൂലിയസ് III (1550-55)
 223. മാർസെല്ലൂസ് II (1555)
 224. പോൾ IV (1555-59)
 225. പിയൂസ് IV (1559-65)
 226. വി. പിയൂസ് V (1566-72)
 227. ഗ്രിഗറി XIII (1572-85)
 228. സിക്സ്റ്റസ് V (1585-90)
 229. ഉർബൻ VII (1590)

230. ഗ്രിഗറി XIV (1590-91)
 231. വി. പിയൂസ് IX (1591)
 232. ക്ലൈമന്റ് VIII (1592-1605)
 233. ലെയോ XI (1605)
 234. പോൾ X (1605-21)
 235. ഗ്രിഗറി XV (1621-23)
 236. ഉർബൻ VIII (1623-44)
 237. ഇന്നസെന്റ് X (1644-55)
 238. അലക്സാണ്ടർ VII ... (1655-67)
 239. ക്ലൈമന്റ് IX (1667-69)
 240. ക്ലൈമന്റ് X (1670-76)
 241. വാ. ഇന്നസെന്റ് XI ... (1676-89)
 242. അലക്സാണ്ടർ VIII.. (1689-91)
 243. ഇന്നസെന്റ് XII (1691-1700)
 244. ക്ലൈമന്റ് XI (1700-21)
 245. ഇന്നസെന്റ് XIII (1721-24)
 246. ബൈബിൾ XIII (1724-30)
 247. ക്ലൈമന്റ് XII (1730-40)
 248. ബൈബിൾ XIV (1740-58)

249. ക്ലൈമന്റ് XIII (1758-69)
 250. ക്ലൈമന്റ് XIV (1769-74)
 251. പിയൂസ് VI (1775-99)
 252. പിയൂസ് VII (1800-23)
 253. ലെയോ XII (1823-29)
 254. പിയൂസ് VIII (1829-30)
 255. ഗ്രിഗറി XVI (1831-46)
 256. വാ. പിയൂസ് IX (1846-78)
 257. ലെയോ XIII (1878-1903)
 258. വി. പിയൂസ് X (1903-14)
 259. ബൈബിൾ XV (1914-22)
 260. പിയൂസ് XI (1922-39)
 261. പിയൂസ് XII (1939-58)
 262. വി. ജോൺ XXIII (1958-63)
 263. പോൾ VI (1963-78)
 264. ജോൺ പോൾ I (1978)
 265. ജോൺ പോൾ II (1978-2005)
 266. ബൈബിൾ XVI (2005-2013)
 267. ഫ്രാൻസിസ് (2013-)

മാർപാപ്പമാരുടെ ലിസ്റ്റു വായിച്ചിട്ട് ചുവടെ നൽകുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം നൽകാൻ ശ്രമിക്കുക.

1. കാത്തലിക് എൻസൈക്ലോപീഡിയ അനുസരിച്ച് ബനഡിക്റ്റ് XVI-ാമൻ മാർപാപ്പ 266-മത്തെ മാർപാപ്പയാണ്. എന്നാൽ വത്തിക്കാന്റെ ഔദ്യോഗികലിസ്റ്റിൽ ബനഡിക്റ്റ് XVI-ാമൻ 265-ാമത്തെ മാർപാപ്പയാണ്. എന്തുകൊണ്ട്?
2. ആന്റിപോപ്പാണെന്ന് പലചരിത്രകാരന്മാരും ആരോപിക്കുന്ന പാപ്പ ആരാണ്?
3. മൂന്നുതവണ സ്ഥാനാരോഹണം നടത്തിയ മാർപാപ്പ ആര്?
4. ഏറ്റവും കൂടുതൽ കാലം സഭയെ ഭരിച്ച 5 മാർപാപ്പമാരുടെ പേരെഴുതുക?
5. ഏറ്റവും കൂടുതൽ മാർപാപ്പമാർ സ്വീകരിച്ച പേര് ഏത്?

20

പാശ്ചാത്യസഭയുടെ നവീകരണം

സഭയിൽ കാലഘട്ടങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദഫലമായ വൈകല്യങ്ങൾ പലപ്പോഴും കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. തന്മൂലം ഇടയ്ക്കിടെ നവീകരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്കു ശ്രദ്ധതിരിക്കാൻ സഭാനേതൃത്വം നിർബന്ധിതമായി. ഇപ്രകാരമൊരു നവീകരണം ആസന്നമായിരുന്ന കാലത്താണ് പീയൂസ് ഒമ്പതാമൻ പാപ്പാ (1846-1878) ഒന്നാം വത്തിക്കാൻകൗൺസിൽ വിളിച്ചു കൂട്ടിയതെന്ന് കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ കണ്ടു. എന്നാൽ ഫ്രാങ്കോ-പ്രഷ്യൻ യുദ്ധം (1870-1871) പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതുമൂലം ഒരു വർഷത്തിനുശേഷം കൗൺസിൽ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു. അതിനാൽ കാര്യമായ നവീകരണങ്ങളൊന്നും നടന്നില്ല. പീയൂസ് ഒമ്പതാമനുശേഷം വന്ന മാർപ്പാപ്പാമാർ നവീകരണശ്രമങ്ങൾ തുടർന്നു. ഇരുപത്തൊന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ കണ്ടതുപോലെ സഭാനേതൃത്വവും രാഷ്ട്രങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധം പലപ്പോഴും പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പ്രതിസന്ധികൾക്കും കാരണമായിട്ടുണ്ട്. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ചരിത്രവും ഇതിനൊരപവാദമായിരുന്നില്ല.

ആദ്ധ്യാത്മികമണ്ഡലത്തിൽ

ബാഹ്യതലങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല ആദ്ധ്യാത്മികമണ്ഡലത്തിലും ചില പൊളിച്ചെഴുത്തുകൾ ആവശ്യമായിരുന്നു. വിശ്വാസത്തിൽനിന്നും, ദൈവികകാര്യങ്ങളിൽനിന്നും അകന്നുപോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന കത്തോലിക്കരെ, അടിയുറച്ച ആദ്ധ്യാത്മികതയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു വരുവാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ലെയോ പതിമൂന്നാമൻ പാപ്പാ തുടരെത്തുടരെ വിശ്വലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

മതബോധനരംഗത്തും നവീകരണത്തിന്റെ ചലനങ്ങളുണ്ടായി. എല്ലാ ഇടവകകളിലും മതപഠനം നിർബന്ധിതമാക്കി. മതബോധനകാര്യങ്ങളിൽ വൈദികരെ സഹായിക്കുന്നതിന് അല്പമായെ പരിശീലിപ്പിച്ചെടുക്കാൻ കുറെയെല്ലാം കഴിഞ്ഞു. അനുദിന ദിവ്യകാര്യബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്കും അങ്ങേയറ്റം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ലത്തീൻസഭയിൽ തിരിച്ചറിവിന്റെ പ്രായമായ കുട്ടികൾക്കു മാത്രമേ വി. കുർബാന നൽകിയിരുന്നുള്ളൂ.

നിയമങ്ങളിലും ഭരണക്രമങ്ങളിലും

1317-ലാണ് കാനൻനിയമങ്ങളുടെ ഔദ്യോഗികക്രോഡീകരണം നടന്നത്. ഈ നിയമങ്ങളെല്ലാം ക്രോഡീകരിച്ച് അവയിൽ കാലത്തിനനുസരിച്ച് വ്യതിയാനങ്ങളും തിരുത്തലുകളും വരുത്തേണ്ടത് ആവശ്യമായി പലർക്കും തോന്നി. ട്രെന്റ് കൗൺസിലിലെ (1545-1563) പിതാക്കന്മാർ അത് ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും പ്രായോഗികമായി ഒന്നും നടന്നില്ല. ഒന്നാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിലും (1869-1870) ഈ പ്രശ്നം പൊങ്ങിവന്നു. എന്നാൽ വി. പത്താംപീയൂസ് പാപ്പായുടെ കാലത്താണ് ക്രിയാത്മകമായ നടപടികൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ ആരംഭിച്ചത്. 1904 മാർച്ച് 19-ാം തീയതി ആർഡും സാനേമൂനുസ് (Arduum Sane Munus) എന്ന തിരുവെഴുത്തിലൂടെ ലത്തീൻറീത്തിനുവേണ്ടി പഴയകാനൻനിയമങ്ങളിൽ ആവശ്യമായ നവീകരണങ്ങൾ വരുത്തി പുതിയൊരു നിയമസംഹിത രൂപീകരിക്കുവാനുള്ള ഉദ്ദേശ്യം പത്താംപീയൂസ് വ്യക്തമാക്കി.

പൗരസ്ത്യസഭകൾക്കോരോന്നിനും സ്വന്തമായ നിയമസംഹിതകളുണ്ടായിരുന്നു. ഇവയ്ക്കു പുറമേ, പൗരസ്ത്യസഭകൾക്കെല്ലാം പൊതുവായ ഒരു നിയമസംഹിത ഉണ്ടാക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ആദ്യമായിത്തോന്നിയത് പീയൂസ് പതിനൊന്നാ (1922-1939) മനാണ്. ഇതിന്റെ പ്രാരംഭപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കായി 1929 അവസാനത്തോടുകൂടി ഒരു കമ്മീഷനെ നിയോഗിച്ചു. 1930-ൽ രണ്ടു കമ്മീഷനുകൾക്കുടി രൂപംകൊണ്ടു. ഒന്ന്, പുതിയ നിയമസംഹിതയുടെ നക്കൽ തയ്യാറാക്കാൻവേണ്ടി; മറ്റൊന്ന് വിവിധ പൗരസ്ത്യസഭകളിലെ നിയമാവലികളും അവയുടെ സ്രോതസ്സുകളും ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധീക

രിക്കുവാൻവേണ്ടി. ഈ രണ്ടാമത്തെ കമ്മീഷൻ 1930-നും 1964-നും ഇടയ്ക്ക് മൂന്നു പരമ്പരകളിലായി നാല്പതു വാല്യങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. Fonti Codificazione Canonica Orientali എന്ന പേരിലാണിവയറിയപ്പെടുന്നത്.

മാർപ്പാപ്പായുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ സംബന്ധിക്കുന്നവർക്ക് പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുവാൻവേണ്ടി കോൺക്ലേവു കൂടുന്ന രീതിയിലും മാറ്റം വരുത്തി. വീറ്റോ സമ്പ്രദായം നിർത്തലാക്കിക്കൊണ്ട് 1904 ഡിസംബർ 25-ാം തീയതി ഒരു പുതിയ നിയമം കൊണ്ടുവന്നു. കോൺക്ലേവിലെ തീരുമാനങ്ങൾ പരമരഹസ്യമായിരിക്കണമെന്ന് 1905-ൽ വ്യവസ്ഥചെയ്തു. ഇതു ലംഘിക്കുന്നവർക്കു മഹറോൻശിക്ഷയും കല്പിച്ചു.

നവീകരണം സഭയുടെ സാമൂഹ്യവീക്ഷണത്തിൽ

പാശ്ചാത്യസഭയ്ക്കുള്ളിൽത്തന്നെയും രാഷ്ട്രങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധത്തിലും വരുത്തിയ മാറ്റങ്ങളെയും നവീകരണങ്ങളെയും പറ്റിയാണ് ഇതുവരെ പ്രതിപാദിച്ചത്. ഇക്കാലഘട്ടത്തിൽ സാമൂഹ്യമണ്ഡലത്തിൽ വമ്പിച്ച പരിവർത്തനങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഈ പരിവർത്തനത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തിയത് വ്യാവസായികവിപ്ലവവും ദേശീയബോധവുമാണ്. ഉള്ളവനും ഇല്ലാത്തവനും തമ്മിലുള്ള വിടവ് അനുദിനം വളർന്നു. മുതലാളിയും തൊഴിലാളിയും എന്ന വേർതിരിവ് സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ കൂടുതൽ പ്രകടമായി. മനുഷ്യത്വത്തിനു വിലയിടിക്കുന്നു; കുടുംബബന്ധത്തിന്റെ പരിപാവനത നഷ്ടപ്പെട്ടു. കമ്മ്യൂണിസം, സോഷ്യലിസം തുടങ്ങിയ നൂതനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ജനഹൃദയങ്ങളിൽ വളരെയധികം സ്വാധീനം ചെലുത്തി. സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ ഈ പരിവർത്തനങ്ങളുടെ നേരേ കണ്ണടയ്ക്കുവാനോ നിഷ്ക്രിയമായിരിക്കുവാനോ സഭാനേതൃത്വത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. കാരണം, കാലഘട്ടത്തിൽ അവതരിച്ച ക്രിസ്തുവിന്റെ തുടർച്ചയാണു സഭ. അതിനാൽ അവളും കാലത്തിലന്റെ ചലനങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളണം, അല്ലെങ്കിൽ അവൾ തന്റെ വിശ്വസനീയത നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയും ദൗത്യത്തിൽ പരാജയപ്പെടുകയും ചെയ്യും.

ലിബെർത്താസ്

ആധുനികമാർപ്പാപ്പാമാരുടെ സാമൂഹ്യപ്രബോധനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനരേഖയായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്ന ഈ തിരുവെഴുത്ത് 1888-ൽ ലെയോ പതിമൂന്നാം പാപ്പായാണ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. വിവാഹം, കുടുംബം, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ സ്വഭാവം, സഭയും രാഷ്ട്രവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം, മാനേജ്മെന്റിന്റെയും തൊഴിലാളികളുടെയും അവകാശങ്ങളും കടമകളും, സഭയ്ക്ക് തന്റെ ദൗത്യപൂർത്തീകരണത്തി

നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം, തങ്ങളെ ഭരിക്കേണ്ട ഗവണ്മെന്റ് ഏതു രൂപത്തിലുള്ളതായിരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിക്കാൻ ജനങ്ങൾക്കുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നിവയെല്ലാം ഇതിൽ പഠനവിധേയമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

റേറ്റും നൊവാരും

ലെയോ പതിമൂന്നാമന്റെ വിശ്വപ്രസിദ്ധമായ ഈ ചാക്രികലേഖനം 1891 മെയ് 15-ാം തീയതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനത്തിന്റെ മാഗ്നാകാർട്ടാ എന്നാണ് ഇതറിയപ്പെടുന്നത്. അക്കാലത്ത് വളർന്നുവന്ന കത്തോലിക്കാസാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് മാർപ്പാപ്പായിൽനിന്ന് കിട്ടിയ പരസ്യാംഗീകാരമായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം.

വ്യത്യസ്തങ്ങളായ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കു വിധേയമായതും വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു ചാക്രികലേഖനമാണ് റേറ്റും നൊവാരും. പ്രധാനമായും മൂന്നടിപ്രായങ്ങളാണുള്ളത്: 1) ചിലരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ തൊഴിൽപ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരമായി അവതരിപ്പിച്ച സോഷ്യലിസത്തെ ശപിച്ചുതള്ളുന്ന ഒരു വിശ്വലേഖനമാണ് റേറ്റും നൊവാരും. 2) പല രാജ്യങ്ങളിലും നിലവിലിരുന്ന മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയിലെ അപാകതകളെ നിശിതമായി വിമർശിക്കുകയും നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ചില ഭാഗങ്ങൾ ഈ വിശ്വലേഖനത്തിലുണ്ട്. അതിനാൽ മാർപ്പാപ്പാ തികഞ്ഞതാരു സോഷ്യലിസ്റ്റാണ്-ഇതായിരുന്ന രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. 3) തൊഴിൽപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് സാധകപരിഹാരം നൽകുന്നതിനു വിശ്വലേഖനമാണിതെന്ന് മൂന്നാമതൊരു വിഭാഗം വിശ്വസിക്കുന്നു. മൂന്നു വീക്ഷണഗതികളും ഭാഗികമായി ശരിയാണെന്നു പറയാം. ഇതിൽ സോഷ്യലിസത്തെ ലെയോ നിരാകരിക്കുന്നുണ്ട്. അതേസമയം മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയുടെ ദുഷ്ടവശങ്ങളെ വെറുതെവിടുന്നുമില്ല. മൂലധനവും തൊഴിലും തമ്മിൽ സമന്വയിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളും മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു വന്റെ സ്വത്ത് എങ്ങനെ വിനിയോഗിക്കപ്പെടണം എന്നു ചോദിച്ചാൽ വി. തോമസ് അക്വൈനാസിന്റെ വാക്കുകളിലുള്ള മറുപടി ഇതാണ്: മനുഷ്യൻ ഭൗതികസമ്പത്ത് സ്വന്തമായി കരുതരുത്. മറ്റുള്ളവർക്ക് ആവശ്യംവരുമ്പോൾ പങ്കുവെയ്ക്കാനുള്ള പൊതുസ്വത്തായിവേണം അതിനെ പരിഗണിക്കുവാൻ. തൊഴിലാളിയുടെ വേതനം അയാളുടെ സാമാന്യ ജീവിതത്തിന് അപര്യാപ്തമാംവിധം കുറഞ്ഞതായിരിക്കരുത്.

ലെയോപാപ്പായുടെ ക്രാന്തദർശിത്വത്തിന്റെ നിദർശനമായിരുന്നു റേറ്റും നൊവാരും. ക്ലിഷ്ടമായ സാമൂഹ്യപ്രശ്നത്തെ അദ്ദേഹം ധൈര്യപൂർവ്വം വിശകലനം ചെയ്തു. സത്താപരമായി ഇതൊരു

ധാർമ്മികപ്രശ്നമാണെന്നും അതിനു പരിഹാരം നേടാൻ ശരിയായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കണമെന്നും വ്യക്തമാക്കി.

കാദ്രജേസിമോ ആനോ

റേറും നൊവാരും പ്രസിദ്ധീകൃതമായതിന്റെ നാല്പതാം വാർഷികദിനത്തിൽ 1931 മെയ് 15-ാം തീയതി പതിനൊന്നാം പീയൂസ് പാപ്പാ ഈ വിശ്വലേഖനം പുറത്തിറക്കി. ഉടമസ്ഥാവകാശത്തിന്റെയും വേതനത്തിന്റെയും സാമൂഹ്യവശത്തിന് ലെയോയുടെ വിശ്വലേഖനത്തിലുണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നതാണ് ഇതിന്റെ പ്രത്യേകത. കൂടുതൽ സമതുലനാവസ്ഥയും സാമൂഹ്യഐക്യവും ഉണ്ടാകുവാൻ വേതനവ്യവസ്ഥകൾ ക്രമീകരിച്ചാൽമാത്രം പോരാ, തൊഴിലാളികൾക്ക് സഹഭാഗിത്വം തന്നെ (Partnership) നൽകണമെന്നാണ് മാർപ്പാപ്പാ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്.

മാനവസമുദായത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ അവസ്ഥവെച്ചുനോക്കുമ്പോൾ കൂടുതൽ സ്വീകാര്യമായി നമുക്കു തോന്നുന്നത്, തൊഴിൽ ഉടമ്പടികൾ (Work Contract) സഹഭാഗിത്വ ഉടമ്പടികളായി (Partnership Contract) പരിവർത്തനം ചെയ്യുക എന്നതാണ്. ഇപ്രകാരം തൊഴിലാളികളും മറ്റു ജോലിക്കാരും ഉടമയിലോ മാനേജ്മെന്റിലോ പങ്കുകാരാകുന്നു. അതായത്, ആദായത്തിൽ (Profit) അവർ ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകയാകുന്നു. ഈ വിശ്വലേഖനത്തിന്റെ മൂന്നാം ഭാഗത്തിലാണ് പതിനൊന്നാം പീയൂസിന്റെ തികച്ചും മൗലികമായ സംഭാവന കാണുന്നത്. ലെയോയുടെ കാലശേഷം വിവിധരംഗങ്ങളിലുണ്ടായ പരിവർത്തനങ്ങളിലേയ്ക്കും, മാറിയ ചുറ്റുപാടുകളിൽ ഉപയുക്തമായ ആനുകാലികമാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങളിലേയ്ക്കും ലോകജനതയുടെ ശ്രദ്ധതിരിക്കുകയാണിവിടെ.

കത്തോലിക്കാസാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒരു പ്രചോദനമായിരുന്നു ഈ ലേഖനം. സാമ്പത്തികക്രമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കത്തോലിക്കാ ചിന്താഗതിയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഇതു വളരെയധികം സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസിന്റെയും ജോൺ ഇരുപത്തിമൂന്നാമന്റെയും തിരുവെഴുത്തുകളിൽ, 11-ാം പീയൂസിന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങളെ കൂടുതൽ വിശദീകരിക്കുകയും പ്രായോഗികമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽനിന്ന് ഇതിന്റെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാണല്ലോ.

ലാ സൊളേനിത്ത

1941 ജൂൺ 1-ാം നു പന്ത്രണ്ടാം പീയൂസ് പാപ്പാ നടത്തിയ ഈ റേഡിയോപ്രഭാഷണം സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച സഭ

യുടെ നിലപാട് ആവർത്തിച്ചു വ്യക്തമാക്കി. സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തികജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമൂല്യങ്ങളായ ഭൗതികവസ്തുക്കളുടെ വിനിയോഗം, തൊഴിൽ, കുടുംബം എന്നിവയെപ്പറ്റി ചില പുതിയ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഇതിൽക്കാണാം. നീതിയുടെയും ഉപവിയുടെയും തത്ത്വങ്ങളനുസരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, എല്ലാ മനുഷ്യർക്കുമായി ദൈവം സൃഷ്ടിച്ച ഭൗതികവസ്തുക്കൾ എല്ലാവർക്കുമായി അവകാശപ്പെട്ടതാണ്.

മാത്തർ എത്ത് മജിസ്ട്ര

23-ാം ജോൺ പാപ്പായുടെ വിശ്വപ്രസിദ്ധമായ ഈ രേഖയുടെ തീയതി 1961 മെയ് 15 ആണ്. റേറും നൊവാരും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിന്റെ എഴുപതാം വാർഷികദിനം അനുസ്മരിപ്പിക്കുവാൻ ഈ തീയതിവെച്ചെങ്കിലും, ഔദ്യോഗികമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത് 1961 ജൂൺമാസത്തിലാണ്. തെറ്റും ശരിയും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന ഗുരുനാഥ മാത്രമല്ല, അധഃസ്ഥിതർക്കും പീഡിതർക്കുമായി സ്വയം സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന മാതാവുകുടിയാണ് സഭ എന്ന് ഇതിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ആധുനികസാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളെ ക്രിസ്തീയബോധനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വിലയിരുത്തുകയാണതിന്റെ ലക്ഷ്യം. കഷ്ടതയനുഭവിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ എല്ലാ സമൂഹങ്ങളുടെയും എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽപ്പെട്ടതാണ്. ജനസംഖ്യയും പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സമനില വഷളായിരിക്കുന്നിടങ്ങളിൽ, അതു തിരുത്തുവാൻ വികസിതരാജ്യങ്ങൾക്ക് കടമയുണ്ട്; ക്രിസ്തീയതത്ത്വങ്ങൾ അതാവശ്യപ്പെടുന്നു. എല്ലാ മനുഷ്യരേയും ഒരു കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുന്ന മാനവൈക്യം. ഭൗതികവസ്തുക്കൾ സുഭിക്ഷമായി ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയസമൂഹങ്ങളുടെമേൽ ഒരു ചുമതല ആരോപിക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യന്റെ പ്രാഥമികാവശ്യങ്ങൾ സാധിക്കാൻ വഹിയാതെ ദാരിദ്ര്യവും, ക്ലേശവും, വിശപ്പും അനുഭവിക്കുന്ന പൗരന്മാരെ അവർ അലക്ഷ്യമായി നോക്കിയിരുന്നാൽ പോരാ. എങ്കിലും സഹായം സ്വീകരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സ്വയം ഭരണാവകാശത്തെ പരിപാവനമായി കരുതണം.

പാച്ചോ ഇൻ തേറിസ്

1963 ഏപ്രിൽ 11-ാം തീയതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഈ തിരുവെഴുത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്ത് 23-ാം ജോൺ പാപ്പാ മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ അവകാശങ്ങളെയും കടമകളെയും പറ്റിയാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്: മനുഷ്യസമൂഹത്തിന്റെ ശരിയായ ക്രമം സ്വഭാവത്താലേ ആദ്ധ്യം രമികമാണ്. സത്യമാണതിന്റെ അടിസ്ഥാനം. നീതിയുടെ മാനദണ്ഡങ്ങളനുസരിച്ചുവേണം അതു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ. പരസ്പര

സ്നേഹത്താൽ അത് പ്രചോദിപ്പിക്കപ്പെടുകയും പൂർത്തിയാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യണം. സ്വാതന്ത്ര്യം നിലനിറുത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ അതുകൂടുതൽ ധർമ്മീകനീതിയിലേയ്ക്കെത്തണം. രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം സത്യത്തിലും നീതിയിലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കണമെന്ന് ജോൺപാപ്പാ ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളോട് ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. രാഷ്ട്രങ്ങൾ ഒരേസമയം അവകാശങ്ങളുടെയും കടമകളുടെയും ഉടമകളാണ്. രാഷ്ട്രങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതു സത്യമാണ്. വിവിധ രാജ്യങ്ങളിലുള്ള ആയുധസംഭരണം ഒരേ സമയത്തും ഒരേ രീതിയിലും നിർത്തലാക്കണം.

ഗാവുദിയും എത്ത് സ്പെസ്

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ സഭ ആധുനിക ലോകത്തിൽ എന്ന ഈ സുപ്രധാനരേഖ 1965 ഡിസംബർ 7-ാം നു പുറത്തുവന്നു. ആധുനികലോകത്തിലെ സങ്കീർണ്ണങ്ങളായ വിവിധ പ്രശ്നങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ഈ പ്രമാണരേഖയിൽ സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റിയും പ്രസ്താവനകളുണ്ട്. മാത്തർ എത്ത് മജിസ്ട്രാ, പാച്ചെ ഇൻ തേറിസ് തുടങ്ങിയ വിശ്വലേഖനങ്ങളിൽ നിർദ്ദേശിച്ച തത്വങ്ങൾതന്നെ ആവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കുകയാണ് കൗൺസിൽ; അതോടൊപ്പം പുതിയ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഒന്നു രണ്ടുലഭണികൾ മാത്രം ഇവിടെ എടുത്തുകാട്ടാം. വ്യക്തികളുടെ അവകാശത്തിനും ഓരോ രാജ്യത്തിനുള്ള പ്രത്യേക സ്വഭാവത്തിനും കോട്ടമൊന്നും വരാത്തവിധത്തിൽ, സാമ്പത്തികമായി ഇന്നു നിലവിലുള്ളതും വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഭീമമായ അസമത്വം ആവുന്നത്ര വേഗം ദുരീകരിക്കണം; എങ്കിൽ മാത്രമേ നീതിയും സമാധാനവും സംസ്ഥാപിതമാകൂ.... (ഖണ്ഡിക 66). ഭൂമിയും അതിലെ സകല വിഭവങ്ങളും എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും ജനപദങ്ങളുടെയും ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടിയായിരിക്കണമെന്ന് ദൈവം നിശ്ചയിച്ചു. അതിനാൽ എല്ലാ മനുഷ്യരും നീതിയോടും സാഹോദര്യത്തോടുംകൂടി പ്രവർത്തിക്കുമെങ്കിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട വസ്തുക്കൾ ഏവർക്കും ന്യായമായ തോതിൽ ലഭിക്കാനിടയാകും..... (ഖണ്ഡിക 69)

പോപ്പുളോരും പ്രോഗ്രസ്സിയോ

സഭയുടെ സാമൂഹ്യപഠനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വ്യക്തമായൊരു വഴിത്തിരിവിലാണ് ഈ വിശ്വലേഖനം. ഇതുവരെയുള്ള സാമൂഹ്യ ചാക്രികലേഖനങ്ങളുടെയെല്ലാം കേന്ദ്രബിന്ദു സ്വകാര്യ സ്വത്തവകാശമായിരുന്നുവെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. കുറെയൊക്കെ മുൻവിധിയോടുകൂടി മാത്രമേ സോഷ്യലിസത്തെ സമീപിക്കുവാൻ സഭാധികാരികൾക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ഈ വീക്ഷണഗതി

കളിൽ വിപ്ലവകരമായ പരിവർത്തനം വരുത്തിക്കൊണ്ട്, 1967 മാർച്ച് 26-ാം തീയതി ഉയർപ്പുണായറാഴ്ച പോൾ ആറാമൻ പാപ്പായുടെ ഈ ചാക്രികലേഖനം പുറത്തുവന്നു.

സാമൂഹ്യവും, രാഷ്ട്രീയവും, സാംസ്കാരികവും സാമ്പത്തികവും, സാമ്പാർശ്ശികവും, ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ എല്ലാ വശങ്ങളേയും ഉൾക്കൊണ്ട് പൂർണ്ണമനുഷ്യനായി വളരുവാനാണ് മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുതന്നെ. ഇതിലേതെങ്കിലും ഒരുവശം അവഗണിക്കുക മനുഷ്യന്റെ വില കുറയ്ക്കുന്നതിനു തുല്യമാണ്. അതുതന്നെ ദൈവദൂഷണം. സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പാപ്പാമാരുടെ പഠനങ്ങളെയെല്ലാം അധുനാതുന്നീകരിക്കുകയാണ് പോപ്പുളോരും പ്രോഗ്രസ്സിയോ; പ്രത്യേകിച്ചും അവയുടെ ആന്തരികവശങ്ങൾ. സാമൂഹ്യപഠനങ്ങൾക്ക് അന്താരാഷ്ട്രീയ സൂചനകൾ നൽകുന്നതിൽ വന്ന പോരായ്മകൾ നികത്തുവാൻ ഈ വിശ്വലേഖനത്തിന് കഴിഞ്ഞു. (ഖണ്ഡിക 3, 5, 48, 49)

ഒരാൾ പട്ടിണി കിടക്കുമ്പോൾ വേറൊരാൾ ആവശ്യത്തിൽക്കവിഞ്ഞ സ്വത്ത് കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുവാൻ ഒരവകാശവുമില്ല. ഉപഭോഗത്തിനുള്ള അവകാശം (Right of Usage) സ്വത്തുസമ്പാദിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശത്തെക്കാൾ പ്രഥമവും പ്രധാനവുമാണ്. സ്വകാര്യസ്വത്തിനെ സംബന്ധിച്ച ആശയത്തിൽവന്ന വിപ്ലവകരമായൊരു പരിവർത്തനമാണിത്. തങ്ങളുടെ സ്വത്ത് പാവപ്പെട്ടുവർക്കും പങ്കുവയ്ക്കുകയെന്നത് ധനവാന്മാരുടെ ഉപവിപ്രവൃത്തിയല്ല, കടമയാണ് (ഖണ്ഡിക 44).

ഓക്തോജേസ്സിമാ അഡ്വേനിയെൻസ്

റോമും നൊവാരും എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തിന്റെ 80-ാം വാർഷികത്തോടനുബന്ധിച്ച് 1971 മെയ് 15-ാം തീയതി നീതിക്കും സമാധാനത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള പൊന്തിഫിക്കൽ കമ്മീഷന്റെ പ്രസിഡന്റ് കർദ്ദിനാൾ റോയിക്ക് പോൾ ആറാമൻ പാപ്പാ അയച്ച അപ്പസ്തോലികതിരുവെഴുത്ത് പേരിലൊഴികെ എല്ലാംകൊണ്ടും ഒരു വിശ്വലേഖനമാണ്. പരിവർത്തനവിധേയമായി, ലോകത്തിലെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കനുസൃതമായി തന്റെ മുൻഗാമികളുടെ പ്രബോധനങ്ങളെ വികസിപ്പിക്കുകയാണിതിന്റെ ലക്ഷ്യം.

ദെ യുസ്തീസിയ ഇൻ മുൻദൊ

1971-ൽ റോമിൽ സമ്മേളിച്ച മെത്രാന്മാരുടെ മൂന്നാമത്തെ സിനഡിൽ ലോകനീതി എന്ന സുപ്രധാന പ്രശ്നവും ചർച്ചചെയ്യുകയുണ്ടായി. സിനഡിന്റെ പ്രമാണരേഖ 1971 ഡിസംബറിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. നീതിയും ലോകജനതയും, സുവിശേഷദൗത്യവും സഭാസ

നേരവും, നീതിപരിപാലനം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളാണ് പ്രസ്തുത രേഖയ്ക്കുള്ളത്. അനേകമാളുകൾ നിശബ്ദരായി അനീതിക്കു വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ലോകത്തിന്റെ ഒരു യഥാർത്ഥചിത്രം സിനഡിൽ സംബന്ധിച്ച പിതാക്കന്മാരുടെ മുഖിലുണ്ടായിരുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ സഭയ്ക്കു ചെയ്യാവുന്ന ചില പ്രവർത്തനനീതികളെപ്പറ്റിയുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ മെത്രാന്മാർ മുമ്പോട്ടുവയ്ക്കുകയുണ്ടായി.

രാഷ്ട്രങ്ങൾക്ക് വികസിക്കുവാനുള്ള മൗലികമായ മാനുഷികാവകാശങ്ങളാണ് വ്യക്തികളുടെയും രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും അഭിലാഷങ്ങൾക്ക് ആധാരമായിട്ടുള്ളത്. ഈ മൗലികാവകാശങ്ങളുടെ ചലനാത്മകമായ സൂക്ഷ്മസങ്കലനമായി വേണം വികസനത്തിനുള്ള അവകാശത്തെ കാണുവാൻ. നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രവർത്തനവും, മനുഷ്യന്റെ സർവ്വതോമുഖമായ വികസനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രവർത്തനവും സഭയുടെ ദൗത്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാകുന്നു എന്നതാണ് സിനഡിന്റെ ഈ രേഖയിലെ മറ്റൊരു പ്രധാന പ്രമേയം. പീഡിതർക്കു സന്തോഷവും മർദ്ദിതർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യവും ദരിദ്രർക്കു സുവിശേഷവും പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ട് ലോകമദ്ധ്യത്തിൽ സന്നിഹിതയായിരിക്കുകയെന്നതാണ് സഭയുടെ വിളിയെന്ന് ഞങ്ങൾക്കു ബോധ്യമുണ്ട്. ലോകത്തിന്റെ രൂപാന്തരീകരണത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുക, നീതിക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുക എന്നിവ സുവിശേഷീകരണത്തിന്റെ രൂപാത്മകമാനമാണെന്ന് ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. സുവിശേഷഘോഷണം, വേറെ വാക്കുകളിൽ പറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുകയും മർദ്ദനപരമായ എല്ലാ പരിതോവസ്ഥകളിൽനിന്നും മാനവവംശത്തെ സ്വതന്ത്രരാക്കുകയുമാണ്. അതുതന്നെയാണ് സഭയുടെ ദൗത്യം.

പാശ്ചാത്യസഭയിൽ പൊതിവന്ന പ്രശ്നങ്ങളും പ്രതിസന്ധികളും നവീകരണങ്ങളും വിശകലനം ചെയ്യുകയായിരുന്നു ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ. അതോടൊപ്പം സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സഭയുടെ പ്രബോധനങ്ങളുടെ ക്രമാനുഗതമായ വളർച്ചയും പഠനവിഷയമാക്കി. അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ സഭയുടെ വികാസത്തെപ്പറ്റി അതായത് പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കാം.

സാർവ്വത്രിക സുനഹദോസുകൾ

സഭയുടെ വിശ്വാസസത്യങ്ങളെയും പഠനങ്ങളെയും രൂപീകരിക്കുന്നതിൽ ഏറ്റവും നിർണ്ണായകമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുള്ളത് സാർവ്വത്രിക സുനഹദോസുകളാണ്. സഭയെ നിരന്തരമായി നയിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രചോദനത്താൽ പ്രേരിതമായി മെത്രാന്മാരുടെ കൂട്ടായ്മയിൽ മാർപാപ്പ നടത്തുന്ന പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ സാർവ്വത്രിക സുനഹദോസുകളുടെ പഠനങ്ങൾ ദൈവശാസ്ത്രനാമത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. നാളിതുവരെയുള്ള സാർവ്വത്രിക സുനഹദോസ്സുകളുടെ ലഘുവിവരണമാണ് ചുവടെചേർക്കുന്നത്.

1. നിഖ്യാ I (325)
കോൺസ്റ്റന്റിൻ ചക്രവർത്തി വിളിച്ചുകൂട്ടിയ ഈ സാർവ്വത്രിക സുനഹദോസിൽ ആണ് നിഖ്യാ വിശ്വാസപ്രമാണം രൂപംകൊണ്ടത്.

2. കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ I (381)
ഡമാസ്കസ് പാപ്പയും തെയോഡോഷ്യസ് ഒന്നാമൻ ചക്രവർത്തിയും ചേർന്ന് വിളിച്ചുകൂട്ടി. വിശ്വാസപ്രമാണം പൂർത്തീകരിച്ചു.

3. എഫേസുസ് I (431)

അലക്സാൻഡ്രിയയിലെ മെത്രാനായ സിറിലിന്റെ അധ്യക്ഷതയിൽ ചേർന്ന ഈ സുന്നഹദോസിൽ നെസ്തോറിയസിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളെ പാഷണ്ഡതയായി പ്രഖ്യാപിച്ചു.

4. കൽക്കദോനിയ I (451)

യൂത്തിക്കസ് അവതരിപ്പിച്ച ഏകസ്വഭാവവാദത്തെ നിഷേധിക്കാൻ വാലന്റയിൻ ചക്രവർത്തി വിളിച്ചുകൂട്ടിയ ഈ സുന്നഹദോസിൽ ലെയോ ഒന്നാമൻ പാപ്പാ തന്റെ പ്രതിനിധികളെ അയച്ചിരുന്നു. ഈശോയുടെ ഏകവ്യക്തിത്വത്തേയും ഈ സ്വഭാവങ്ങളെയും ഈ സുന്നഹദോസ് വ്യക്തമായി നിർവ്വചിച്ചു.

5. കോൺസ്റ്റന്റിനോപ്പിൾ II (553)

വിജിലിയൂസ് പാപ്പയുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ ജസ്റ്റീനിയൻ ചക്രവർത്തി വിളിച്ചുകൂട്ടി. ഒരിജന്റെ തെറ്റായ പ്രബോധനങ്ങളെ തള്ളിക്കളഞ്ഞു.

6. കോൺസ്റ്റന്റിനോപ്പിൾ III (680,681)

അഗാത്തോ മാർപാപ്പയുടെ പ്രതിനിധികൾ പങ്കെടുത്ത ഈ സുന്നഹദോസ് കോൺസ്റ്റന്റിയിൻ നാലാമൻ ചക്രവർത്തി വിളിച്ചുകൂട്ടി.

7. നിഖ്യാ II (787)

ഡ്രിയാൻ ഒന്നാമൻ പാപ്പയുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ കോൺസ്റ്റന്റിയിൻ ആറാമൻ ചക്രവർത്തി വിളിച്ചുകൂട്ടി.

8. കോൺസ്റ്റന്റിനോപ്പിൾ IV (869)

അഡ്രിയാൻ രണ്ടാമൻ പാപ്പാ ഈ സുന്നഹദോസ് അംഗീകരിച്ചു.

9. ലാറ്ററൻ I (1123)

റോമിലെ ലാറ്ററൻ കൊട്ടാരത്തിൽ വെച്ചു നടത്തപ്പെട്ട ഈ സുന്നഹദോസ് കല്ലിസ്റ്റസ് രണ്ടാമൻ പാപ്പ വിളിച്ചുകൂട്ടി.

10. ലാറ്ററൻ II (1139)

ഇന്നസെന്റ് രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പ വിളിച്ചുകൂട്ടി.

11. ലാറ്ററൻ III (1179)

അലക്സാണ്ടർ മൂന്നാമൻ മാർപാപ്പ വിളിച്ചുകൂട്ടി.

12. ലാറ്ററൻ IV (1215)

ഈ സാർവ്വത്രിക സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയത് ഇന്നസെന്റ് മൂന്നാമൻ പാപ്പയാണ്. വി. കുർബാനയിൽ അപ്പത്തിനും

വീഞ്ഞിനും സംഭവിക്കുന്ന മാറ്റത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ വസ്തുഭേദം എന്നവാക്ക് ആദ്യമായി ഈ കൗൺസിലാണ് ഉപയോഗിച്ചത്.

13. ലിയോൺ I (1245)

ഇന്നസെന്റ് നാലാമൻ പാപ്പ വിളിച്ചുകൂട്ടി.

14. ലിയോൺ II (1274)

ഗ്രിഗറി പത്താമൻ പാപ്പാ വിളിച്ചുകൂട്ടിയ ഈ സുന്നഹദോസിൽ റോമ സഭയും ഗ്രീക്കുസഭയും തമ്മിലുള്ള ഭിന്നതകൾ താൽക്കാലികമായി പരിഹരിക്കപ്പെട്ടു.

15. വിയന്ന (1311-1313)

ഫ്രാൻസിലെ വിയന്നയിൽ നടന്ന ഈ സുന്നഹദോസ് ക്ലൈമന്റ് അഞ്ചാമൻ പാപ്പയുടെ കൽപനപ്രകാരമാണ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയത്.

16. കോൺസ്റ്റാൻസ് (1414-1418)

ഗ്രിഗറി പതിനൊന്നാമൻ പാപ്പയാണ് ഈ സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയത്. പാശ്ചാത്യ സഭയിലെ വലിയ ഭിന്നതയുടെ കാലഘട്ടത്തിലാണ് ഈ സുന്നഹദോസ് നടന്നത്.

17. ബേസിൽ (1431)

എവുജിൻ നാലാമൻ പാപ്പാ ഈ സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടി.

18. ലാറ്ററൻ V (1512-1517)

ജൂലിയസ് രണ്ടാമൻ പാപ്പയുടെയും ലെയോ പത്താമൻ പാപ്പയുടെയും കാലഘട്ടത്തിലാണ് ഈ സുന്നഹദോസ് നടന്നത്.

19. ത്രെന്തോസ് സുന്നഹദോസ് (1545-1563)

അഞ്ച് മാർപാപ്പമാരുടെ കാലഘട്ടത്തിലാണ് ഈ സുന്നഹദോസ് നടന്നത്. (പോൾ III, ജൂലിയസ് III, മാർസെല്ലൂസ് II, പോൾ IV, പീയൂസ് IV) പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പ്രതിനവീകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചുക്കാൻപിടിച്ചത് ഈ സുന്നഹദോസ് ആണ്.

20. വത്തിക്കാൻ I (ഡിസംബർ 8, 1869 - ജൂലായ് 18, 1870)

ഒൻപതാം പീയൂസ് മാർപാപ്പയാണ് ഈ സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയത്.

21. വത്തിക്കാൻ II (1962-1965)

സഭയെ ആധുനീകരിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ ജോൺ ഇരുപത്തി മൂന്നാമൻ മാർപാപ്പ ഈ സുന്നഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടി.

സഭ ആധുനികയുഗത്തിൽ

മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ വിശ്വാസമർപ്പിച്ചിരുന്നവരെ യെല്ലാം കനത്ത നിരാശയിലേക്ക് തള്ളിവിട്ട ഒരു ദയ നീയസംഭവമായിരുന്നു രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ കെടുതികളിൽനിന്ന് ഒരുവിധം ഉയർത്തെഴുന്നേറ്റ രാഷ്ട്രങ്ങൾ ശാശ്വതസ മാധാനസ്ഥാപനത്തിനായി കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചു. ആയുധപ്രയോഗം അവസാനിക്കുന്നതോടെ യുദ്ധവും അവസാനിക്കും എന്നായിരുന്നു പലരുടേയും ധാരണ. പക്ഷേ രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ആവിർഭാവം രാഷ്ട്രങ്ങളെ മിഥ്യാധാരണയിൽനിന്ന് വിമുക്തമാക്കി.

പ്രഥമ മഹായുദ്ധാനന്തരം അന്നുവരെയുണ്ടായിരുന്ന ചില രാജ്യങ്ങൾ നശിച്ചു. ചില പുതിയ രാജ്യങ്ങൾ ഉദയംകൊണ്ടു. ഓരോ രാജ്യത്തും തദ്ദേശീയ മെത്രാന്മാരും വൈദികരുമുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന നിർബന്ധം ചില രാഷ്ട്രങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസം, പ്രസിദ്ധീകരണം, സംഘടനാസ്വാതന്ത്ര്യം എന്നീ മണ്ഡലങ്ങൾ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലേക്ക് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആകപ്പാടെ കുഴഞ്ഞുമ

റിഞ്ഞ ഒരന്തരീക്ഷത്തിലാണ് സഭയ്ക്കു ജീവിക്കേണ്ടിയിരുന്നത്. വിവിധരാഷ്ട്രങ്ങളുമായി സഭയുടെ അവകാശാധികാരങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരു ധാരണയിലെത്തുക യുദ്ധാനന്തരസഭയുടെ ആവശ്യമായിരുന്നു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ രാഷ്ട്രങ്ങളുമായി ഒരു ധാരണയിലെത്തുവാൻ റോമാ അവലംബിച്ച മാർഗ്ഗമാണ് കോൺകോർഡാത്ത് അഥവാ കരാറുകൾ.

ലാറ്ററൻ ഉടമ്പടി

ഇക്കാലത്ത് പാശ്ചാത്യസഭയുടെ ഔദ്യോഗികമണ്ഡലത്തിലെ സുപ്രധാന സംഭവം റോമൻപ്രശ്ന പരിഹാരമായിരുന്നു (1929). അതുവഴി 1870 മുതൽ അവന്തിയൊൻപത് കൊല്ലക്കാലത്തേക്ക് നീണ്ടുനിന്ന ഒരു പ്രതിസന്ധി അവസാനിച്ചു-മാർപ്പാപ്പാമാരുടെ സ്വയംസ്വീകൃതമായ വത്തിക്കാൻ ബന്ധനം. പീയൂസ് 11-ാമന്റെ കാലമായപ്പോഴേക്കും സഭാ നേതൃത്വം വിട്ടുവീഴ്ചയ്ക്കുള്ള മനോഭാവം സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. റോം മുഴുവൻ തനിക്കവകാശപ്പെട്ടതാണെന്ന നിലപാട് ഔദ്യോഗികപ്രസ്താവനകളിൽ മാർപ്പാപ്പാ പുലർത്തിയിരുന്നില്ല. അതുപോലെതന്നെ ഇറ്റലിയുടെ ഏകീകരണം നടന്നുകഴിഞ്ഞ വസ്തുതയാണെന്നും ഇറ്റലി ഒരു പരമാധികാര രാഷ്ട്രമാണെന്നും സഭാനേതൃത്വം അംഗീകരിക്കാൻ സന്നദ്ധത കാണിച്ചു.

ഇതിനായി അനൗദ്യോഗികചർച്ചകൾ 1926-ൽ ആരംഭിച്ചു. മാർപ്പാപ്പായുടെ പ്രതിനിധിയായി ഫ്രാൻചെസ്കോ പച്ചെല്ലിയും ഇറ്റലിയെ പ്രതിനിധീകരിച്ച് ഡൊമിനിക്കോ ബരോണും ഒത്തുതീർപ്പുസംഭാഷണങ്ങൾ തുടങ്ങി. റോമൻപ്രശ്ന പരിഹാരത്തിൽ തല്പരരും പ്രഗത്ഭരുമായ നീതിജ്ഞരായിരുന്നു ഇവർ. ചില പ്രാഥമികവ്യവസ്ഥകൾ പ്രാരംഭമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു: 1) ഇറ്റലി മാർപ്പാപ്പായുടെ പരമാധികാരം അംഗീകരിക്കുകയും ഒരു ചെറിയ സ്ഥലം അദ്ദേഹത്തിന് വിട്ടുകൊടുക്കുകയും വേണം. 2) ഫ്രാൻസ്, ആസ്ട്രിയ തുടങ്ങിയ വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽനിന്ന് വത്തിക്കാനെതിരായുണ്ടാകാവുന്ന ആക്രമങ്ങളെ ഇറ്റലി എതിർക്കണമെന്ന് മാർപ്പാപ്പാ ആവശ്യപ്പെടുകയില്ല. 3) റോമൻ പ്രശ്നം പരിഹൃതമാവുന്നതോടൊപ്പം ഇറ്റാലിയൻ സഭയെക്കുറിച്ചും ഒരുടമ്പടിക്ക് രൂപം നൽകണം. 4) കത്തോലിക്കാ രാഷ്ട്രമായ ഇറ്റലിയുടെ നിയമങ്ങൾ, വിവാഹം തുടങ്ങിയ ചില കാര്യങ്ങളിൽ കാനൻനിയമമനുസരിച്ചുള്ളതായിരിക്കണം. 1929 ഫെബ്രുവരി 11-ാം തീയതി സഖ്യത്തിലും ഉടമ്പടിയിലും ഒപ്പുവയ്ക്കപ്പെട്ടു.

23

നവീകരണവും സഭൈക്യവും

സഭാചരിത്രത്തിൽ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിനുമുമ്പ് ഇരുപത് സാർവ്വത്രികസൂനഹദോസുകൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. അവയുടെയെല്ലാം പ്രധാന ലക്ഷ്യം ഏതെങ്കിലുമൊരു അബദ്ധസിദ്ധാന്തത്തെ ശപിക്കുകയോ ഒരു പുതിയ വിശ്വാസസത്യം പ്രഖ്യാപിക്കുകയോ ആയിരുന്നു. ഇതിനെപരിഹരിക്കാനായിരുന്നു രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ. 1962 ഒക്ടോബർ 11-ാം തീയതി കൗൺസിൽ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു കൊണ്ട് ജോൺ 23-ാമൻ പാപ്പാ ആഹ്വാനം ചെയ്തു: സഭയെ നവീകരിക്കുക. കൗൺസിലിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം സഭാനവീകരണമായിരുന്നു. സഭകളുടെ ഐക്യവും പ്രധാനലക്ഷ്യങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു. ശാസ്ത്രീയ സാങ്കേതികസാംസ്കാരികമണ്ഡലങ്ങൾക്ക് അടുത്തകാലത്തുണ്ടായ വമ്പിച്ച പരിവർത്തനങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ സഭയെ നവീകരിക്കുകയും പുനഃസംവിധാനം ചെയ്യുകയുമായിരുന്നു കൗൺസിൽ പിതാക്കന്മാരുടെ മുന്തിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രശ്നം. ഇന്നത്തെ മനുഷ്യൻ മനസ്സിലാക്കുന്ന രീതിയിൽ സുവി

ശേഷവും സഭാതത്വങ്ങളും അവതരിപ്പിച്ചേമതിയാവൂ എന്ന ബോധ്യം അവരിൽ മിക്കവർക്കുമുണ്ടായിരുന്നു. സുവിശേഷദൗത്യം സഭകളുടെ അവകാശവും കടമയുമാണ്.

സഭാചരിത്രത്തിൽ ഇത്രയേറെ പിതാക്കന്മാർ ഒരുമിച്ചു സമ്മേളിച്ച ഒരു സാർവ്വത്രികസൂനഹദോസും നടന്നിട്ടില്ല. കൗൺസിലിന്റെ ഒന്നാം സമ്മേളനത്തിൽത്തന്നെ 2540 മെത്രാന്മാർ സന്നിഹിതരായിരുന്നു. കൗൺസിൽ സമ്മേളനങ്ങൾ നിരീക്ഷിച്ചവരിൽ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും അല്പമായപ്രമുഖരും വൈദികപ്രതിനിധികളും അകത്തോലിക്കാപ്രതിനിധികളും ഉൾപ്പെടുന്നു. കൗൺസിൽപിതാക്കന്മാർ പൊതുവേ രണ്ടു വീക്ഷണക്കാരായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. പരമ്പരാഗതപ്രബോധനങ്ങളിൽ മാറ്റം വരുത്തുവാൻ തീരെ വൈമുഖ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്ന യാഥാസ്ഥിതികരും, നവീകരണം വരുത്തിയേതീരു എന്നു വാദിച്ചിരുന്ന പുരോഗമനേച്ഛക്കളുമായിരുന്നു അവർ. പാശ്ചാത്യയൂറോപ്പിലെ മെത്രാന്മാർ കൗൺസിൽ ചർച്ചകളിൽ പൊതുവേ മുന്നിട്ടുനിന്നിരുന്നു. മെൽക്കൈറ്റ്സഭയിലെ പാത്രിയർക്കീസ് മാക്സിമോസ് നാലാമൻ തുടങ്ങിയ പൗരസ്ത്യ പിതാക്കന്മാർ ശക്തവും വ്യക്തവുമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ലത്തീൻഭാഷ ഔദ്യോഗികവിനിമയഭാഷയായിരുന്നുവെങ്കിലും ഒരു പൗരസ്ത്യസഭയുടെ തലവനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റി ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്ന പാത്രിയർക്കീസ് മാക്സിമോസ് ഭൂരിപക്ഷം പിതാക്കന്മാർക്കും നന്നായി മനസ്സിലാവുന്ന ഫ്രഞ്ചുഭാഷയിലാണ് പ്രസംഗിച്ചത്. ഈ നൂറ്റാണ്ടിലെ ഏറ്റവും വലിയ സഭാസംഭവം എന്നു വിശേഷിക്കപ്പെടുമാറ് സഭാജീവിതത്തിന്റെ സകല മാനങ്ങളെയും ആഴമായി സ്പർശിച്ച ഒരു സൂനഹദോസായിരുന്നു വത്തിക്കാനിൽ നടന്നത്.

കൗൺസിൽ പാസ്സാക്കിയ പ്രമാണങ്ങൾ

നാലു കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷനുകളും, ഒമ്പത് ഡിക്രികളും, മൂന്നു പ്രഖ്യാപനങ്ങളുമടക്കം 16 പ്രമാണരേഖകൾ കൗൺസിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി:

കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷനുകൾ (Constitutions)

1. തിരുസ്സഭ (Lumen Gentium), നവംബർ 21, 1964.
2. ദൈവാവിഷ്കരണം (Dei Verbum), നവംബർ 18, 1965.
3. ലിറ്റർജി (Sacrosanctum Concilium), ഡിസംബർ 4, 1963.
4. സഭ ആധുനികലോകത്തിൽ (Gaudium et Spes), ഡിസംബർ 7, 1965.

ഡിക്രികൾ (Decrees)

1. പൗരസ്ത്യസഭകൾ (Orientalium Ecclesiarum), നവംബർ 21, 1964.
2. മെത്രാന്മാർ (Christus Dominus), ഒക്ടോബർ 28, 1965.
3. വൈദികർ (Presbyterorum Orbinis), ഡിസംബർ 7, 1965.
4. വൈദികപരിശീലനം (Optatam Totius), ഒക്ടോബർ 28, 1965.
5. സന്യാസജീവിതം (Perfctae Caritatis), ഒക്ടോബർ 28, 1965.
6. അത്തായപ്രേഷിതത്വം (Apostolicam Actuositatem), നവംബർ 18, 1965.
7. പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം (Ad Gentes), ഡിസംബർ 7, 1965.
8. ഏക്യമെനിസം (Unitatis Redintegratio), നവംബർ 21, 1964.
9. സാമൂഹ്യമാധ്യമങ്ങൾ (Inter Mirifica), ഡിസംബർ 4, 1963.

പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ (Declarations)

1. മതസ്വാതന്ത്ര്യം (Dignitatis Humanae), ഡിസംബർ 7, 1965.
2. വിദ്യാഭ്യാസം (Gravissimum Educationis), ഒക്ടോബർ 28, 1965.
3. അക്രൈസ്തവമതങ്ങൾ (Nostra Actate), ഒക്ടോബർ 28, 1965.

പ്രമാണരേഖകളുടെ സ്വാഭാവം

സഭാനവീകരണം, അധുനാതനീകരണം, പുനരുകൃപ്യസ്ഥാനം ആദിയായ ഏതാനും അടിയന്തിരലക്ഷ്യങ്ങളാൽ പ്രേരിതമായാണ് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ സമാരംഭിച്ചതെന്ന് മേൽപ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. പ്രസ്തുത ലക്ഷ്യങ്ങൾ പ്രമാണരേഖകളിൽ പ്രതിഫലിച്ചിരിക്കുന്നു.

ചില സമകാലിക പ്രവണതകൾ

ഇരുപത്തിമൂന്നാം ജോൺ മാർപ്പാപ്പായുടെ മരണത്തെതുടർന്ന് കൗൺസിൽ കാര്യക്ഷമമായി തുടരുന്നതിനും വിജയകരമായി സമാപിക്കുന്നതിനും ഡിക്രികൾ നടപ്പാക്കുന്നതിനും ആറാം പോൾ മാർപ്പാപ്പാ നൽകിയ നേതൃത്വം സഭാചരിത്രത്തിൽ അവിസ്മരണീയംതന്നെ. ഇതര സഭകളുമായുള്ള ബന്ധങ്ങളിലും പൗലോസ് പാപ്പാ ഒരു നൂതനാധ്യായം വിരചിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ഇന്ത്യയുൾപ്പെടെ പല രാജ്യങ്ങളും സന്ദർശിച്ച് രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള സഹവർത്തിത്വം വളർത്തുന്നതിലും വിവിധ സഭകൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിലും ഇദ്ദേഹം നൽകിയിട്ടുള്ള സേവനം മഹത്തരംതന്നെ. ആഡംബരവും പ്രൗഢിയും പരിത്യ

ജിച്ച് ലാളിത്യം ജീവിതശൈലിയാക്കാൻ അദ്ദേഹം മെത്രാന്മാരെ ഉപദേശിച്ചു.

1978 ഓഗസ്റ്റ് മാസം 7-ാം നൂ ദിവംഗതനായ പോൾ ആറാമൻ പാപ്പായുടെ പിൻഗാമിയായി വളരെ പ്രസ്ഥാനമായോരു കാലം (26-8-1978 - 28-9-1978) ജോൺ പോൾ ഒന്നാമൻ സഭയ്ക്ക് നേതൃത്വം നൽകി. കേരളത്തിന് പുറത്തുള്ള പൗരസ്ത്യകത്തോലിക്കരുടെ അജപാലനപ്രശ്നങ്ങൾ അന്വേഷിച്ച് സഭാതമകമായ വൈദികശുശ്രൂഷ അവർക്ക് ലഭിക്കുവാനുതകുന്ന പ്രായോഗികമാർഗ്ഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുവാൻ ചങ്ങനാശ്ശേരി ആർച്ചുബിഷപ്പ് മാർ ആന്റണി പടിയറയെ അപ്പസ്റ്റോലിക് വിസിറ്ററായി 1978 സെപ്റ്റംബർ 8-ാംനൂ നിയമിച്ചത് ജോൺ പോൾ ഒന്നാമനാണ്.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ കർദ്ദിനാൾ സംഘം പുതിയൊരു ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ചു. നൂറ്റാണ്ടുകളായി ഇറ്റലിയിൽനിന്നായിരുന്നല്ലോ മാർപ്പാപ്പാമാരെ തിരഞ്ഞെടുത്തുപോന്നത്. അതിനൊരു മാറ്റംകുറിച്ചുകൊണ്ട്, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റധീനത്തിലുള്ള പോളണ്ടിലെ ക്രാക്കോ അതിരൂപതാധ്യക്ഷനായിരുന്ന കാർൾ വോയിറ്റിലയെ അവർ മാർപ്പാപ്പായായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ എന്ന പേരാണ് പുതിയ പാപ്പാ സ്വീകരിച്ചത്.

ജനഹൃദയങ്ങളെ വശീകരിക്കുന്നതിലും വിശ്വാസദൃഢതയിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നതിലും വിദഗ്ധമായൊരു നേതൃത്വം പാപ്പാ നൽകി. പോൾ ആറാമൻ പാപ്പായെപ്പോലെ വിവിധ രാജ്യങ്ങൾ സന്ദർശിച്ച് രാജ്യാന്തര സഹവർത്തിത്വവും സഹകരണവും വളർത്തുവാൻ അക്ഷീണം പ്രയത്നിച്ചു. സഭയുടെ പാരമ്പര്യാധിഷ്ഠിതമായ വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ നിർഭയം വ്യക്തമായി അവതരിപ്പിക്കുകവഴി ജോൺ പോൾ രണ്ടാമൻ വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിനുശേഷം സഭാതലത്തിലുണ്ടായ ചില അസ്വസ്ഥതകൾക്കും കോളിളക്കങ്ങൾക്കും പരിഹാരം കണ്ടെത്തി.

